Нони ҳаррӯза
9-10

Ба шумо ёрӣ мерасонад:
** Мунтазам хондани Навиштаҳо*
** Мулоҳиза кардан дар бораи Каломи Худо*
** Ба даст овардани дониши оқилона*
** Иҷро кардани дарсҳои омӯхташуда, дар ҳаёти ҳаррӯза*

Дар муқаддима:

- Китоби Доварон
- Китоби Ҳушаи набӣ
- Забур 63-64

БИШКЕК 2024

09 2024 *«Андешаҳои дил аз они одам аст, вале ҷавоби забон аз ҷониби Худовандаст».* *(Масалҳо 16:1)*

Душ	Сеш	Чор	Пан	Ҷум	Шан	Як
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30						

Китоби Доварони Исроил

Қаҳрамононе, ки Исроилро наҷот доданд

Истеҳсолкунандагони филмҳои (муосир), (ҳозиразамон) ҳангоми ба нақша гирифтани блокбастери нав, одатан сенарияҳоеро меҷӯянд, ки пур аз саҳнаҳои ҷинсӣ, бераҳмӣ ва (ё) амалҳои суперқаҳрамонҳо бошанд.

Ҳаммаи инро мо дар китоби Доварони Исроил меёбем.

Дар байни бисёр ҳикояҳо, дар саҳифаҳои он дар бораи як шахсияти диндор сабт шудааст, ки дар натиҷаи таҷовузи бераҳмона ҳалок гардид. Оқибати ин ҷинояти ваҳшиёна, ҷанги хунини бародаркушӣ буд, ки қариб бо тамоман нест кардани яке аз қабилаҳои Исроил анҷом меёфт.ан қариндошлар ораси-даги қон тӯкиш уришига олиб келди.

Саргузашти Шимшӯн низ фоҷиаовар аст, марде, ки Худои Таоло ба ӯ қувваи ғайриоддии ҷисмонӣ дода буд.

Вай нисбат ба ҷинси зан заифӣ дошт, ки дар натиҷа худро бе мадади Худо дид.

Аз қувваҳои ғайриоддии худ маҳрум шуда, ниҳоят озодӣ, биноии худро аз даст дода, худкушӣ кард.

Ин ҳикояҳои аҷоиб, дар Исроил пас аз марги Еҳушаъ рӯй доданд. Сабаби онҳо гуноҳ буд, ки такрор ба такрор мешуд ва торафт бештар мешуд. Ҳангоми мутолиаи китоб, шояд бисёриҳо хоҳиши хитоб кардани ин калимаҳоро доштанд: "Эй мардум, оё ҳама чизеро, ки Худои Таоло бароятон кардааст, дар хотир надоред?"

Ҳақиқати аламовар ин буд, ки исроилиён воқеан ҳама чизро фаромӯш карда буданд.

Аммо Худо дар ёд дошт! Ӯ халқи Худро барои гуноҳҳояшон ҷазо дод. Лекин бо вуҷуди он чи, ки одамон кардаанд, Ӯ дӯст доштани онҳоро бас накард. Ва ҳангоми, ки исроилиён ба душворӣ дучор шуданд ва аз Ӯ мадад пурсиданд, Ӯ онҳоро наҷот дод.

Мавзӯъ

Исроилиён қисми зиёди Қанъонро забт карданд. Еҳушаъ мурд ва ба онҳо амр фармуд, ки ба Худо хизмат кунанд ва кори саркарда шударо анҷом диҳанд ва ҳамон халқҳоеро, ки бутпараст буданд аз Қанъон бадар ронанд.

Халқи Исроил ҳеҷ яке аз ин корҳоро накарданд. Дар байни бутпарастон қарор гирифта, яҳудиён тарзи зиндагии худро қабул карданд ва худоёни маҳаллиро парастиш карданд.

Худо исроилиёнро бо фиристодани истилогарон ва золимон ҷазо дод. Мардум азоб кашида, аз Ӯ барои наҷот дуо мегуфтанд. Ва Худованди Меҳрубон барои онҳо пешвое баровард, ки довар номид, ки ҳамватанонашро наҷот дод. Ин воқеаи аламовар гаштаю баргашта такрор мешуд.

Муаллиф ва сана

Дар китоби Доварон номи муаллиф зикр нашудааст. Аз рӯи анъана, ҳисоб мекунанд, ки ин пайғамбар Самуил мебошад, ки пас аз доварон дар тӯли якчанд даҳсолаҳо, пешвои рӯҳонии Исроил буд. Бисёре аз олимони Навиштаҳо боварӣ доранд, ки дар ин давра ҳикояҳои пароканда, дар як китоби ягона ҷамъ оварда шуданд.

Ин амал тақрибан се асрро дар бар мегирад: аз марги Еҳушаъ (1375 пеш аз мелод) то омадани Шоул, подшоҳи аввалини Исроил (1050 сол пеш аз мелод). Ҳикояҳое, ки ин давраи назаррасро дар бар мегиранд, эҳтимолан пас аз таъсиси шакли монархии ҳукумат, дар Исроил ҷамъоварӣ ва навишта шудаанд. Яке аз далелҳои ин ибораест, ки дар китоб борҳо такрор шудааст: "... дар Исроил ҳанӯз подшоҳе набуд" (17:6).

Китоби Доварон барои нигоҳ доштани, давраи муҳим, ҳарчанд хеле зишт, дар таърихи Исроил навишта шудааст. Тасвири рӯйдодҳои он, аз як тараф, оқибатҳои нофармонии мардум, ба хости Худованд ва аз тарафи дигар, муҳаббати нофаҳмо ва абадии Худоро равшан инъикос мекард.

Ҷои амалҳо

Воқеаҳо дар ҳудуди Исроили ҳозира ба амал омаданд.

Китоби Доварон 1:1-10

1 Ва баъд аз вафоти Еҳушаъ
чунин воқеъ шуд, ки банӣ-
Исроил аз Худованд пурсида,
гуфтанд: «Кист, ки барои мо
бар зидди канъониён аввал
хуруҷ намуда, бо онҳо ҷанг
кунад?» 2 Ва Худованд гуфт:
«Бигзор банӣ-Яҳудо хуруҷ
намоянд; инак, ин заминро ба
дасти онҳо таслим кардаам». 3
Ва банӣ-Яҳудо ба бародаронашон банӣ-Шимъӯн гуфтанд: «Бо мо дар он чи насибаи мост, хуруҷ намоед, ва мо бо канъониён ҷанг кунем. Мо низ бо шумо дар он чи насибаи шумост, хоҳем рафт». Ва банӣ-Шимъӯн бо онҳо рафтанд.
4 Вақте ки банӣ-Яҳудо
хуруҷ намуданд, Худованд канъониён ва фариззиёнро ба дасти онҳо таслим кард; ва даҳ ҳазор нафарро аз онҳо дар Бозақ куштанд.
5 Ва Адӯнӣ-
Бозақро дар Бозақ ёфта, бо ӯ ҷанг карданд; ва ба канъониён ва фариззиён шикаст расониданд.
6 Ва Адӯнӣ-Бозақ рӯй ба
гурез овард, вале ӯро таъқиб намуда, дастгир карданд ва сарангуштҳои дастҳо ва пойҳояшро буриданд.
7 Ва Адӯнӣ-
Бозақ гуфт: «Ҳафтод подшоҳ, ки сарангуштҳои дастҳо ва пойҳошон бурида шуда буд, дар таги мизи ман нонреза мечиданд; чунон ки ман кардаам, ончунон Худо ба ман подош додааст». Ва ӯро ба Ерусалим оварданд, ва дар он ҷо ӯ мурд.
8 Ва банӣ-Яҳудо бар зидди
Ерусалим ҷанг карда, онро гирифтанд, ва онро аз дами шамшер гузарониданд; ва шаҳрро оташ зада сӯзониданд.
9 Ва
баъд аз он банӣ-Яҳудо фурӯд омаданд, то ки бо канъониён, ки дар кӯҳсор ва дар ҷануб ва дар пастхамӣ сокин буданд, ҷанг кунанд.
10 Ва банӣ-Яҳудо
ба муқобили канъониёне ки дар Ҳебрӯн сокин буданд, хуруҷ намуданд; ва номи Ҳебрӯн пештар Қирьят-Арбаъ буд; ва ба Шешай ва Аҳиман ва Талмой шикаст расониданд.

Ҷангҳои нотамом

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо

Исроилиён дар маҷмӯъ, Қанъонро ба даст оварданд, аммо ҷангҳо бо халқҳое, ки дар гирди он сокин буданд, ҳанӯз ба охир нарасидаанд. Аз ин рӯ, чанде пеш аз марги худ, Еҳушаъ ба ҳар як сибти Исроил амр дод, ки мубори-заро барои пурра забт кардани тамоми қаламрави мероси худ идома диҳанд (Еҳушаъ ибни Нун 18:3). Яҳудо бо дастгирии қабилаи Шимъӯн, аввалин шуда, Бозақ ва Ерусалимро забт кард (оят. 1-10).

Хислати Худо:

Худои Таоло қавми Худро, ки пас аз марги Еҳушаъ дар ошуф-тагӣ буданд, роҳнамоӣ мекард.

Ба ҳамин монанд имрӯзҳо, агар мо ба душвориҳо дучор шавем, ба куҷо рафтан ва чӣ кор карданро надонем, Худо-ванд шахсан Худаш моро роҳ-намоӣ карда, роҳбарӣ мекунад.

Дарсҳои Худо

Оят. 1-10. Пас аз марги Еҳу-шаъ исроилиён то ҳол, бо халқҳои Қанъон ҷанг мекар-данд. Сарфи назар аз марги пешво, онҳо бояд рисолати худро анҷом медоданд. Халқи Худо наметавонад ихтиёран, аз иҷрои кори ба онҳо супур-дашуда даст кашанд, то даме, ки Салтанати Худо барқарор гардад. Инро дарк намуда, биёед хизмати худро, ки Худо ба мо додааст, тарк накунем, ки мехоҳад то ба охир ба Ӯ содиқ бошем. Ва мо баҳона намекунем, ки гӯё вазъият тағйир ёфтааст ва ё захираҳо кифоя нест.

Дуо: Худовандо, ба мо ёрӣ деҳ, то хизматамонро, ки ба мо супоридаи, содиқона иҷро ку-нем. Омин.

2-сентябр, *душ.*

Доварон 1:11-21

11 Ва аз он ҷо онҳо ба муқо-
били сокинони Дабир равона
шуданд; ва номи Дабир пештар
Қирьят-Сефер буд. 12 Ва Ко-
леб гуфт: «Касе ки ба Қирьят-
Сефер шикаст расонад ва онро
бигирад, духтари худ Аксоро
ба вай ба занӣ хоҳам дод». 13
Ва Отниил ибни Қеназ, додари
хурдии Колеб, онро гирифт; ва
ӯ духтари худ Аксоро ба вай ба
занӣ дод. 14 Ва чун духтар
назди вай омад, вай ӯро моил
намуд, ки аз падари худ кишт-
тзоре биталабад, ва ӯ аз болои
хар фурӯд омад; ва Колеб ба ӯ
гуфт: «Ту чӣ мехоҳӣ?» 15 Ва ӯ
ба падараш гуфт: «Ба ман
баракате бидеҳ, зеро ки замини
ҷанубиро ту ба ман додаӣ, пас
чашмаҳои обро ҳам ба ман
бидеҳ». Ва Колеб чашмаҳои
боло ва чашмаҳои поёнро ба ӯ
дод. 16 Ва банӣ-Қенӣ, ақрабои
падарарӯси Мусо, аз шаҳри
Хурмозор бо банӣ-Яҳудо хуруҷ
намуда, сӯи биёбони Яҳудо, ки
дар ҷануби Арод аст, равона
шуданд ва дар миёни ин қавм
маскан гирифтанд. 17 Ва банӣ-
Яҳудо бо бародаронашон банӣ-
Шимъӯн равона шуданд, ва он-
ҳо ба канъониёне ки дар Сефат
сокин буданд, шикаст расони-
данд; ва онро валангор карда,
номи ин шаҳрро Ҳормо хон-
данд. 18 Ва банӣ-Яҳудо
Ғаззаро бо навоҳии он, ва
Ашқалӯнро бо навоҳии он, ва
Экрӯнро бо навоҳии он
гирифтанд. 19 Ва Худованд бо
банӣ-Яҳудо буд, ва онҳо кӯҳ-
сорро тасарруф намуданд;
аммо сокинони водиро ната-
вонистанд бадар ронанд, зеро
ки онҳо аробаҳои оҳанин дош-
танд. 20 Ва Ҳебрӯнро ба Колеб
доданд, чунон ки Мусо гуфта
буд; ва ӯ аз он ҷо се писари
Анокро бадар ронд. 21 Вале
ябусиёнро, ки дар Ерусалим
сокин буданд, банӣ-Биньёмин
натавонистанд бадар ронанд;
ва ябусиён то имрӯз бо банӣ-
Биньёмин дар Ерусалим сокин
ҳастанд.

Ғалабаҳо бо имон

Фикр юргизишва хулосалар:

Колеб, яке аз пешвоёни банӣ Яҳудо ваъда дод, ки касе Қирят-Сеферро ба даст оварад, ба ӯ духтари худро ба занӣ медиҳад. Отниил, ки ин шартро иҷро кард, на танҳо арӯс, балки чашмаҳои обро низ, ҳамчун тӯҳфаи тӯӣ гирифт (11-15).

Баъд аз ин, лашкари якҷояи Яҳудо ва Шимъӯн, якчанд шаҳрҳоро забт карданд. Вале онҳо тамоми бутпарастонро, аз ин ҳудуд пеш карда натавонистанд (оят.16-21).

Дарсҳои Худо:

Оят. 17-21. Бо вуҷуди муваффақиятҳои аввал, банӣ Яҳудо натавонистанд водиеро, ки дар он сокинони бо аробаҳои "зиреҳпӯш" мусаллаҳ буданд, ишғол кунанд. Ин минтақа аҳамияти бузурги стратегӣ дошт, лекин барои ҳамлагарон ҳадафи душвор буд. Аммо ҳамаи ин монеаи мустақиле набуд, зеро Худои Таоло аллакай ба халқи Худ ваъда дода буд, ки бар қанъониён, нигоҳ накарда ба аробаҳои онҳо, ғалаба хоҳанд кард (Еҳушаъ 17:18).

Баъдтар, дар замони Дебӯро исроилиён лашкари бузурги Сисро ва 900 аробаҳои оҳанини ӯро мағлуб карданд (Доварон 4:15). Сабаби он ки андешаҳои сокинони водиро пеш карда натавонистанд, бартарии техникӣ набуд, балки барои он буд, ки онҳо ба ваъдаи Худо боварии қатъӣ надоштанд. Боҳамин сабаб, банӣ Бинёмин натавонистанд ябусиёнро аз Ерусалим берун кунанд.

Дуо: Худои Таоло, ба мо ёрӣ деҳ, ки ба хотири Малакути Ту нотарс бошем, то мо тавонем "деворҳои" шубҳаеро, ки моро бо номуайянӣ пур мекунанд, паси сар кунем. Омин.

Доварон 1:22-36

22 Ва хонадони Юсуф низ сӯи Байт-Ил хуруҷ карданд, ва Худованд бо онҳо буд. 23 Ва хонадони Юсуф дар Байт-Ил ҷосусӣ карданд; ва номи ин шаҳр пештар Луз буд. 24 Ва посбонон мардеро, ки аз шаҳр берун омада буд, дида, ба ӯ гуфтанд: «Даромадгоҳи шаҳрро ба мо нишон деҳ, ва мо ба ту эҳсон хоҳем кард». 25 Ва ӯ даромадгоҳи шаҳрро ба онҳо нишон дод, ва онҳо аҳли шаҳрро аз дами шамшер гузарониданд; ва он мардро бо тамоми хонаводаааш раҳо карданд. 26 Ва он мард ба замини ҳиттиён рафт, ва шаҳре бино намуда, номи онро Луз хонд; то имрӯз номи он ҳамин аст. 27 Ва банӣ-Менашше аҳли Байт-Шеон ва деҳоти онро, ва аҳли Таънак ва деҳоти онро, ва сокинони Дӯр ва деҳоти онро, ва сокинони Иблеом ва деҳоти онро, ва сокинони Маҷиддӯ ва деҳоти онро натавонистанд бадар ронанд, ва канъониён азм карданд, ки дар ин замин бимонанд. 28 Ва чун Исроил қувват гирифт, канъониёнро хироҷгузори худ гардонид, вале натавонист онҳоро бадар ронад. 29 Ва банӣ-Эфроим канъониёнро, ки дар Ҷозар сокин буданд, натавонистанд бадар ронанд; ва канъониён дар миёни онҳо дар Ҷозар сукунат доштанд. 30 Банӣ-Забулун сокинони Қитрӯн ва сокинони Наҳалӯлро натавонистанд бадар ронанд; ва канъониён дар миёни онҳо сукунат доштанд, ва хироҷгузор буданд. 31 Банӣ-Ошер сокинони Аккӯ ва сокинони Сидӯн ва Аҳлоб ва Акзиб ва Ҳалбо ва Афиқ ва Раҳӯбро натавонистанд бадар ронанд. 32 Ва ошериён дар миёни канъониёне ки сокини он замин буданд, сукунат доштанд, зеро ки онҳоро натавонистанд бадар ронанд. 33 Банӣ-Нафтолӣ сокинони Байт-Шемеш ва сокинони Байт-Анотро натавонистанд бадар ронанд, ва дар миёни канъониёне ки сокини он замин буданд, сукунат доштанд; ва сокинони Байт-Шемеш ва Байт-Анот хироҷгузори онҳо буданд. 34 Ва амӯриён банӣ-Донро дар кӯҳсор фишор доданд, зеро онҳоро нагузоштанд, ки ба водӣ фурӯд оянд. 35 Ва амӯриён азм карданд, ки дар кӯҳи Ҳорас, дар Аёлӯн ва Шаалбим сокин бошанд; вале дасти хонадони Юсуф бар онҳо гарон омад, ва хироҷгузор гардиданд. 36 Ва ҳудуди амӯриён аз баландии Ақрабим, аз қуллаи он болотар буд.

Имони заиф ва ҷангҳои мағлубшуда

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо

Авлоди Юсуф шахсеро, ки ба онҳо ба гирифтани Байт – Ил кӯмак кард, раҳм карданд ва ӯро ҳамроҳи хешовандонаш раҳо карданд. Ин одамон ба замини дигар рафта, шаҳре сохтанд ва онро Луз номиданд, ки пештар Байт – Ил чунин номида мешуд (оят. 22-26).

Банӣ Менашше, Эфроим, Забулун, Ашер ва Нафтолӣ низ, ҳамаи қанъониёнро аз замини худ бадар наронданд ва дар миёни онҳо сокин шуданд. Ва банӣ – Дон ҳатто аз амӯриён (ба танг омада буданд).

Ҳамаи сокинони пештараи Қанъонро бадар наронданд, исроилиён бо ин тариқ беитоатии худро нисбати Каломи Худо нишон доданд. (27-36).

Дарсҳои Худо:

Оят. 27,28. Бутпарастоне, ки аз Қанъон ронда нашуда буданд, дар байни исроилиён зиндагӣ мекарданд ва таъсири худро ба онҳо мерасонданд. *Имони шумо чӣ гуна аст? Оё заифии имони шумо, шуморо водор намекунад, ки бо ин дунё созиш кунед?*

Оят. 34-36. Дар натиҷаи беитоатӣ ба принсипҳои ҷангии Худо, банӣ Дон аз зулми амӯриён азоб мекашиданд ва наметавонистанд – дар замони меросии худ қарор гиранд.

Дар ҷаҳони рӯҳонӣ ҳамин чиз рӯй медиҳад, агар мо бо ҷаҳон муросо карда созиш кунем, бо ин ё дигар роҳ таслим шуда, ба шикасти имонамон меоем. Таслим шудан ба гуноҳ, ҳатто дар чизҳои хурди ночиз, метавонад умуман ба имони мо зарар оварад. Ягона роҳи ғалаба бар гуноҳ – ин итоаткории пурра ба Каломи Худо мебошад.

Дуо: Худовандо, ба мо ёрӣ деҳ, то он чизеро, ки ба мо ато кардӣ, бо итоаткории пурра ба Каломи Ту ва боғайратона иҷро кунем. Омин.

4-сентябр, *чор.*

Доварон 2:1-10

1 Ва фариштаи Худованд аз Ҷилҷол ба Бӯким омада, гуфт: «Ман шуморо аз Миср берун овардам, ва шуморо ба замине ки дар бораи он ба падаронатон қасам хӯрда будам, овардам, ва Ман гуфтам: „Аҳди Худро бо шумо то абад нахоҳам шикаст; 2 Ва шумо бо сокинони ин замин аҳд набандед, қурбонгоҳҳои онҳоро бишканед". Вале шумо овози Маро нашнидед. Ин чӣ кор аст, ки кардед? 3 Ва низ гуфтам: „Онҳоро аз пеши шумо бадар нахоҳам ронд, ва онҳо барои шумо садди роҳ хоҳанд буд, ва худоҳои онҳо барои шумо дом хоҳанд буд"». 4 Ва ҳангоме ки фариштаи Худованд ин суханонро ба тамоми банӣ-Исроил гуфт, қавм овози худро баланд карда, гиристанд. 5 Ва номи он мавзеъро Бӯким монданд, ва дар он ҷо барои Худованд қурбонӣ карданд. 6 Баъд аз он ки Еҳушаъ қавмро равона кард, банӣ-Исроил ҳар яке ба мулки худ рафтанд, то ки заминро тасарруф намоянд. 7 Ва дар тамоми айёми Еҳушаъ ва дар тамоми айёми пироне ки баъд аз Еҳушаъ дар қайди ҳаёт буда, ҳамаи корҳои бузурги Худовандро, ки барои Исроил кардааст, дида буданд, қавм Худовандро ибодат менамуданд. 8 Ва Еҳушаъ ибни Нун, бандаи Худованд, дар синни саду даҳсолагӣ вафот ёфт. 9 Ва ӯро дар ҳудуди мулкаш, дар Тимнат-Ҳорас, дар кӯҳи Эфроим, ба тарафи шимолии кӯҳи Ҷоаш дафн карданд. 10 Ва тамоми он насл низ назди падарони худ рафтанд, ва баъд аз онҳо насли дигаре бархостанд, ки Худовандро намедонистанд, ва корҳоеро низ, ки Ӯ барои Исроил кардааст.

Насли нав

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо

Худои Таоло исроилиёнро барои он сарзаниш кард, ки аз хоҳиши Ӯ истифода набурданд ва қанъониёнро аз сарзаминашон пурра бадар накарданд. Мардуми тавбакарда фарёд бардошта, барои Худо қурбонӣ меоварданд, вале дер шуда буд (оят. 1-5).

Мардум ва пирони насли Еҳушаъ, ки корҳои Худовандро дар ёд доштанд, то ҳол ба Худо хизмат мекарданд. Аммо онҳоро насли нав иваз карданд, ки дигар на Худоро мешинохтанд ва на он чиро, ки Ӯ барои падаронашон карда буд. Кушоду равшан аст, ки исроилиён ба фарзандони худ Каломи Худоро таълим надоданд ва аз ин рӯ, машъали имонро ба онҳо нагузоштанд (оят. 6-10).

Хислати Худо:

Оят. 3-5. Ҷазо барои беитоатӣ ба Каломи Худои Таоло, ба мардум эълон кард, ки қанъониёнро аз онҳо дур намекунад, онҳо бо худоёни худ сабаби афтидани исроилиён хоҳанд шуд. Ба Каломи Худо пурра итоат накардан оқибати ногувор дорад. *Оё шумо низ ба Каломи Худо танҳо қисман, пайравӣ намекунед?* Бояд фаҳмид, ки чунин рафтор баробар ба беитоатӣ ба Каломи Худо аст.

Дарсҳои Худо:

Оят. 6-10. Далели он, ки насли нави исроилиён Худоро намешинохтанд ва он чи Ӯ ба Исроил карда буд намедонистанд. Ин айби насли Еҳушаъ буд, ки натавонистанд ба фарзандонашон, имон ба Худованд ва хоҳиши хизмат карданро ба Ӯ нишон диҳанд. Имрӯз ба Худо имон доштан бениҳоят муҳим ва зарур аст, ки фарзандони мо онро мерос гиранд.

Дуо: Эй Худовандо, мо дар тӯли ҳамаи ҳаёти худ ба Ту таваккал карданро ёд мегирем. Ба мо кӯмак кун, то чунон зиндагӣ кунем ва фарзандонамонро тарбия кунем, то машъали имон бо мо тамом нашавад. Омин..

Доварон 2:11-23

11 Ва банӣ-Исроил он чи дар
назари Худованд бад буд, ба
амал оварданд, ва Баалҳоро
ибодат карданд; 12 Ва Худо-
ванд Худои падарони худро,
ки онҳоро аз замини Миср
берун оварда буд, тарк кар-
данд, ва худоёни дигарро аз
байни худоёни қавмҳое ки дар
гирду пешашон буданд, пайр-
авӣ намуда, ба онҳо саҷда
бурданд, ва Худовандро ба
ғазаб оварданд. 13 Ва Худо-
вандро тарк карда, Баал ва
Ашторахоро ибодат намуданд.
14 Ва хашми Худованд бар
Исроил аланга гирифт, ва Ӯ
онҳоро ба дасти тороҷгарон
супурд, ва онҳоро тороҷ кар-
данд; ва онҳоро ба дасти душ-
манони онҳо, ки дар гирду
пешашон буданд, супурд, ва
онҳо дигар натавонистанд пе-
ши душманони худ истодагӣ
намоянд. 15 Ҳар бор, ки ба
ҷанг мебаромаданд, дасти Ху-
дованд бар онҳо ба бадӣ буд,
чунон ки Худованд гуфта буд
ва чунон ки Худованд ба онҳо
қасам хӯрда буд; ва онҳо
бисьёр ба танг омаданд. 16 Ва
Худованд доваронро ба май-
дон овард, ки онҳоро аз дасти
тороҷгарони онҳо наҷот медо-
data. 17 Вале онҳо ба дова-
рони худ низ итоат надош-
танд, зеро ки гумроҳ шуда,
худоёни дигарро пайравӣ ме-
карданд ва ба онҳо саҷда
мебурданд; аз роҳе ки падаро-
нашон бо он рафтор намуда,
ба аҳкоми Худованд итоат мек-
арданд, бо зудӣ дур шуданд, ва
мисли онҳо амал накарданд. 18
Ва ҳангоме ки Худованд барои
онҳо доваронро ба майдон
овард, Худованд бо довар буд
ва онҳоро дар тамоми айёми
довар аз дасти душманонашон
наҷот медод, зеро ки Худованд
ба сабаби оҳу нолаи онҳо, ки аз
дасти золимон ва ситамгарони
худ мекарданд, ба онҳо дил-
сӯзӣ менамуд. 19 Ва ҳамин ки
довар вафот меёфт, онҳо аз нав,
аз падарони худ зиёдтар фосид
гардида, худоёни дигарро пай-
равӣ мекарданд, онҳоро ибодат
намуда, саҷда мебурданд, аз
корҳои зишт ва роҳи бади худ
ҳеҷ даст намекашиданд. 20 Ва
хашми Худованд бар Исроил
аланга гирифт, ва Ӯ гуфт:
«Азбаски ин халқ аҳди Маро,
ки ба падаронашон амр фарму-
даам, поймол карда, ба овози
ман гӯш намедиҳанд, 21 Ман
низ ҳеҷ яке аз он ҳалқҳоро, ки
Еҳушаъ боқӣ гузошта вафот
ёфтааст, дигар аз пеши онҳо
бадар нахоҳам ронд, 22 То ки
ба воситаи онҳо Исроилро би-
озмоям: оё онҳо роҳи Худо-
вандро мисли он ки падаро-
нашон риоя мекарданд, риоя
намуда, бо он рафтор мекунанд
ё не?» 23 Ва Худованд он
халқҳоро боқӣ гузошт, бе он ки
онҳоро бо зудӣ бадар ронад; ва
онҳоро ба дасти Еҳушаъ тас-
лим накард.

Ба майдон овардани доварон

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо

Насли нави исроилиён, ки Худоро намешинохтанд, ба бутпарастӣ афтида, зери таъсири фарҳанг ва дини канъониён, ки падаронашон онҳоро пеш накарда буданд, афтоданд. Ин ғазаби Худоро барангехт ва Ӯ қавми Худро барои ин кор, ба воситаи бутпарастон ҷазо дод. Ба Исроил раҳм карда, Худои Таоло доваронро барои Исроил баровард, ки ӯро аз душманонаш халосӣ диҳад. Аммо, вақте ки довар мурд, исроилиён ба бутҳои худ баргаштанд, ки дар натиҷа онҳо ба ҷазои нав гирифтор шуданд (оят. 11-23).

Дарсҳои Худо

Оят. 17, 19. Мардум азобу уқубатро аз сар гузаронда, ба Худо рӯй оварда, аз гуноҳҳои худ тавба намуда, раҳоӣ мепурсиданд. Аммо пас аз он ки Худои Таоло онҳоро наҷот дод, одамон ба тарзи зиндагии худ баргаштанд. Ин рафтори банӣ – Исроилро гуноҳи якравии чуқури решадавонда ҳисобида мешуд. *Оё ин гуноҳҳо дар ҳаёти шумо низ рух медиҳад?*

Дуо: Худои Муқаддас, раҳмат барои марҳамату муҳаббат. Ба мо кӯмак кун, ки ламси наҷотбахши Туро ҳамавақт ҳис кунем. Омин.

Доварон 3:1-11

1 Ва инҳоянд халқҳое ки Худованд
боқӣ гузошт, то ки ба воситаи онҳо
Исроилро биозмояд, яъне ҳамаи
онҳоеро, ки ҳамаи ҷангҳои Канъонро
намедонистанд, 2 То ки наслҳои банӣ-
Исроил дониш пайдо карда, бурдани
ҷангро таълим гиранд, яъне онҳое ки
пештар онро намедонистанд: 3 Панҷ
ҳокими фалиштиён ва ҳамаи канъо-
ниён, сидӯниён ва ҳиввиён, ки дар
кӯҳсори Лубнон аз кӯҳи Баал-Ҳермӯн
то даромадгоҳи Ҳамот сокин буданд. 4
Ва онҳо барои он боқӣ гузошта шуда
буданд, ки ба воситаи онҳо исроилиён
озмуда шаванд, то маълум гардад, ки
оё ба аҳкоми Худованд, ки Ӯ ба
падаронашон ба воситаи Мусо амр
фармудааст, итоат менамоянд ё не. 5
Ва банӣ-Исроил дар миёни канъониён,
ҳиттиён ва амӯриён ва фариззиён ва
ҳиввиён ва ябусиён сокин буданд; 6 Ва
духтарони онҳоро барои худ ба занӣ
мегирифтанд, ва духтарони худро ба
писарони онҳо медоданд, ва худоёни
онҳоро ибодат мекарданд. 7 Ва банӣ-
Исроил он чи дар назари Худованд
бад буд, ба амал оварданд, ва Худо-
ванд Худои худро фаромӯш намуда,
Баалҳо ва бутҳои Ашераро ибодат
карданд. 8 Ва хашми Худованд бар
Исроил аланга гирифт, ва онҳоро ба
дасти Кушан-Ришъотаим, ки подшоҳи
Арам-наҳрайн буд, супурд, ва банӣ-
Исроил ҳашт сол ба Кушан-Ришъо-
таим хизмат карданд. 9 Ва банӣ-
Исроил сӯи Худованд истиғоса бур-
данд, ва Худованд барои банӣ-Исроил
наҷотдиҳандае ба майдон овард, ки ӯ
онҳоро наҷот дод: ӯ Отниил ибни
Қеназ, додари хурдии Колеб буд. 10
Ва Рӯҳи Худованд бар ӯ буд, ва
Исроилро доварӣ менамуд; ва барои
ҷанг берун омад, ва Худованд Кушан-
Ришъотаимро, ки подшоҳи Арам-
наҳрайн буд, ба дасти ӯ таслим кард,
ва ӯ бар Кушан-Ришъотаим дастболо
шуд. 11 Ва замин чил сол ором ёфт; ва
Отниил ибни Қеназ вафот ёфт.

Якумин довари Исроил Отниил

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо

Худои Таоло исроилиёнро меозмуд, то бубинанд, ки оё онҳо аз халқҳои сокини Қанъон ҷудо шуда, ба Каломи Ӯ итоат мекунанд ё не. Аммо, ба ҷои ин, яхудиён бо бутпарастон издивоҷ карданд ва ба бутҳои онҳо саҷда карданд (оят. 1-6).

Ба хашм омада, Худованд подшоҳи Байнанаҳрайнро истифода бурда, халқашро насиҳат кард. Дар давоми ҳашт сол яҳудиён дар зери зулми сахт азоб кашиданд ва дар ноумедӣ ба Худо фарёд карда, халосӣ талаб мекарданд. Ва Худованд ба онҳо ҷавоб дод ва Отниилро довар бар онҳо таъин кард (оят.7-11).

Хислати Худо:

Оят.8. Барои гуноҳи бутпарастӣ, Худои Таоло исроилиёнро ба дасти шоҳ Кушан-Ришъотаим таслим кард, ки маъни номи ӯ "Кушани дучандон бад" аст. Исроилиёне, ки кӯшиш мекарданд, ки дар як вақт дар ду курсӣ нишинанд, ҳам ба Худо ва ҳам ба бутҳо хизмат кунанд, аз ҷониби подшоҳи "дучандон бади" исроилиён ҷазо дода шуданд. Дар натиҷа, дар замини ваъдашуда, ки умеди сулҳу шукуфоӣ доштанд, маҷбур шуданд зиндагии талхи ғуломони подшоҳи нопокро кашола кунанд. Оят.9-11. Бо истифода аз Отниил, Худо исроилиёнро наҷот дод ва ба онҳо чил соли осоиштагӣ дод. Замине, ки мардум дар натиҷаи дур шуданашон солҳои дароз оҳу нола мекард, ба замини умеду сулҳ табдил ёфт. Монанди ин имрӯз дар ҳаёти мо низ рӯй медиҳад. Ҷонҳои мо, ки зери юғи гуноҳ ва айб азоб мекашиданд, ба шарофати қурбонии наҷотбахши Исои Масеҳ оромии ҳақиқӣ пайдо карданд. *Оё шумо ин оромиро дар дили худ нигоҳ медоред?*

Дуо: Худовандо, ба мо ёрӣ деҳ, ки нигоҳ накарда ба вазъияти душвор ва аз ҳама чиз маҳрумшуда, хизмате, ки Ту ба мо супоридаӣ, содиқона иҷро кунем. Омин.

Доварон 3:12-31

12 Ва аз нав банӣ-Исроил он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд; ва Худованд Аҷлӯнро, ки подшоҳи Мӯоб буд, бар Исроил ғолиб сохт, чунки онҳо он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд. 13 Ва ӯ банӣ-Аммӯн ва Амолекро назди худ ҷамъ кард, ва омада, ба Исроил зарба расонид, ва онҳо шаҳри Хурмозорро гирифтанд. 14 Ва банӣ-Исроил ба Аҷлӯн — подшоҳи Мӯоб — ҳаждаҳ сол хизмат карданд. 15 Ва банӣ-Исроил сӯи Худованд истиғоса бурданд, ва Худованд барои онҳо наҷотдиҳандае, яъне Эҳуд ибни Ҷерои биньёминиро, ки марди чапдасте буд, ба майдон овард; ва банӣ-Исроил ба воситаи ӯ ба Аҷлӯн — подшоҳи Мӯоб — ҳадия фиристоданд. 16 Ва Эҳуд барои худ шамшери дудамае ки дарозияш як зироъ буд, сохт, ва онро дар таги ҷомаи худ, бар рони росташ овехт. 17 Ва ҳадияро ба Аҷлӯн — подшоҳи Мӯоб — пешкаш намуд; ва Аҷлӯн шахси бағоят фарбеҳ буд. 18 Ва чун пешкаш кардани ҳадияро анҷом дод, одамонеро, ки ҳадияро бардошта оварда буданд, гуселонид. 19 Ва худаш аз пеши санамҳое ки назди Ҷилҷол буд, баргашта, гуфт: «Сухани махфие барои ту дорам, эй подшоҳ». Вай гуфт: «Хомӯш!» Ва ҳамаи ҳозирон аз пеши вай баромаданд. 20 Ва Эҳуд ба вай наздик омад, дар сурате ки вай дар болохонаи салқин танҳо нишаста буд; ва Эҳуд гуфт: «Каломе аз ҷониби Худо барои ту дорам». Вай аз курсӣ бархост. 21 Ва Эҳуд дасти чапи худро дароз карда, шамшерро аз болои рони рости худ гирифт, ва онро ба шиками вай халонид, 22 Ба тавре ки дастаи он низ бо теғаш фурӯ рафт, ва чарбу теғро пӯшонид, зеро ки шамшерро аз шиками вай кашида набаровард; ва наҷосати вай зада баромад. 23 Ва Эҳуд ба роҳрав баромада, дарҳои болохонаро аз пушти вай баст ва қуфл кард. 24 Ва чун ӯ берун рафт, навкарони вай омада диданд, ки инак, дарҳои болохона қуфл аст; ва дар дили худ гуфтанд: «Яқинан, вай дар хонаи салқин ба ҳоҷат бархостааст». 25 Ва хеле вақт маътал монданд, ва инак, вай дарҳоро намекушояд; ва онҳо калидро гирифта, кушоданд, ва инак, оғояшон бар замин мурда хобидааст. 26 Ва Эҳуд дар замоне ки онҳо интизор меистоданд, нопадид гашт, ва аз пеши санамҳо гузашта, ба сӯи Саиро гурехт. 27 Ва ҳамин ки ба он ҷо расид, бар кӯҳи Эфроим шох навохт; ва банӣ-Исроил бо ӯ аз кӯҳ фурӯд омаданд, ва ӯ пешопеши онҳо буд. 28 Ва ба онҳо гуфт: «Аз ақиби ман битозед, зеро ки Худованд душмани шуморо ба дасти шумо супурдааст». Ва онҳо аз ақиби ӯ фурӯд омаданд, ва маъбарҳои Урдунро, ки ҷониби Мӯоб буд, гирифтанд, ва ҳеҷ якеро нагузоштанд, ки аз онҳо убур намояд. 29 Ва дар он вақт тақрибан даҳ ҳазор нафарро аз мӯобиён, яъне ҳар паҳлавон ва ҷанговарро куштанд, ва ҳеҷ кас натавонист бигрезад. 30 Ва Мӯоб дар он рӯз зери дасти Исроил итоат намуд, ва замин ҳаштод сол ором ёфт. 31 Ва баъд аз ӯ Шамҷар ибни Анот буд, ва шашсад нафарро аз фалиштиён бо таёқи говронӣ зада кушт; ва ӯ низ Исроилро наҷот дод.

Эҳуд ва Шамҷар

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо

Исроилиён боз марҳаматҳои Худоро фаромӯш карданд, ҳамчун ҷазо Худои Таоло он-ҳоро ба дасти подшоҳи Мӯоб ба 18 сол дод. Ва мардум боз ба сӯи Худо нола карданд, ва Худо боз онҳоро наҷот дод. Эҳуд, ки Худо ӯро довар таъин карда буд, ҳокими Мӯобро кушта халқи Худоро ҷамъ карда онҳоро ба ҷанги ғолиб бар душманон бурд. Дар натиҷа, Исроил дар тӯли 80 сол сулҳ пайдо кард. Баъд аз Эҳуд, Шамҷар довар шуд, ки Исроилро аз фалиштиён наҷот дод (оят.12-31).

Хислати Худо:

Оят. 12-15. Бо вуҷуди он ки халқи Исроил такрор ба такрор гуноҳ мекарданд, Худое, ки дилаш пур аз марҳамат аст, баробари он ки мардум аз гуноҳҳояшон тавба мекарданд ва аз Худо мадад мепурсиданд, Худо дасти мадад дароз мекард. Биёед, мо низ ба Худо нола кунем. Ӯ ки ашки тавбакунандаамонро мебинад, бар мо раҳм мекунад, нигоҳ накарда, ки чӣ гуна рафторҳои мо вазнин аст.

Дарсҳои Худо:

Оят.12-14. Аз сабаби гуноҳҳои худашон, исроилиён аз шаҳри Иерихон маҳрум шуданд, ки рамзи забт кардани Қанъон буд. Ҳамин тавр, мо низ агар ҳаракат накунем, ки гуноҳҳоямонро решакан накунем, дар худ нигоҳ дошта дар он лаззат барем, мо хатари аз даст додани ҳамаи атоҳои аз Худо гирифтаамонро дорем. Дар бораи он фикр кунед, ки оё дар дили шумо ягон решаи гуноҳҳо боқӣ мондааст, аз Худованд пурсед, ки чӣ тавр аз онҳо халос шавед.

Дуо: Худои Меҳрубон, ба Ту барои наҷоти мо ташаккур. Ба мо ёрӣ деҳ, то дилҳои моро аз ҳар чизе, ки ба Ту писанд нест, пок созем. Омин.

8-сентябр, *якш.*

Доварон 4:1-10

1 Ва баъд аз вафоти Эҳуд аз нав банӣ-Исроил он чи дар назари Худо бад буд, ба амал оварданд. 2 Ва Худованд онҳоро ба дасти Ёбин подшоҳи Канъон, ки дар Ҳосӯр подшоҳӣ мекард, супурд; ва сарлашкари вай Сисро буд, ки дар Ҳарӯшет-Ҳаҷӯим сукунат дошт. 3 Ва банӣ-Исроил сӯи Худованд истиғоса бурданд; зеро ки вай нӯҳсад аробаи оҳанин дошт, ва банӣ-Исроилро бист сол сахт ба танг овард. 4 Ва Дебӯрои набия, зани Лапидӯт, дар он замон Исроилро доварӣ менамуд. 5 Ва ӯ дар таги дарахти хурмои Дебӯро, ки дар байни Ромо ва Байт-Ил дар кӯҳи Эфроим буд, менишаст, ва банӣ-Исроил назди ӯ барои доварӣ меомаданд. 6 Ва кас фиристода, Бороқ ибни Абинӯамро аз Қодеш-Нафтолӣ даъват намуд, ва ба вай гуфт: «Инак, Худованд Худои Исроил амр фармуд: „Бирав ва бар кӯҳи Тобӯр одамонро сафарбарӣ намо, ва аз банӣ-Нафтолӣ ва банӣ-Забулун даҳ ҳазор нафар бо худ бигир. 7 Ва Ман сарлашкари Ёбин — Сисроро бо аробаҳо ва лашкари сершумораш назди ту сӯи наҳри Қишӯн кашида оварда, ба дасти ту хоҳам супурд“». 8 Ва Бороқ ба ӯ гуфт: «Агар ту бо ман биравӣ, меравам, вале агар бо ман наравӣ, намеравам». 9 Ва ӯ гуфт: «Албатта бо ту меравам, аммо дар ин роҳе ки ту меравӣ, ҷалол аз они ту нахоҳад буд, зеро ки Худованд Сисроро ба дасти зане хоҳад супурд». Ва Дебӯро бархоста, бо Бороқ ба Қодеш равона шуд. 10 Ва Бороқ сибтҳои Забулун ва Нафтолиро ба Қодеш фарьёд кард, ва даҳ ҳазор нафарро аз ақиби худ баровард; ва Дебӯро бо ӯ баромад.

Дебӯро, зан – довар

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо

Пас аз марги Эҳуд, исроилиён боз ба муқобили Худо гуноҳ кардан гирифтанд, ки дар натиҷа дар давоми бист сол дар зери зулми подшоҳи Қанъон азоб кашиданд. Ва Исроил боз ба Худо фарёд зада, дар тавба наҷот талбид. Сипас Худои Таоло Дебӯрои набияро довар таъин кард ва ӯ ва Бороқро ба ҷанг омода кард (оят. 1-10).

Хислати Худо:

Оят. 4. Худои Таоло Дебӯрои набияро довар барои Исроил таъин кард. Ин далели таърихӣ гувоҳӣ медиҳад, ки ҳангоми даъват ба хизмат на ҷинс ва на сину соли инсон барои Худованд аҳамияте надорад. Раҳмати чунин Худо имрӯз дар мо боқӣ мемонад. Ҳатто агар мо нотавон ва ноуҳдабаро бошем ҳам, мо бояд ба даъвати Худованд посух гӯем ва боварии комил дошта бошем, ки бо кӯмаки Ӯ, мо метавонем кори бузургеро анҷом диҳем!

Дарсҳои Худо

Оят. 1-3. Еҳушаъ ҳангоми забт кардани Қанъон, Ҳосӯрро несту нобуд кард. Пас аз якуним аср подшоҳи Ҳосӯр чунон тавоно гардид, ки вай дар давоми солҳои дароз, ба халқи Исроил бераҳмона зулм мекард. Сабаби ин метаморфозаи таърихӣ он буд, ки яҳудиён аз Худои худ рӯй гардонда, бо бутпарастон омехта шуда, тарзи зиндагӣ ва дини онҳоро қабул карданд. Агар мо, масеҳиён, ки ворисони имони бузург ба Худои Ҳай ҳастем, ба Каломи Ӯ итоат накунем, пас ин моро ба он оварда мерасонад, ки мо тағирнопазир ғуломи ин ҷаҳони зишт хоҳем шуд.

Дуо: Худовандо, Худои Таоло, ба мо таълим деҳ, ки одамони содиқ ва итоаткор ба Каломи Ту бошем, ки вақте ки моро даъват мекунӣ, дарҳол ба овози Ту ҷавоб диҳем. Омин.

9-сентябр, *душ.*

Доварон 4:11-24

11 Ва Ҳобари Қенӣ аз қениён,
яъне аз банӣ-Ҳубоби ақрабои
падараруси Мусо ҷудо шуда,
хаймаи худро то Элун-Бесаа-
наним, ки назди Қодеш воқеъ
аст, барафрошта буд. 12 Ва ба
Сисро хабар доданд, ки Бороқ
ибни Абинуам ба кӯҳи Тобур
баромадааст. 13 Ва Сисро
ҳамаи аробаҳои худ, яъне нуҳ-
сад аробаи оҳанин, ва тамоми
қавмеро, ки бо ӯ буданд, аз
Ҳарушет-Ҳаҷуим сӯи наҳри
Қишӯн фарьёд кард. 14 Ва
Дебӯро ба Бороқ гуфт: «Бар-
хез, зеро имрӯз рӯзест, ки
Худованд Сисроро ба дасти ту
таслим хоҳад кард; инак, Ху-
дованд пешопеши ту берун
омадааст». Ва Бороқ аз кӯҳи
Тобур фурӯд омад, ва даҳ
ҳазор нафар аз ақиби ӯ. 15 Ва
Худованд Сисро ва ҳамаи
аробаҳо ва тамоми ӯрдуи ӯро
пеши Бороқ ошуфта гардо-
нида, ба дами шамшери ӯ
гирифтор кард, ва Сисро аз
болои ароба фурӯд омада, пои
пиёда рӯ ба гурез овард. 16 Ва
Бороқ аробаҳо ва ӯрдуро то
Ҳарушет-Ҳаҷуим таъқиб на-
муд; ва тамоми ӯрдуи Сисро
ба дами шамшер фурӯ ғалти-
данд, як нафар ҳам аз онҳо
боқӣ намонд. 17 Ва Сисро пои
пиёда сӯи хаймаи Ёил, ки
зани Ҳобари Қенӣ буд, гу-
рехт; зеро ки дар байни Ёбин
подшоҳи Ҳосур ва хонадони
Ҳобари Қенӣ сулҳ буд. 18 Ва
Ёил ба пешвози Сисро баром-
ада, ба вай гуфт: «Биё, эй оғо-
ям, назди ман биё, натарс».
Вай назди ӯ ба хайма даромад,
ва ӯ варо бо палосе пӯшонид.
19 Вай ба ӯ гуфт: «Маро каме
об бинӯшон, зеро ки ташна
мондаам». Ӯ машки ширро
кушода, варо нӯшонид, ва аз
нав варо пӯшо-нид. 20 Вай ба
ӯ гуфт: «Назди дари хайма
биист, ва агар касе биёяд ва аз
ту пурсида, бигӯяд: „Оё касе
дар ин ҷо ҳаст?“ — бигӯй:
„Не“». 21 Ва Ёил, зани Ҳобар,
мехи хаймаро кашида гирифт,
ва болғаро ба дасти худ
гирифта, оҳистаяк назди вай
омад, ва мехро ба чаккаи вай
кӯфт, ба тавре ки неши он ба
замин фурӯ рафт; вай, ки ба
сабаби мондагии худ дар хоби
сахт буд, мурд. 22 Ва инак,
Бороқ Сисроро таъқиб мена-
муд, ва Ёил ба пешвози ӯ
баромада, ба ӯ гуфт: «Биё, ка-
серо, ки ту меҷӯӣ, ба ту нишон
диҳам». Ва ӯ назди вай
даромад, ва инак, Сисро мурда
афтодааст, ва мех дар чаккаи
ӯст. 23 Ва Худо дар он рӯз
Ёбин подшоҳи Канъонро пеши
банӣ-Исроил мутеъ гардонид.
24 Ва дасти банӣ-Исроил бар
Ёбин подшоҳи Канъон торафт
бештар сахт мешуд, то даме ки
Ёбин подшоҳи Канъонро маҳв
карданд.

Ёил, зани Ҳобари Қенӣ

Занон Дебӯро ва Ёил бо имони далерона ва хирадмандии худ Исроилро ба ғалаба оварданд. Амалҳои онҳо мардонро шарманда кард: Бороқ ҷалоли худро аз даст дод ва Сисро аз дасти зани нотавон мурд.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Дебӯро ва Бороқ ба муқобили Сисро баромаданд, ки лашкараш аробаҳо дошт. Қувваи ҳарбии исроилиён дар муқоиса бо қудрати қанъониён ҳеҷ буд, аммо исроилиён бо кӯмаки Худо душманро ғалаба кард (оят. 11-24).

Дарсҳои Худо:

Оят. 17-22. Ҳобар, ки насли падарарӯси Мусо буд, дар наздикии Қодеш маскан гирифт (оят.11). Ӯ мехост худро муҳофизат кунад, барои ҳамин ӯ бо подшоҳи Қанъон, ки аз исроилиён хеле қавӣ ба назар мерасид, иттифоқ баст. Бо вуҷуди ин, зани Ёил, тавонист сустии қанъониҳоро дарк кунад. Ва зуҳури Сисро, ки наҷот мекофт, ин ақидаи ӯро тасдиқ кард. Ёил ӯро кушт. *Имрӯз ба шумо бо кадом нерӯҳо иттифоқ кардан лозим? Оё чизҳое, ки дар ин ҷаҳони имрӯза ноустувор ба назар мерасанд, оё ба мо оромии ҳақиқӣ дода метавонад?*

Оят.23, 24. Далерии Ёил ба Исроил ғалаба овард. Номи вай маънои "бузи кӯҳи" - ро дорад. Ёил номи худро сафед карда, халқи Исроилро бо "шири" сулҳ таъмин кард. *Ҳаёти шумо ба ҷомеаи шумо чӣ гуна фоида меорад?*

Дуо: Худовандо Худо, ба мо ёрӣ деҳ, ки мо тарзе зиндагӣ ва ба Ту хизмат кунем, то ба наздикон ва ба ҷомеаи худ фоида оварем. Омин.

10-сентябр, *сеш.*

Доварон 5: 1-18

1 Ва дар он рӯз Дебӯро бо Бороқ ибни Абинӯам чунин суруд гуфт: 2 «Вақте ки ҳарҷумарҷ дар Исроил ба амал омад, қавм ба ихтиёр ғайрат карданд. Худовандро ҷалол диҳед! 3 Бишнавед, эй подшоҳон! Гӯш диҳед, эй ҳокимон! Ман барои Худованд, ман хоҳам сароид, ман барои Худованд Худои Исроил суруд хоҳам хонд! 4 Худовандо, вақте ки Ту аз Сеир берун омадӣ, вақте ки Ту аз дашти Адӯм қадамгузор шудӣ, замин ба ларза омад, осмон низ қатра боронид; абрҳо низ об боронид. 5 Кӯҳҳо аз ҳузури Худованд гудохта шуд, мисли Сино аз ҳузури Худованд Худои Исроил! 6 Дар айёми Шамҷар ибни Анот, дар айёми Ёил шоҳроҳҳо холо гардида буд, ва роҳсипорон бо роҳҳои ғайримустақим равона мешуданд. 7 Саркардагон дар Исроил аз миён рафта, боқӣ намонда буданд, то даме ки ман, Дебӯро, бархостам, ман дар Исроил ҳамчун модар бархостам. 8 Худоёни навро ихтиёр карданд, аз ин рӯ ҷанг ба дарвозаҳо расид; дар миёни чил ҳазор нафар дар Исроил сипаре ва найзае дида нашудааст. 9 Дили ман ба сарварони Исроил илтифот дорад, ва ба онҳое низ, ки аз миёни қавм ба ихтиёр ғайрат кардаанд. Худовандро ҷалол диҳед! 10 Эй онҳое ки бар харони сафед савор шуда мегардед, ва онҳое ки бар кӯрпаҷаҳо менишинед, ва онҳое ки дар роҳ равона мешавед, мадҳ гӯед! 11 Дар зери садои тирандозони назди обхӯраҳо, дар он ҷо аъмоли наҷотбахши Худовандро, наҷотеро, ки Ӯ ба саркардагони Исроил бахшидааст, ситоиш мекунанд. Он гоҳ қавми Худованд назди дарвозаҳо фурӯд омаданд. 12 Бедор шав, бедор шав, эй Дебӯро! Бедор шав, бедор шав, суруде бигӯй! Бархез, эй Бороқ, ва асирони худро ба асирӣ бибар, эй ибни Абинӯам! 13 Он гоҳ Ӯ бақияи камшуморро бар неруманлони қавм ҳукмфармо сохт; Худованд маро бар баҳодурон ҳукмфармо сохт. 14 Аз ҷониби Эфроим онҳое омаданд, ки решаашон дар кӯҳи Амолеқ аст; аз қафои ту — Биньёмин бо мардуми сершумори ту; аз ҷониби Мокир фармондеҳон фурӯд омаданд, ва аз ҷониби Забулун — онҳое ки асои муншӣ дар дасташон буд. 15 Ва сарварони Иссокор бо Дебӯро буданд; ва мардуми Иссокор, мисли Бороқ, аз қафои ӯ ба водӣ шитофтанд; дар ҳиссаҳои қабилаи Реубен андешаҳои дил бисьёр буд. 16 Чаро дар миёни кӯраҳо нишастаӣ, то ки найҳои рамабононро бишнавӣ? Дар ҳиссаҳои Реубен фикру андешаҳои дил бисьёр буд. 17 Ҷилъод дар он тарафи Урдун сокин буд, ва Дон чаро назди киштиҳо истод? Ошер дар соҳили баҳр нишаст, ва назди халиҷҳои худ сукунат дошт. 18 Забулун қавме буданд, ки ҷони худро дар хатари мурдан гузоштанд, ва Нафтолӣ низ дар баландиҳои саҳро.

Суруди Дебӯро ва Бороқ

Дебӯро ва Бороқ ба Худо суруди ҳамд хонданд, ва халқи худро ба сӯи ғалабае овард, ки имконнопазир менамуд.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Ғалабаи бениҳоят бебаҳо бар душман ба даст оварданд. Дебӯро ва Бороқ бо суруд шодӣ ва миннатдории худро ба Худо баён карданд. Пеш аз ҳама, онҳо Худовандро, ки ҷараёни ҷангро назорат мекард, ҳамду сано хонданд. Сипас онҳо ба он қабилаҳои Исроил, ки ба кӯмаки Худо боварӣ оварда, дар ҷанг иштирок карданд, миннатдорӣ баён карданд. Дебӯро ва Бороқ насли Реубенро маззамат карданд, ки беғайратӣ нишон доданд, инчунин писарони Дон ва Ошер, ки аз иштирок кардан дар ҷанг худдорӣ карда буданд (оят.1-18).

Дарсҳои Худо:

Оят.14-18. Аксарияти қабилаҳои Исроил фавран ба даъвати Дебӯро ҷавоб доданд ва худро дареғ надошта, бо душман ба ҷанг баромаданд. Аммо чанд қабилае низ буданд, ки аз насиби худ қаноатманд буданд ва мехостанд, ки аз нозирони беруна бимонанд ва ба азобу уқубатҳои бародарони ҳамхуни худ бепарво бошанд. *Шумо ба мушкилиҳо ва шодиҳои ҷамоати худ чӣ гуна муносибат доред?*

Дуо: Худованди бузург, мо Туро ситоиш мекунем, ки ба мо озодӣ, умед ва пирӯзӣ додӣ. Омин.

11-сентябр, *чор.*

Доварон 5:19-31

19 Подшоҳон омада, ҷанг карданд; он вақт подшоҳони Канъон дар Таънак назди обҳои Маҷиддӯ ҷанг карданд, лекин ҳеҷ музде бо нуқра нагирифтанд. 20 Аз осмон ҷанг карданд, — ситорагон аз мадори худ бо Сисро ҷанг карданд. 21 Наҳри Қишӯн онҳоро ғарқ кард, — наҳри қадимӣ, наҳри Қишӯн. Бо тамоми қувват, эй ҷони ман, душманро поймол мекардӣ! 22 Он гоҳ сумҳои аспон ба сабаби гурезогурези зӯроварони вай заминро кӯфтан гирифт. 23 Мерӯзро лаънат кунед! — мегӯяд фариштаи Худованд, — сокинони онро сахт лаънат кунед, зеро ки ба мадади Худованд наомаданд, то ки Худовандро дар миёни баҳодурон дастгирӣ намоянд. 24 Бигзор Ёил, зани Ҳобари Қенӣ, бештар аз занони дигар муборак бод, бештар аз ҳамаи занони хайманишин муборак бод! 25 Вай об талабид, ӯ шир дод, дар косаи мирон қаймоқ овард; 26 Дасти худро ба мех дароз кард, ва ямини худро — ба путки коргарон; ва Сисроро зарба зад, сари варо кафонид, чаккаи варо шикофта, ба замин дӯхт. 27 Вай пеши пойҳои ӯ калла хам кард ва афтода, хобид; пеши пойҳои ӯ калла хам карда, афтод; дар ҷое ки калла хам кард, ҷон дода, афтод. 28 Модари Сисро аз тиреза нигоҳ мекунад ва аз пушти панҷара фиғон мекашад: „Чаро аробаи ӯ дар омадан таъхир менамояд? Чаро чархҳои аробаҳояш даранг мекунад?“ 29 Хотунҳои донои вай ба вай ҷавоб мегардонанд, худаш низ чунин суханонашро барои худ такрор менамояд: 30 „Яқин аст, ки онҳо ғаниматеро ёфта, тақсим мекунанд: як духтар, ду духтар барои ҳар мард, ғанимати либосҳои рангоранг барои Сисро, — ғанимати либосҳои ранго-ранге ки гулдӯзӣ карда шудааст; матои гаронбаҳои дорои гулдӯзии дурӯя, ки аз гардани асирон ба ғанимат гирифта шудааст“. 31 Бигзор ҳамин тавр ҳамаи душманонат маҳв шаванд, эй Худованд! Вале дӯстдорони Ӯ бигзор мисли офтобе бошанд, ки бо тамоми қувваташ тулӯъ мекунад!» Ва замин чил сол ором ёфт.

Суруди Дебӯро ва Бороқ (2)

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Суруди худро давом дода Дебӯро ва Бороқ кушоду равшан, шикасту гурези лашкари душманро, ба таври ҳаяҷон тасвир мекунанд. Дар охир Дебӯро ва Бороқ ба душманони Худованд лаънат хонданд ва ба онҳое, ки Ӯро дӯст медоранд, баракат медиҳанд. Ғалабаи ба даст овардаи онҳо, дар давоми чиҳил соли оянда ба Исроил сулҳ овард.

Хислати Худо:

Оят. 19-22. Худои Таоло, бо лашкари осмонии Худ, дар ин ҷанг, дар тарафи Исроил иштирок мекард. Худованд инчунин барои мағлуб кардани душманон унсурҳои табииро истифода бурд. Фарқ надорад, ки то чӣ андоза душман тавоно аст, ӯ қуввати Худоро зур оварданро надорад. Биёед устуворона бовар кунем, ки Худованд имрӯз дар набардҳои рӯҳонии мо иштирок карда, ба мо ғалабаи пурҷалол ато мекунад!

Дарсҳои Худо:

Оят. 23. Дебӯро ва Бороқ сокинони Мерӯзро лаънат хонданд, ки аз иштирок ба ҷанг даст кашиданд, ба ин васила имконияти ҳамроҳ шудан ба кори Худоро аз даст доданд. Шояд онҳо аз ҷонҳои худ метарсиданд, аммо дар натиҷа онҳо чизи хеле арзишмандтарро аз даст доданд. Биёед ба ҳаёти худ бодиққат назар андозем, то боварӣ ҳосил кунем, ки мо чизи муҳимтарро аз даст надиҳем, ҳангоми кӯшиши нигоҳ доштани оромии худ.

Дуо: Худои бузург, Ту медонӣ, ки мо чӣ қадар заифу нотавон ҳастем! Мо ба Ту сахт ниёз дорем ва пурра ба Ту таваккал мекунем, то нури аҷиби Туро дурахшон ва инъикос кунем. Омин.

Доварон 6:1-10

1 Ва банӣ-Исроил он чи дар
назари Худованд бад буд, ба амал
оварданд, ва Худованд онҳоро
ҳафт сол ба дасти Мидьён таслим
кард. 2 Ва дасти Мидьён бар
Исроил чунон гарон омад, ки
банӣ-Исроил, барои паноҳ шудан
аз Мидьён, барои худ гузаргоҳҳои
зерикӯҳӣ, мағораҳо ва истеҳкомҳо
сохтанд. 3 Ва ҳангоме ки банӣ-
Исроил кишт мекарданд, мардуми
Мидьён ва Амолеқ ва аҳли маш-
риқ пайдо шуда, бар онҳо ҳуҷум
меоварданд. 4 Ва назди онҳо
ҷойгир шуда, тамоми ҳосили за-
минро то худди Ғазза несту но-
буд мекарданд, ва барои зиндагии
Исроил ҳеҷ хӯрокворӣ ва гӯсфанд
ва гов ва хар боқӣ намегузоштанд.
5 Зеро ки онҳо бо чорвои худ ва
бо хаймаҳои худ меомаданд, ва
мисли малах бисьёр буданд, ба
тавре ки худашон ва шутурҳошон
сону шумор надоштанд; ва ба ин
замин меомаданд, то ки онро
валангор кунанд. 6 Ва банӣ-
Исроил аз дасти Мидьён бағоят
бенаво гардиданд, ва банӣ-Исроил
сӯи Худованд истиғоса бурданд. 7
Ва чун банӣ-Исроил сӯи Худо-
ванд аз зулми Мидьён истиғоса
бурданд, 8 Худованд марди набие
назди банӣ-Исроил фиристод, ва ӯ
ба онҳо гуфт: «Худованд Худои
Исроил чунин мегӯяд: Ман шу-
моро аз Миср берун овардам, ва
шуморо аз хонаи ғуломӣ берун
овардам; 9 Ва шуморо аз дасти
мисриён ва аз дасти ҳамаи онҳое
ки ба шумо ситам мекарданд, раҳо
намудам; ва онҳоро аз пеши шумо
бадар ронда, заминашонро ба шу-
мо додам. 10 Ва ба шумо гуфтам:
Ман Худованд Худои шумо ҳас-
там. Аз худоёни амӯриён, ки дар
заминашон маскан гирифтаед, на-
тарсед; вале шумо овози Маро
нашнидед».солмадингизлар.”

Паёми Худо пеш аз наҷот

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Исроилиён боз дар гуноҳ афтиданд, ва Худои Таоло онҳоро ба воситаи дастони Мидён ҷазо дод, ки онҳоро бо корҳои худ ба қашшоқӣ расонданд. Мардум бори дигар ба Худо фарёд заданд ва Ӯ пайғамбаре фиристод, ки сабаби азоби онҳоро ошкор кард: онҳо аз Худо рӯй гардониданд ва ба Каломи Ӯ итоат накарданд (оят.6-10).

Хислати Худо:

Оят. 1-6. Исроилиён бори дигар ба раҳми Худо беэътиноӣ карданд. Барои ин, Худои Таоло онҳоро ба дасти Мидён ба муддати ҳафт сол супурд. Одамон дар вазъиятҳои душвор дучор шуда, ба Худо фарёд зада, бахшиш ва наҷот талаб мекарданд, аммо баъд оромӣ ёфта, боз гуноҳ кардан мегирифтанд. Оё дар ҳаёти шумо низ чизе ба ин монанд рӯй медиҳад? Магар ранҷу азобе, ки шумо рӯ ба рӯ мешавед, натиҷаи муҳаббати Худо нест, ки моро ҷазо медиҳад, ки фарзандонашро ба роҳи ҳаёт баргардонад. (Ибриён. 12:5-8).

Дарсҳои Худо:

Оят. 2-6. Исроилиён ҳамеша аз Худо рӯй мегардониданд, ки дар натиҷа онҳо ҳамеша зери таҳдиди ғорати душман ва гуруснагӣ зиндагӣ мекарданд. Танҳо онҳое, ки дар ҳузури Худо бо адолат рафтор мекунанд, метавонанд аз неъматҳои фаровоне, ки Ӯ бар онҳо мефиристод, баҳра баранд.

Дуо: Худои Падар, мо медонем, ки Ту моро дӯст медорӣ ва мо бо фурӯтанӣ ҷазои Туро қабул хоҳем кард. Ба мо таълим деҳ, ки сабаби ранҷу азобҳои худро дарк кунем ва аз гуноҳҳои худ тавба кунем ва ба сӯи Ту баргардем. Омин.

Доварон 6:11-24

11 Ва фариштаи Худованд омада, зери дарахти пистае ки дар Ӯфро аз они Юоши Абиэзрӣ буд, нишаст, ва писараш Ҷидъӯн гандумро дар чархушт мекӯфт, то ки онро аз Мидьён пинҳон кунад. 12 Ва фариштаи Худованд ба ӯ зоҳир шуда, гуфт: «Худованд бо туст, эй марди диловар!» 13 Ҷидъӯн ба вай гуфт: «Эй оғои ман, агар Худованд бо мо бошад, чаро ин ҳама ба сари мо омадааст? Ва куҷост ҳамаи корҳои аҷоиби Ӯ, ки падарони мо ба мо ҳикоят карда, гуфтанд, ки Худованд моро аз Миср берун овард? Ва алҳол Худованд моро тарк карда, ба дасти Мидьён таслим намудааст». 14 Ва Худованд ба ӯ рӯй оварда, гуфт: «Бо ин қуввати худ бирав, ва Исроилро аз дасти Мидьён наҷот деҳ; Ман туро мефиристам». 15 Ва дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Худовандо, ман Исроилро чӣ гуна метавонам наҷот диҳам? Инак, хонаводаи ман дар сибти Менашше аз ҳама бенавотар аст, ва ман дар хонаи падарам аз ҳама ҷавонтарам». 16 Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Ман бо ту хоҳам буд, ва ту Мидьёнро мисли як касе шикаст хоҳӣ дод». 17 Ва дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Агар ман дар назарат илтифот ёфта бошам, аломате ба ман бинамо, ки Ту бо ман сухан меронӣ; 18 Лутфан, аз ин ҷо нарав, то даме ки назди Ту баргардам ва ҳадияи худро оварда, пеши Ту бимонам». Ва Ӯ гуфт: «То вақти баргаштани ту Ман интизор хоҳам истод». 19 Ва Ҷидъӯн рафта, таом аз гӯшти бузғола ва фатир аз як эфа орд тайёр кард, гӯштро дар сабад ва шӯрборо дар коса андохт, ва зери дарахти писта оварда, пеши Ӯ монд. 20 Ва фариштаи Худо ба ӯ гуфт: «Гӯшт ва фатирҳоро гирифта, бар ин сахра бимон, ва шӯрборо бирез». Ӯ чунин кард. 21 Ва фариштаи Худованд нӯги асоеро, ки дар дасташ буд, дароз карда, ба гӯшт ва фатирҳо расонид; ва оташе аз сахра баромада, гӯшт ва фатирҳоро фурӯ бурд; ва фариштаи Худованд аз пеши назари ӯ нопадид шуд. 22 Ва Ҷидъӯн фаҳмид, ки ин фариштаи Худованд аст, ва Ҷидъӯн гуфт: «Эй вой ба ман, Худоё Худовандо! Чунки фариштаи Худовандро рӯ ба рӯ дидаам». 23 Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Осоиштагӣ бар ту бод, натарс, нахоҳӣ мурд». 24 Ва Ҷидъӯн дар он ҷо курбонгоҳе барои Худованд сохт, ва онро Худованд-Осоиштагӣ хонд; он то имрӯз дар Ӯфрои Абиэзрӣ мавҷуд аст.

Ҷидъӯн, одами оддӣ

Худо Ҷидъӯнро, марди оддӣ ва заифро даъват кард, то Исроилро аз душман наҷот диҳад.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худои Таоло Ҷидъӯнро даъват кард, ки бар халқи Исроил довар шавад, то онҳоро аз зулми Мидён наҷот диҳад. Бо вуҷуди ин, ки Ҷидъӯн, на ба Худои Таоло, балки бештар ба худ менигарист, кӯшиш кард, ки баҳонае ёбад, то рад кунад. Худованд ба ӯ ваъда дод, ки бо ӯ хоҳад буд ва ӯ бар душман пирӯз хоҳад шуд. Ҷидъӯн то ҳол шубҳа дошта, аз Худо нишонае талаб кард. Он чизеро, ки талаб кард, гирифта, барои Ӯ қурбонӣ овард. Ҷидъӯн қурбонгоҳеро, ки барои Худо сохта буд, "Худованди – Осоиштагӣ" номид (оят. 11-24).

Хислати Худо:

Оят.15,16. Дудилагии Ҷидъӯнро дида, ки "сабабҳои узрнок" меҷӯяд, то амри Ӯро иҷро накунад, вақте ки Ӯ ба ӯ гуфт: "Ман туро мефиристам" – Худои Таоло ба ӯ ваъда дод: "Ман бо ту хоҳам буд". Имрӯз Исо ҳамаи суханонро ба шогирдонаш мегӯяд ва ваъда медиҳад, ки бо онҳо хоҳад буд (Матто.28:19,20). Аз ин рӯ, вақте, ки Худои Таоло ба мо муроҷиат мекунад, аз мо танҳо итоат ба даъвати Ӯ талаб карда мешавад.

Дарсҳои Худо:

Оят.22-24. Ҷидъӯн аз Худо миннатдор буд, ки ҷони ӯро раҳо кард, бо вуҷуди он ки Ӯро рӯ ба рӯ дидааст, қурбонгоҳе сохта, онро "Худованди Осоиштагӣ" номид. Ин осоиштагии аҷибе, ки Ҷидъӯн аз сар гузаронида буд, ба тамоми Исроил таъсир расонид. *Чӣ тавр осоиштагии Худо ба шумо меояд? Мо онро бо кӣ ва чӣ гуна бояд бо ҳам бинем?*

Дуо: Худованд Худо, ки одамони оддитаринро барои иҷрои корҳои бузург даъват ва истифода мебарад! Мо худ ва зиндагии худро ба Ту месупорем! Омин.

Доварон 6:25-40

25 Ва дар он шаб чунин воқеъ шуд, ки Худованд ба ӯ гуфт: «Нарговеро, ки аз они падари туст, ва наргови дуюми ҳафтсоларо бигир; ва қурбонгоҳи Баалро, ки аз они падари туст, вайрон кун, ва бути чӯбини Ашераро, ки бар он аст, бишкан. 26 Ва барои Худованд Худои худ бар сари ин сахра қурбонгоҳе бар тибқи таомул бисоз; ва наргови дуюмро гирифта, бар чӯбҳои бути Ашера, ки шикастаӣ, ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ биёр». 27 Ва Ҷидъӯн даҳ нафар аз ғуломонаш гирифт, ва он чи Худованд ба ӯ гуфта буд, ба ҷо овард; ва азбаски аз хонадони падараш ва аз мардуми шаҳр метарсид, ки ин корро рӯзона ба ҷо оварад, ӯ онро шабона ба ҷо овард. 28 Ва бомдодон мардуми шаҳр бархостанд, ва инак, курбонгоҳи Баал вайрон, ва бути Ашера, ки бар он буд, шикаста шудааст; ва наргови дуюм бар қурбонгоҳи навобод ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ оварда шудааст. 29 Ва ба якдигар гуфтанд: «Кист, ки ин корро кардааст?» Ва пурсупос ва тафтиш намуда, гуфтанд: «Ҷидъӯн ибни Юош ин корро кардааст». 30 Ва мардуми шаҳр ба Юош гуфтанд: «Писаратро берун барор, то бимирад, зеро ки қурбонгоҳи Баалро вайрон кардааст ва бути Ашераро, ки бар он буд, шикастааст». 31 Ва Юош ба ҳамаи онҳое ки дар пеши ӯ истода буданд, гуфт: «Оё шумо Баалро тарафгирӣ менамоед? Оё шумо варо раҳо мекунед? Хар кӣ варо тарафгирӣ намояд, то субҳидам кушта хоҳад шуд! Агар вай Худо бошад, бигзор худро тарафгирӣ намояд, зеро ки қурбонгоҳи варо ӯ вайрон кардааст». 32 Ва дар он рӯз ӯро Ерубаал номида, гуфт: «Бигзор Баал бо ӯ талош намояд, зеро ки курбонгоҳи варо вайрон кардааст». 33 Ва тамоми Мидьён ва Амолеқ ва аҳли машриқ якҷоя ҷамъ шуданд, ва аз наҳр убур намуда, дар водии Изреъил ӯрду заданд. 34 Ва Рӯҳи Худованд Ҷидъӯнро фаро гирифт; ва ӯ шох навохт, ва аҳли Абиэзер дар ақиби ӯ ҷамъ шуданд. 35 Ва ба тамоми сибти Менашше қосидон фиристод, ва онҳо низ дар ақиби ӯ ҷамъ шуданд; ба сибтҳои Ошер, Забулун ва Нафтолӣ низ қосидон фиристод, ва онҳо ба пешвозашон баромаданд. 36 Ва Ҷидъӯн ба Худо гуфт: «Агар Ту Исроилро бо дасти ман наҷот доданӣ бошӣ, чунон ки гуфтаӣ, 37 Инак, ман дар хирмангоҳ як микдор пашми тарошидашударо паҳн карда мемонам: агар шабнам фақат бар пашм буда, тамоми замин хушк бошад, хоҳам донист, ки Ту Исроилро бо дасти ман наҷот медиҳӣ, чунон ки гуфтаӣ». 38 Ва ҳамин тавр ба амал омад: бомдодон ӯ бармаҳал бархоста, пашмро пахш кард, ва як коса аз оби шабнам пур шуд. 39 Ва Ҷидъӯн ба Худо гуфт: «Хашми Ту бар ман аланга нагирад, агар боз бигӯям, ки ман як бори дигар пашмро хоҳам озмуд: бигзор фақат пашм хушк монад, вале бар тамоми замин шабнам бошад». 40 Ва Худо дар он шаб ҳамин тавр кард: фақат пашм хушк монд, вале бар тамоми замин шабнам буд.

«Ва Рӯҳи Худованд бар Ҷидъӯн нозил шуд»

Пас аз вохӯрӣ бо Худо, сояҳои Рӯҳи Худо. Ҷидъӯн тавонист фармони Худоро иҷро кунад ва қурбонгоҳи Баалро вайрон кунад ва довари Исроил гардад, ки мардумро наҷот диҳад.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худои Таоло ба Ҷидъӯн фармон дод, ки маъбадро вайрон кунад ва сипас қурбонгоҳе сохта, бар чӯби дарахти буридаи "муқаддас" ба Ӯ қурбонӣ кунад. Ҷидъӯн ҳамаи инро шабона анҷом дод. Сокинони хашмгини шаҳр бо ӯ муомила карданӣ шуданд. Аммо падари Ҷидъӯн барои ӯ бархост. Дар натиҷа Ҷидъӯн лақаби Ерубаалро гирифт (оят.25-32).

Ҳангоме ки Мидён ва ҳампаймонони онҳо аз Ӯрдун гузашта, барои ҷанг бо Исроил ӯрду заданд, Рӯҳи Худованд бар Ҷидъӯн нозил шуда, ӯро ба ҷанг омода кард (оят. 33-40).

Хислати Худо:

Оят. 25, 26. Худо ба Ҷидъӯн фармуд, ки қурбонгоҳи Баалро вайрон кунад ва дарахти муқаддасро дар паҳлӯи он бурад. Азбаски мардуми шаҳр ва ҳатто хешовандони Ҷидъӯн Баалро мепарастиданд, ин рафтори онҳо хатарнок буд. Аммо бутпарастиро аз байн набурда, имони покро ба Худованд ва парастиши Ӯ барқарор кардан ғайриимкон буд. *Оё Худои Таоло ба шумо низ амр намекунад, ки "қурбонгоҳи" мамуно (материализм) ва Баал (сарват), ки мутаасифона, дар калисоҳои мо боқӣ мондаанд вайрон кунем?*

Дуо: Падари Осмонӣ, лутфан бо Рӯҳулкудс бар мо фуруд ой, то ки мо рафторҳоеро, ки ба мо ато мекунӣ, иҷро кунем. Омин.

15-сентябр, *якш.*

Доварон 7:1-14

1 Ва Ерубаал, ки Ҷидъӯн бошад, ва тамоми қавме ки бо ӯ буданд, субҳидам бархоста, назди чашмаи Ҳарӯд ӯрду заданд; ва ӯрдуи Мидьён ба тарафи шимолии Ҷабъаи Мӯре, дар водӣ буд. 2 Ва Худо ба Ҷидъӯн гуфт: «Қавме ки бо ту ҳастанд, бештар аз онанд, ки Мидьёнро ба дасти онҳо таслим намоям, мабодо Исроил ба ҳузури Ман фахр карда, гӯянд, ки „дасти мо моро наҷот дод“. 3 Ва акнун ба гӯши қавм хитоб намуда, бигӯй: „Ҳар кӣ тарсончак ва беҷуръат бошад, бигзор аз кӯҳи Ҷилъод гашта равад“». Ва бисту ду ҳазор нафар аз қавм гашта рафтанд, ва даҳ ҳазор нафар боқӣ монданд. 4 Ва Худованд ба Ҷидъӯн гуфт: «Қавм ҳанӯз бисьёранд; онҳоро назди об фурӯд ор, то ки дар он ҷо Ман барои ту аз онҳо интихоб намоям; ва ҳангоме ки дар бораи касе ба ту бигӯям: „Ин бо ту биравад“, — вай бо ту хоҳад рафт, ва дар бораи касе ба ту бигӯям: „Ин бо ту наравад“, — вай нахоҳад рафт». 5 Ва қавмро назди об фурӯд овард. Ва Худованд ба Ҷидъӯн гуфт: «Ҳар кӣ обро бо забони худ бинӯшад, чунон ки саг менӯшад, варо танҳо бигузор, ва ҳар киро низ, ки ба зонуи худ хам шуда бинӯшад». 6 Ва шумораи онҳое ки даст ба даҳон оварда нӯшиданд, сесад нафар буд; ва тамоми бақияи қавм ба зонуи худ хам шуда, об нӯшиданд. 7 Ва Худованд ба Ҷидъӯн гуфт: «Бо ин сесад нафар, ки даст ба даҳон оварда нӯшиданд, Ман шуморо наҷот хоҳам дод, ва Мидьёнро ба дасти ту таслим хоҳам намуд, ва тамом қавм бигзор ҳар яке ба макони худ бираванд». 8 Ва он мардон тӯшаи қавм ва шохҳои худро ба дасти худ гирифтанд, ва бақияи исроилиёнро ӯ ба хаймаҳошон фиристода, сесад нафарро нигоҳ дошт; ва ӯрдуи Мидьён дар поёни ӯ, дар водӣ буданд. 9 Ва дар ҳамон шаб Худованд ба ӯ гуфт: «Бархоста, ба ӯрду фурӯд ой, зеро ки онро ба дасти ту таслим намудаам. 10 Ва агар ту аз фурӯд омадан метарсида бошӣ, бо навкари худ Фуро ба ӯрду фурӯд ой. 11 Ва чун бишнавӣ, ки онҳо чӣ мегӯянд, баъд аз он дастҳои ту кавӣ хоҳад гардид, ва ба ӯрду фурӯд хоҳӣ омад». Ва ӯ бо ҳамроҳии навкараш Фуро ба канори дастаи пешгарди мусаллаҳе ки дар ӯрду буд, фурӯд омад. 12 Ва Мидьён ва Амолеқ ва тамоми аҳли машриқ, ки дар водӣ ӯрду зада буданд, мисли малах сершумор буданд; ва шутурони онҳо сону шумор надошт, мисли реге ки дар соҳили баҳр аст, бисьёр буд. 13 Ва Ҷидъӯн омад. Ва инак, касе ба рафиқаш хоби худро ҳикоят карда, мегӯяд: «Ман хоб дидам, ки як қурси нони ҷавин дар ӯрдуи Мидьён ғелида омада, ба хаймае расид, ва онро зада чаппаву роста кард, ва хайма фурӯ ғалтид». 14 Ва рафиқаш дар ҷавоб гуфт: «Ин ҷуз шамшери Ҷидъӯн ибни Юош, марди исроилӣ, чизи дигаре нест. Мидьён ва тамоми ӯрдуро Худо ба дасти вай таслим кардааст».

Боварӣ ба ғалаба

Шумораи қушунҳои Исроил 32 000 ҳазор нафарро ташкил дод. Худо чунин шумораро аз ҳад зиёд донист, бинобар ин, ҷанговарон ба ҷуз аз 300 нафар аз ҷанг ба хона фиристода шуданд.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худои Таоло ба Ҷидъӯн фармон дод, ки ҳамаи лашкарҳоро ба хонаҳои худ пароканда кунад. Танҳо 300 нафари онҳо буданд. Худованд мехост нишон диҳад, ки натиҷаи ҷанг на аз шумора ва қудрати лашкар, балки ба Ӯ вобаста аст (оят. 1-7).

Сӯҳбати Мидён, ки Ҷидъӯн дар ӯрдугоҳи худ шуниданд, ӯро рӯҳбаланд кард (оят. 8-14).

Хислати Худо:

Оят. 10-14. Худо ба Ҷидъӯн фармон дод, ки пинҳонӣ ба ӯрдугоҳи душман ворид шавад, то каломи нубуватеро, ки яке аз душманон ҳангоми таъбири хоб мегӯяд, бишинавад. Вақте ки фаҳмид, ки Мидён аз ӯ метарсанд, Ҷидъӯн боз ҳам рӯҳбаланд шуд ва дар имонаш ба ғалаба қавӣ гашт. Худованд ба нотавонон қувват, ба тарсончакон ҷасорат ва ба дудилагон эътимод мебахшад.

Дарсҳои Худо:

Оят. 11,12. Ҷидъӯн бошишгоҳи бузурги душманро дид. Бо вуҷуди ин, Худо ба ӯ иҷозат дод , ки аз забони душманонаш бишнавад, ки бо вуҷуди бартарии шумораи зиёди душманон, онҳо аз ӯ метарсиданд. Аз ин рӯ, мо набояд аз он чизе, ки бо чашмони ҷисмонӣ мебинем, битарсем.

Дуо: Падари Осмонӣ, ташаккур ба Ту, ки ба мо боварӣ ба ғалаба додӣ. Ба мо кӯмак кун, ки аз оянда натарсем ва дилпурона ба сӯи он пеш равем. Омин.

Доварон 7:15-25

15 Ва ҳамин ки Ҷидъӯн ҳикояти хоб ва таъбири онро шунид, саҷда бурда, ба ӯрдуи Исроил баргашт, ва гуфт: «Бархезед! Зеро ки Худованд ӯрдуи Мидьёнро ба дасти шумо таслим кардааст».
16 Ва сесад нафарро ба се фавҷ тақсим намуд, ва ба дасти ҳамаи онҳо шохҳо ва кӯзаҳои холӣ дод, ва андаруни кӯзаҳо машъалҳо буд.
17 Ва ба онҳо гуфт: «Ба ман нигоҳ карда, мисли ман амал намоед. Инак, ман ба канори ӯрду мерасам, ва ҳар чи ман бикунам, шумоончунон бикунед.
18 Ва ҳангоме ки ман ва ҳамаи онҳое ки бо ман ҳастанд, шох навозем, шумо низ гирдогирди тамоми ӯрду шохҳоро бинавозед ва фарьёд зада, бигӯед: „Барои Худованд ва барои Ҷидъӯн!“»
19 Ва Ҷидъӯн ва сад нафаре ки бо ӯ буданд, ба канори ӯрду дар ибтидои поси миёна, вақте ки посбонон навакак иваз шуда буданд, расида, шохҳоро навохтанд ва кӯзаҳоро, ки дар дасташон буд, шикастанд.
20 Ва ҳар се фавҷ шохҳоро навохтанд, ва кӯзаҳоро шикастанд, ва машъалҳоро дар дасти чапашон ва шохҳоро дар дасти росташон нигоҳ дошта, менавохтанд ва фарьёд мезаданд: «Шамшер барои Худованд ва барои Ҷидъӯн!»
21 Ва ҳар яке дар ҷои худ гирдогирди ӯрду истоданд; ва тамоми ӯрду давида ва фарьёд зада, рӯ ба гурез ниҳоданд.
22 Ва сесад шох як зайл менавохт, ва Худованд шамшери ҳар якеро сӯи рафиқаш нигаронид, ва дар тамоми ӯрду вазъият чунин буд, ва ӯрду то Байт-Ҳашитто ба сӯи Сареро ва то канори Обил-Маҳӯло, ки назди Таббот аст, гурехтанд.
23 Ва исроилиён аз Нафтолӣ ва Ошер ва тамоми Менашше ҷамъ шуда, Мидьёнро таъқиб карданд.
24 Ва Ҷидъӯн ба тамоми кӯҳи Эфроим қосидон фиристода, гуфт: «Ба пешвози Мидьён фурӯд оед ва онҳоро аз манбаъҳои об то Байт-Боро ва аз маъбарҳои Урдун маҳрум созед». Ва тамоми мардуми Эфроим ҷамъ шуда, манбаъҳои обро то Байт-Боро, ва маъбарҳои Урдунро ишғол карданд.
25 Ва ду мири Мидьён — Ӯриб ва Заиброро дастгир карда, Ӯрибро дар Сур-Ӯриб, ва Заиброро дар Еқеб-Заиб куштанд, ва Мидьёнро таъқиб карданд; ва каллаи Ӯриб ва Заиброро аз он тарафи Урдун назди Ҷидъӯн оварданд.

Ғалабаи Худованд ва Ҷидъӯн

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо

Ҷидъӯн гурӯҳи хурди худро бо "силоҳи" ғайриоддӣ мусаллаҳ кард: қурбонгоҳ ва шамъҳое, ки дар зарфҳои холӣ пинҳон шуданд. Исроилиҳо истироҳатгоҳи хуфтаи Мидёнро оромона иҳота карда, баъд бо садоҳои баланд ва "равшаннамоӣ" дар байни душманони хуфтаи худ воҳима мепошанд. Дар натиҷа, Мидёни бедоршуда дар торикӣ ба ҳамдигар ҳамла карданд ва сипас гурехтанд. Сарбозони Ҷидъӯн онҳоро таъқиб карданд ва эфроимиён, ки гузаргоҳҳои дарёро ишғол карда буданд, ду сарлашкари душманро асир гирифтанд (оят.15-25).

Дарсҳои Худо:

Оят.15. Ҷидъӯн суханони дар истироҳатгоҳи душман шунидаро ба лашкари хурди худ, ки бояд бо лашкари бузурги душман меҷангид, расонд. Ӯ ба сарбозонаш ҳамон рӯҳбаландие дод, ки ҳангоми тарсу ҳарос худаш аз Худо мегирифт. Муҳимияти донистан ва ба одамон расонидани он чизе, ки Худованд ба онҳо гуфтааст, дар ин ҷо равшан аст. Роҳбарони ҷамъомад бояд кӯшиш кунанд, ки калисое, ки онҳо хизмат мекунанд, ки Ҷидъӯн ба нақшагирӣ ва омодасозии амалиёти дар пеш истода, чӣ гуна эҷодкорона муносибат кардааст. Бе иштироки Худованд, дар тамоми саъю кӯшиши ӯ, ба ин гуна ғалабаи дурахшон ноил намешуд. Бинобар ин, мо бояд аз ҷиҳати маънавӣ эҳтиёткор бошем, ки ба худ, ба муваффақиятҳои пештараи худ, таҷриба ва қобилиятамон такя накунем.

Дуо: Худованди бузург! Мо боварӣ дорем, ки агар Ту бо мо бошӣ, мо метавонем ҷанговарони далери Ту гардем, гарчанде ки баъзан худро чун "нони ҷав" нотавон ҳис кунем. Омин.

17-сентябр, *сеш.*

Доварон 8:1-12

1 Ва мардуми Эфроим ба ӯ гуфтанд: «Ин чӣ кор аст, ки ба мо кардӣ, яъне вақте ки бар зидди Мидьён ба ҷанг рафтӣ, моро даъват нанамудӣ?» Ва ба ӯ сахт хархаша карданд. 2 Вале ӯ ба онҳо гуфт: «Алҳол ман чӣ коре мисли шумо кардаам? Оё шингилҳои охирине ки Эфроим чидааст, аз тамоми ангурчинии Абиэзер беҳтар нест? 3 Мирони Мидьён, Ӯриб ва Заибро Худо ба дасти шумо таслим намуд, ва ман чӣ коре мисли шумо метавонистам бикунам?» Вақте ки ӯ ин суханонро гуфт, хашмашон аз ӯ фурӯ нишаст. 4 Ва Ҷидъӯн ба Урдун расид; ӯ ва сесад нафаре ки ҳамроҳаш буданд, убур карданд. Онҳо монда шуда буданд, вале ҳанӯз таъқиб менамуданд. 5 Ва ӯ ба мардуми Суккӯт гуфт: «Лутфан, ба қавме ки дар ақиби ман равонанд, нон бидиҳед, зеро ки онҳо монда шудаанд, ва ҳол он ки ман подшоҳони Мидьён, Забаҳ ва Салмуноъро таъқиб менамоям». 6 Вале мирони Суккӯт гуфтанд: «Магар кафи Забаҳ ва Салмуноъ аллакай дар дасти туст, то ки ба лашкари ту нон диҳем?» 7 Ва Ҷидъӯн гуфт: «Ба ин сабаб, вақте ки Худованд Забаҳ ва Салмуноъро ба дасти ман таслим намояд, ман гӯшти бадани шуморо бо хорҳои биёбон ва бо янтоқҳо хоҳам кӯфт». 8 Ва аз он ҷо ӯ ба Фануил рафта, ба мардумаш айни ҳамон суханро гуфт, ва онҳо ба ӯ он гуна ҷавоб доданд, ки мардуми Суккӯт ҷавоб дода буданд. 9 Ва ӯ ба мардуми Фануил низ гуфт: «Вақте ки ба саломатӣ баргардам, ин бурҷро вайрон хоҳам кард». 10 Ва Забаҳ ва Салмуноъ дар Қарқӯр буданд, ва ӯрдуи онҳо тақрибан аз понздаҳ ҳазор нафар иборат буд, ки инҳо аз тамоми ӯрдуи аҳли машриқ боқӣ монда буданд, чунки саду бист ҳазор нафар мардони ҷангӣ несту нобуд шуда буданд. 11 Ва Ҷидъӯн бо роҳи хайманишинон ба тарафи шарқии Нӯвоҳ ва Ёҷбеҳо баромада, ӯрдуро зарба зад, дар сурате ки ӯрду бепарво мезистанд. 12 Забаҳ ва Салмуноъ рӯ ба гурез оварданд, ва ӯ онҳоро таъқиб менамуд, ва ду подшоҳи Мидьён, Забаҳ ва Салмуноъро дастгир кард, ва тамоми ӯрду ба ҳарос афтоданд.

Ин ҷанги кӣ аст?

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо

Эфроимиён, ки барои иштирок дар ҷанг даъват шуда буданд, барои ин Ҷидъӯнро сарзаниш карданд. Ин айбнома беасос буд, аммо Ҷидъӯн оқилона онҳоро таскин дода, дар бораи саҳми муҳими эфроимиён дар мағлуб кардани душман сухан ронда, онҳоро таскин дод. Дар замоне, ки ҷанг ҳанӯз ба охир нарасидааст, бо бародарон ҷанҷол кардан, бепарвоӣ ва бехирадона мебуд. Сокинони Суккӯт ва Фануил аз таъом додани ҷанговарони хастаи Ҷидъӯн даст кашиданд. Аз ин ба ғазаб омада, тавба кард, то пас аз ғалабаи комил бар душман онҳоро ҷазо диҳад (оят.1-12).

Дарсҳои Худо

Оят.1-3. Писарони Эфроим аз муваффақият дар Ӯрдун маст шуда, тайёр буданд бо Ҷидъӯн ҷанҷол кунанд. Аммо Ҷидъӯн мунокишаро оқилона ҳал кард ва ба таври дипломатӣ хизматҳои онҳоро аз худаш болотар гузошт. *Вақте, ки дар ҷомеаи шумо ихтилоф ё нофаҳмӣ вуҷуд дорад, шумо барои ҳалли мушкилот ва пешгирӣ аз тақсимшавӣ чӣ кор мекунед?*

Оят.5-8. Сокинони Суккӯт ва Фануил ба аскарони хаста, ки душмани умумиро таъқиб мекарданд, ғизо додан нахостанд. Онҳо некӯаҳволии маҳаллии худро аз манфиатҳои муносибатҳои хуб бо ҳамсояи мустаҳкамтар баландтар мегузоранд. Имони ҳақиқӣ қобилияти ҷудо кардани манфиатҳои шахсиро барои кӯмак ба ҷомеаи худ дар бар мегирад.

Дуо: Эй Падари Осмонӣ, ба мо хирад ато кун, то мо "ҷангҳои" хурди худро, аз ҷангҳои бузурги Ту муҳимтар нашуморем. Омин.

Доварон 8:13-28

13 Ва Ҷидъӯн ибни Юош аз баландии Ҳорас аз ҷанг баргашт. 14 Ва амрадеро аз мардуми Суккӯт дастгир карда, аз вай пурсупос намуд, ва вай барои ӯ номҳои мирони Суккӯт ва пирони онро, ки ҳафтоду ҳафт нафар буданд, навишт. 15 Ва ӯ назди мардуми Суккӯт омада, гуфт: «Инак Забаҳ ва Салмуноъ, ки дар бораи онҳо шумо тамасхур намуда, гуфтед: „Магар кафи Забаҳ ва Салмуноъ аллакай дар дасти туст, то ки ба одамони хастаи ту нон диҳем?“» 16 Ва пирони шаҳр ва хорҳои биёбон ва янтоқхоро гирифта, бо онҳо мардуми Суккӯтро ба ҷазо мустаҳиқ намуд. 17 Ва бурҷи Фануилро вайрон карда, мардуми шаҳрро кушт. 18 Ва ба Забаҳ ва Салмуноъ гуфт: «Онҳое ки шумо дар Тобӯр куштед, чӣ гуна одамон буданд?» Ва гуфтанд: «Онҳо мисли ту буданд, ҳар яке намуди шоҳзодаро дошт». 19 Ва ӯ гуфт: «Онҳо бародарони ман, писарони модари ман буданд. Ба Худованди Ҳай қасам, ки агар онҳоро зинда нигоҳ медоштед, ман шуморо намекуштам». 20 Ва ба нахустзодаи худ Етер гуфт: «Бархез ва онҳоро бикуш!» Лекин амрад шамшери худро накашид, зеро ки метарсид, чунки ҳанӯз амрад буд. 21 Ва Забаҳ ва Салмуноъ гуфтанд: «Бархез ва моро бикуш, зеро ки мардро мардонагӣ месозад». Ва Ҷидъӯн бархоста, Забаҳ ва Салмуноъро кушт, ва ҳилолҳои зарринро, ки бар гардани шутурҳошон буд, гирифт. 22 Ва исроилиён ба Ҷидъӯн гуфтанд: «Бар мо салтанат бирон, ҳам худат, ҳам писарат, ҳам писари писарат; зеро ки ту моро аз дасти Мидьён раҳо кардӣ». 23 Вале Ҷидъӯн ба онҳо гуфт: «Ман бар шумо салтанат нахоҳам ронд, писарам низ бар шумо салтанат нахоҳад ронд; Худованд бар шумо салтанат хоҳад ронд». 24 Ва Ҷидъӯн ба онҳо гуфт: «Аз шумо хоҳише дорам, ки ҳар яке аз шумо гӯшворае аз ғанимати худ ба ман бидиҳад». Зеро ки исмоилиён гӯшвораҳои тилло доштанд. 25 Ва гуфтанд: «Албатта хоҳем дод». Ва пероҳане пахн карда, ҳар яке гӯшвораеро аз ғанимати худ дар он андохтанд. 26 Ва вазни гӯшвораҳои тиллое ки ӯ талабид, ҳазору ҳафтсад сиқли тилло буд, ғайр аз ҳилолҳо ва ҳалқаҳо ва либосҳои арғувоне ки бар подшоҳони Мидьён буд, ва ғайр аз гарданбандҳое ки бар гардани шутурҳошон буд. 27 Ва Ҷидъӯн аз он тилло эфӯд сохта, онро дар шаҳри худ Ӯфро гузошт; ва ҳамаи исроилиён аз пушти он дар он ҷо ба бутпарастӣ дода шуданд, ва он барои Ҷидъӯн ва хонадони ӯ доме гардид. 28 Ва аҳли Мидьён пеши банӣ-Исроил итоат карданд, ва дигар сари худро набардоштанд; ва замин дар айёми Ҷидъӯн чил сол ором ёфт.

Гарчанде ки Ҷидъӯн подшоҳ шуданро рад кард...

Ҷидъӯн ҳамчун қаҳрамони миллӣ баргашт, ва фурӯтанона подшоҳи Исроил шуданро рад кард. Аммо хато кард, ки эфӯди тиллоӣ сохт, ки ашёи парастиш шуд, бути нав барои халқ.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо

Баргашта, Ҷидъӯн сокинони Суккӯт ва Фануилро сахт ҷазо дод (оят.13-21).

Исроилиёне, ки аз ӯ барои наҷот миннатдор буданд, аз ӯ хоҳиш карданд, ки подшоҳи онҳо шавад, аммо Ҷидъӯн фурӯтанӣ нишон дода, рад кард ва эълон кард, ки Подшоҳи асосии Исроил танҳо Худост. Аммо баъд, аз тиллое, ки аз мардум ҷамъоварӣ карда, эфӯд сохт, ки он бояд ёдраскунандаи ғалабаи ӯ мебуд (оят.22-28).

Дарсҳои Худо

Оят.22-28. Ҷидъӯн эълон кард, ки на ӯ ва на писараш бар Исроил подшоҳӣ намекунанд, зеро ин ҳуқуқ танҳо ба Худо тааллуқ дорад. Аммо пас аз ин фурӯтанӣ, ӯ эфӯди тиллоӣ сохт. Ҷидъӯн ҳоким шуданро рад карда, кӯшиш кард, ки бо роҳи дигар таъсири худро мустаҳкам кунад. Эфӯд барои исроилиён ашёи ибодат ва доми мардум шуд. Марде, ки як вақтҳо бутҳоро шикаста, мардумро наҷот дод, акнун онҳоро ба гуноҳ бурд. Агар мо низ худро дар зери дасти пурқуввати Худованд комилан фурӯтан накунем, он гоҳ "фурӯтании" мо, танҳо боз як зуҳу-ри ҳавобаландии худ хоҳад шуд.

Дуо: Худовандо, ба мо хирад ато кун, ки дар назди Ту бо дили фурӯтан бошем ва бо корҳои худ фахр накунем. Омин.

Доварон 8:29-35

29 Ва Ерубаал ибни Юош раф-
та, дар хонаи худ умр ба сар
бурд. 30 Ва Ҷидъӯн ҳафтод пи-
сар дошт, ки аз камари ӯ ба
вуҷуд омада буданд, зеро ки
занонаш бисьёр буданд. 31 Ва
суррияе ки ӯ дар Шакем дошт,
вай низ барои ӯ писаре зоид,
ва ӯ ин писарро Абималик ном
монд. 32 Ва Ҷидъӯн ибни
Юош дар пирии некӯ вафот
ёфт, ва дар мақбараи падараш
Юош дар Ӯфрои Абиэзрӣ да-
фн карда шуд. 33 Ва чунин
воқеъ шуд, ки чун Ҷидъӯн
вафот ёфт, банӣ-Исроил аз нав
ба ибодати Баалҳо дода шу-
данд, ва Баал-Бритро худои
худ донистанд. 34 Ва банӣ-
Исроил Худованд Худои худ-
ро ба ёд наоварданд, ки Ӯ он-
ҳоро аз дасти ҳамаи душ-
маноне ки дар гирду пеши худ
доштанд, раҳо карда буд. 35
Ва ба хонадони Ерубаал, ки
Ҷидъӯн бошад, ба хотири т-
амоми некие ки ӯ ба Исроил
карда буд, эҳсон нанамуданд.

Торикӣ дар мамлакат

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо

Сарфи назар аз он, ки Ҷидъӯн "расман" подшоҳ (оят.23) шуданро рад кард, дар асл ӯ мисли монарх зиндагӣ мекард. Вай зану фарзандони зиёд дошт. Ӯ ҳатто ба яке аз писаронаш "Абималик" ном пурмаъно гузошт, ки маънои "падар подшоҳ аст" - ро дошт (оят.29-32).

Пас аз марги Ҷидъӯн яҳудиён Худо ва раҳмати Ӯро зуд фаромӯш карданд ва дубора ба Баал саҷда карданд. Онҳо ба хонадони Ҷидъӯн ҳам раҳм накарданд ва тамоми некие, ки ӯ барои Исроил карда буд, фаромӯш карданд (оят.33-35).

Дарсҳои Худо

Оят. 33,34 Барои он, ки Исроил ин қадар зуд Худои худро фаромӯш кард ва ба Баал баргашт, масъулияти бузурги Ҷидъӯн буд. Эфӯди тиллоие, ки вай сохта буд, барои эҳёи бутпарастии мардум роҳ кушод. Вай роҳи худро ҳамчун роҳбар бо вайрон кардани маъбади бутпарастон оғоз кард, аммо "касби" худро ҳамчун пешвое анҷом дод, ки ба мардум бути дигаре дод. Агар мо ҳар рӯз аз Рӯҳи Муқаддас пур нашавем, мо низ метавонем ба чунин хатар дучор шавем.

Оят.35. Исроилиён ҳама чизҳои некеро, ки аз Ҷидъӯн вазифадор буданд, зуд фаромӯш карданд. Ин далел шаҳодат медиҳад, ки роҳбарияти рӯҳонӣ дар Исроил комилан аз даст рафтааст. Ва боз бар мамлакат абрҳо ҷамъ шуданд.

Дуо: Худои Муқаддас, ба мо ёрӣ деҳ, ки дар набардҳои ҳаррӯзаи худ бо бутҳо, аз ҷиҳати рӯҳонӣ огоҳ бошем, то дар муқаддасӣ зиндагӣ кунем. Омин.

Доварон 9:1-6

Абималик подшоҳ мешавад

1 Ва Абималик ибни Ерубаал назди бародарони модараш ба Шакем рафт; ва ба онҳо ва ба тамоми қабилаи хонадони падари модараш сухан ронда, гуфт: 2 «Лутфан, дар гӯшҳои ҳамаи сокинони Шакем бигӯед: „Барои шумо кадомаш беҳтар аст: оё бар шумо ҳафтод нафар, яъне ҳамаи писарони Ерубаал салтанат ронанд, ё ки бар шумо як нафар салтанат ронад?“ Ва ба ёд оваред, ки ман устухон ва гӯшти шумо ҳастам». 3 Ва бародарони модараш дар бораи ӯ дар гӯшҳои ҳамаи сокинони Шакем ҳамаи ин суханонро гуфтанд; ва дили онҳо ба тарафдории Абималик моил шуд, зеро ки гуфтанд: «Ӯ бародари мост». 4 Ва аз хонаи Баал-Брит ҳафтод сиқл нуқра ба ӯ доданд; ва Абималик одамони бемулоҳиза ва лоуболро ба он нуқра киро кард, ва онҳо аз ақиби ӯ рафтанд. 5 Ва ӯ ба хонаи падараш ба Ӯфро омада, бародарони худ, писарони Ерубаалро, ки ҳафтод нафар буданд, бар як санг кушт; вале Ютом, писари хурдии Ерубаал, зинда монд, чунки пинҳон шуд. 6 Ва ҳамаи сокинони Шакем ва тамоми аҳли Байт-Миллӯ ҷамъ шуда рафтанд ва Абималикро назди булути сутун, ки дар Шакем буд, подшоҳ карданд.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо

Абималик писари канизи Ҷидъӯн буд. Пас аз марги падараш, ӯ ҳамаи бародарони худро кушт, ба ғайр аз хурдтарин, ки тавонист наҷот ёбад ва худро подшоҳи Исроил эълон намояд (оят.1-6).

Дарсҳои Худо

Оят.1-6. Ҷидъӯн расман бар Исроил подшоҳӣ карданро рад кард, аммо он далел, ки ӯ ба яке аз насли худ Абималик ном гузошт ("падар подшоҳ аст", хоҳиши махфии қудрат ва хоҳиши онро ба даст меорад. Абималик, ки ба сари мардум мусибати бузург овард, ин орзуҳои пинҳонии падарашро амалӣ кард.

Оят.4. Бо мақсади ба даст овардани на танҳо дастгирии сиёсӣ, балки молияviро аз сокинони Шакем, Абималик дар интихоби воситаҳои худ дареғ намедошт. Бо пули ҷамъовардаи одамони бевиҷдонро ба кор гирифт, ки омодаанд барои фоидаи худ ба ӯ пайравӣ кунанд. "Технологияи сиёсии" Абималик барои Исроил, ки дар он ҷо Худи Худо пештар барои мардум пешвоён таъин карда буд, дунявӣ ва бадахлоқона буд. *Оё ин гуна "бадии Абималик" имрӯз такрор намешавад?* Мо ҳамчун имондорон бояд рӯҳан ҳушёр бошем, то беадолатиро бубинем ва нагузорем, ки он дар ҷомеа ҳукмфармо бошад.

Дуо: Худовандо, ба мо кӯмак кун, ки бедор бошем ва барои кишвари худ ва ҳукуматдорони он дуо гӯем. Омин..

Доварон 9:7-21

7 Ва ҳангоме ки инро ба Ютом хабар доданд, ӯ рафта, бар сари кӯҳи Ҷаризим истод, ва овози худро баланд карда, фарьёд зад ва ба онҳо гуфт: «Маро бишнавед, эй сокинони Шакем, то ки Худо шуморо бишнавад! 8
Як замоне дарахтон рафтанд, то ки подшоҳеро бар худ тадҳин намоянд; ва ба дарахти зайтун гуфтанд: „Бар мо подшоҳӣ бикун“. 9 Вале дарахти зайтун ба онҳо гуфт: „Оё равғани худро, ки бо он Худо ва одамонро ҷалол медиҳанд, ман тарк кунам, ва рафта овора шавам, то ки бар дарахтон нигаҳбонӣ намоям?“ 10 Ва
дарахтон ба дарахти анҷир гуфтанд: „Ту омада, бар мо подшоҳӣ бикун“. 11 Вале
дарахти анҷир ба онҳо гуфт: „Оё ширинӣ ва меваи хуби худро ман тарк кунам, ва рафта овора шавам, то ки бар дарахтон нигаҳбонӣ намоям?“ 12
Ва дарахтон ба токи ангур гуфтанд: „Ту омада, бар мо подшоҳӣ бикун“. 13 Вале токи ангур ба онҳо гуфт: „Оё ширaи худро, ки Худо ва одамонро дилшод мегардонад, ман тарк кунам ва рафта овора шавам, то ки бар дарахтон нигаҳбонӣ намоям?“ 14 Ва ҳамаи дарахтон ба хори муғелон гуфтанд: „Ту омада, бар мо подшоҳӣ бикун“. 15 Ва хори муғелон ба дарахтон гуфт: „Агар ҳақиқатан шумо маро бар худ ба подшоҳӣ тадҳин мекарда бошед, пас биёед ва дар сояи ман паноҳ баред; вагар на, оташе аз хори муғелон берун омада, арзҳои Лубнонро фурӯ хоҳад бурд“. 16 Ва акнун, агар шумо ҳақиқатан ва аз рӯи адолат амал намуда, Абималикро подшоҳ карда бошед, ва агар ба Ерубаал ва хонадонаш некӣ карда бошед, ва агар ба ӯ мувофиқи амали дастҳояш муносибат карда бошед, — 17
Дар сурате ки падарам барои шумо ҷангида ва ҷони худро дар хатар гузошта, шуморо аз дасти Мидьён раҳо кард, 18
Вале шумо имрӯз бар хонадони падарам қиём намуда, ҳафтод нафар писарони ӯро бар як санг куштед, ва писари канизи ӯ — Абималикро бар сокинони Шакем подшоҳ кардед, зеро ки вай бародари шумост! 19 Ва агар ҳақиқатан ва аз рӯи адолат имрӯз ба Ерубаал ва хонадонаш чунин амал карда бошед, — пас шумо аз Абималик шод бошед, ва ӯ низ аз шумо шод бошад. 20
Вагар на, оташе аз Абималик берун омада, сокинони Шакем ва аҳли Байт-Миллӯро фурӯ хоҳад бурд, ва оташе аз сокинони Шакем ва аҳли Байт-Миллӯ берун омада, Абималикро фурӯ хоҳад бурд». 21 Ва Ютом давида, рӯ ба гурез ниҳод ва ба Баир расида, аз дасти бародараш Абималик дар он ҷо сокин шуд.

Масали Ютом

Ютом, ки ягона аз писарони Ҷидъӯн, ки зинда монд, масалро барои фош кардани ғайриқонунии подшоҳии Абималик ва аъмоли одамоне, ки ӯро подшоҳ карданд, истифода бурд.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо

Зайтун, анҷир ва токи ангур – намояндагони олами наботот буда, бо меваҳои аҷиби худ, Худо ва мардумро шод мегардонад. Хори муғелон бошад – як гиёҳи бефоида аст, ки танҳо метавонад зарар расонад. Ютом сокинони Шакемро мазаммат мекунад, ки Абималикро, ки мисли хори муғелон аст, подшоҳ интихоб карданд. Ӯ онҳоро огоҳ кард, ки онҳо самараи талхи кирдорҳои бепарвоёнаи худро дарав мекунанд (оят.7-21).

Дарсҳои Худо:

Оят.7-13. Зайтун, анҷир ва токи ангур, ки сарнавишти табиии худро медонистанд ва аз он қаноатманд буданд, аз пешниҳоди васвасаноки подшоҳ шудан бар ҳамаи растаниҳо рад карданд. Ин як намунаи тарзи ҳаёти оличаноб ва одилона аст, вақте ки инсон ҷой ва даъвати худро дарк мекунад ва вазифаҳои худро содиқона, бо хурсандӣ иҷро мекунад.

Оят.14-16. Шоҳ шуда, хори муғелон дарахтонро даъват кард, ки зери сояи худ истироҳат кунанд, гарчанде ки ӯ наметавонад онро диҳад, чунки ӯ барои ин офарида нашудааст. Ӯ ба онҳое, ки аз қабули пешниҳоди ӯ саркашӣ мекунанд, бо ҷазо таҳдид мекард. Агар одаме мисли буттаи хор подшоҳи кишвар шавад, ӯ ҳукми Худоро бар худ ва тамоми бадкорон меорад. Биёед дуо кунем, ки чунин пешвоён на дар ҷамоатҳои мо ва на дар дигар ҷойҳо вуҷуд надошта бошад.

Дуо: Худовандо Худо, ба мо кӯмак кун, ки аз ҷиҳати рӯҳонӣ ҳушёр бошем, то ҷомеаҳо ва кишвари мо зери назорати одамони бад наафтад. Омин.

Доварон 9:22-45

22 Ва Абималик се сол бар Исроил салтанат ронд. 23 Ва Худо рӯҳи шарире дар миёни Абималик ва сокинони Шакем фиристод, ва сокинони Шакем дар ҳаққи Абималик хиёнат карданд, 24 То интиқоми ситаме ки дар ҳаққи ҳафтод писари Ерубаал ба амал омад, гирифта шавад, ва хуни онҳо бар гардани бародарашон Абималик, ки онҳоро кушт, ва бар гардани сокинони Шакем афтад, ки онҳо дастҳои ӯро дар куштани бародаронаш тақвият доданд. 25 Ва сокинони Шакем ба муқобили ӯ бар қуллаҳои кӯҳҳо каминваронро гузоштанд, ва онҳо ҳар касро, ки дар роҳ аз пешашон мегузашт, тороҷ мекарданд; дар ин бора ба Абималик хабар дода шуд. 26 Ва Ҷуал ибни Обид бо бародаронаш омад, ва онҳо дар Шакем мегаштанд; ва сокинони Шакем ба ӯ умед бастанд. 27 Ва ба саҳро баромада, ҳосили токҳои худро чиданд, ва онро дар чархуштҳо фишурда, базмҳо барпо карданд, ва ба хонаи худои худ омада, хӯрданд ва нӯшиданд ва Абималикро лаънат гуфтанд. 28 Ва Ҷуал ибни Обид гуфт: «Абималик кист ва Шакем кист, ки ба вай бандагӣ кунем? Вай, охир, писари Ерубаал мебошад, ва Забул фақат амалдори ӯст! Беҳтар аст, ки ба одамони Ҳамӯр падари Шакем бандагӣ кунед! Чаро мо ба вай бандагӣ мекардаем? 29 Кошки ин қавм зери дасти ман мебуданд, ва ман Абималикро дур мекардам! Ва ба Абималик гуфт: „Лашкари худро биафзой ва берун ой!“» 30 Ва сардори шаҳр, Забул, суханони Ҷуал ибни Обидро шунида, хашмаш аланга гирифт. 31 Ва пинҳонӣ қосидонро назди Абималик фиристода, гуфт: «Инак, Ҷуал ибни Обид ва бародаронаш ба Шакем омадаанд, ва инак онҳо аҳли шаҳрро ба муқобили ту ба шӯр меоваранд. 32 Ва акнун шабона бархез, худат ва қавме ки бо ту ҳастанд, ва дар саҳро камин кун. 33 Ва субҳидам, баробари тулӯъ кардани офтоб, бархоста, ба шаҳр ҳуҷум намо; ва инак, ӯ ва қавме ки бо ӯ ҳастанд, сӯи ту берун хоҳанд омад, ва он гоҳ ба онҳо ҳар он чи аз дастат ояд, хоҳӣ кард». 34 Ва Абималик ва тамоми қавме ки бо ӯ буданд, шабона бархостанд, ва чор даста шуда, бар Шакем камин гирифтанд. 35 Ва Ҷуал ибни Обид берун омада дар даҳани дарвозаи шаҳр истод; ва Абималик бо қавме ки ҳамроҳи ӯ буданд, аз камин бархост; 36 Ва Ҷуал қавмро дида, ба Забул гуфт: «Инак, қавм аз қуллаҳои кӯҳҳо фурӯд меоянд». Ва Забул ба ӯ гуфт: «Сояи кӯҳҳоро ту мисли одамон мебинӣ». 37 Ва Ҷуал боз сухан ронда, гуфт: «Инак, қавм аз нофи замин фурӯд меоянд; ва як даста аз роҳи Элӯн-Меӯненим меоянд». 38 Ва Забул ба ӯ гуфт:

«Даҳони ту куҷост, ки мегуфтӣ: „Абималик кист, ки ба вай бандагӣ кунем?“ Инҳо, охир, ҳамон қавме ҳастанд, ки ту ба онҳо беэътиноӣ намудӣ. Акнун берун рафта, бо онҳо ҳарбу зарб кун».
39 Ва Ҷуал пешопеши сокинони Шакем берун омада, бо Абималик ҷанг кард. 40 Ва Абималик ӯро таъқиб намуд, ва ӯ аз пеши вай гурехт; ва мақтулони зиёде то худи даҳани дарвоза фурӯ ғалтиданд. 41 Ва Абималик дар Орумо сокин шуд; ва Забул Ҷуал ва бародаронашро бадар ронд, то ки дар Шакем сукунат надошта бошанд. 42 Ва фардояш чунин воқеъ шуд, ки қавм ба саҳро баромаданд; ва инро ба Абималик хабар доданд. 43 Ва ӯ қавми худро гирифта, ба се даста тақсим кард, ва дар саҳро камин гирифт; ва дид, ки инак, қавм аз шаҳр берун меоянд, ва ӯ бархоста, онҳоро зарба зад. 44 Ва Абималик ва дастае ки бо ӯ буданд, хамла оварда, дар даҳани дарвозаи шаҳр истоданд, ва ду дастаи дигар бар ҳамаи онҳое ки дар саҳро буданд, ҳуҷум карда, онҳоро зарба заданд. 45 Ва Абималик тамоми он рӯз бо аҳли шаҳр ҷанг карда, шаҳрро забт намуд, ва қавмеро, ки дар он буданд, кушт; ва шаҳрро валангор карда, намак бар он пошид.

Онҳо ба амдигар хиёнат карданд

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо

Ҳамагӣ се соли ҳукмронии Абималик байни ӯ ва мардуми Шакем ихтилофоти калон ба вуҷуд омад. Мардум ба ӯ итоат карданро бас карданд ва қарор доданд, ки шумо, тарафи худро тафтиш кунед ва подшоҳро мағлуб кунед (оят.22-29).

Инро фаҳмида, Абималик шакемиёнро несту нобуд кард ва шаҳрро хароб кард. Доварии Худо ба онҳое, ки дар корҳои бади ҳакими шарир иштирок доштанд, ҳамин тавр иҷро мешуд (оят.30-45).

Хислати Худо:

Оят.22-25. Барои аз байн бурдани иттиҳоди ғайриқонунӣ ва ваҳшионаи бадкорон, Худои Таоло рӯҳи нопокро ба онҳо фиристод. Дар натиҷа, сокинони Шакем бар зидди Абималик, ки як вақтҳо худашон ӯро подшоҳ таъин карда буданд, исён бардоштанд. Ин ибтидои доварии Худо буд. Ва дар ин рӯзҳо аксар вақт ба назар чунин менамояд, ки одамони бадкор обод мешаванд. Аммо бояд дар хотир дошт, ки Худо ногузир онҳоро ба ҷавобгарӣ мекашад.

Дарсҳои Худо

Оят.41-45. Абималик бо сокинони бесилоҳи Шакем сахт рафтор кард ва шаҳрро хароб кард, бинобар ин ба онҳое ки ӯро подшоҳ карданд, ҷуғрон дод. Биёед ба Худо дуо гӯем, ки кишвари моро одамони бадкирдор идора накунанд, ки мехоҳанд қудрати худро сӯистифода кунанд, на ба манфиати бештар.

Дуо: Худовандо, ба мо фаҳмиши рӯҳонӣ деҳ, то ки "рӯҳҳои шарир дар баландӣ" ба мо таъсир нарасонанд. Омин.

Доварон 9:46-57

46 Ва ҳамаи сокинони бурҷи Шакем
инро шунида, ба бурҷи Байт-Ил-Брит
омаданд. 47 Ва ба Абималик хабар
расид, ки ҳамаи сокинони бурҷи
Шакем дар он ҷо ҷамъ шудаанд. 48
Ва Абималик ва тамоми қавме ки бо
ӯ буданд, ба кӯҳи Салмӯн баро-
маданд; ва Абималик табаре ба дасти
худ гирифта, шохаи калоне аз дарахт
бурид, ва онро бардошта, бар китфи
худ гузошт, ва ба қавме ки бо ӯ
буданд, гуфт: «Он чи ман кардам,
дидед; пас таъҷил намуда, мисли ман
амал кунед». 49 Ва тамоми қавм низ,
ҳар яке шохаи худро бурида аз ақиби
Абималик рафтанд, ва онҳоро дар
гирди бурҷ гузошта, ба воситаи онҳо
бурҷро оташ доданд; ва ҳамаи одам-
они бурҷи Шакем низ, ки тақрибан
ҳазор мард ва зан буданд, мурданд.
50 Ва Абималик ба Тебес рафт; ва
назди Тебес ӯрду зада, онро забт
намуд. 51 Ва андаруни шаҳр бурҷи
мустаҳкаме буд; ва ҳамаи мардон ва
занон, ва ҳамаи сокинони шаҳр, дар
он ҷо гурехта ва аз пушти худ дар-
ҳоро баста, болои боми бурҷ баро-
маданд. 52 Ва Абималик назди бурҷ
омада, бо он ҷанг кард, ва ба даҳани
бурҷ наздик шуд, то ки онро оташ
диҳад. 53 Ва зане порчаи санги
осиёро бар сари Абималик андохта,
косахонаи сарашро шикаст. 54 Ва ӯ
зуд навкари силоҳбардори худро
хонда, ба вай гуфт: «Шамшератро
кашида, маро бикуш, мабодо гӯянд,
ки „зане ӯро кушт“». Ва навкараш
ӯро шамшер зад, ва ӯ мурд. 55 Ва
исроилиён диданд, ки Абималик
мурд, ва ҳар яке ба макони худ
рафтанд. 56-57 Ва Худо бадкирдории
Абималикро, ки дар ҳаққи падараш
бо куштани ҳафтод бародари худ
карда буд, бар сараш баргардонид; ва
тамоми бадкирдории мардуми Ша-
кемро Худо бар сарашон баргар-
донид; ва лаънати Ютом ибни Еру-
баал бар онҳо омад.

Бадкорон нобуд карда шуданд

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо

Абималик бо сокинони зиндамондаи Шакем, ки дар он паноҳ бурда буданд, бурҷи Байт-Ил-Бритро сӯзонд (оят.46-49).

Пас аз он ӯ Тебесро забт кард, валекин шаҳрвандон дар қалъа пинҳон шуданд. Порчаи санги осиёбро аз манорае, ки зане партофта буд, сари Абималикро захмдор кард. Марги нангинро нахост, ба яке аз сарбозон фармуд, ки ӯро букушад. Ҳамин тавр, Худои Таоло Абималик ва сокинони Шакемро барои ҳамаи бадиҳои содиркардаашон подош дод (оят.50-57).

Хислати Худо:

Оят.56,57. Худо ҳамеша бадиеро, ки одамони бад содир мекунанд, маҳкум мекунад. Ҳам Абималик ва ҳам сокинони Шакем ба марги нангин гирифтор шуданд. Аз берун чунин ба назар мерасад, ки дар набард якдигарро нобуд кардаанд, аммо дар асл, дар паси ин ҳукми Худост. Баъзан шояд фикр кунем, ки Худои Таоло ба беадолатии дунё пай намебарад, вале мо бояд бовар кунем ва дар хотир дошта бошем, ки Ӯ ин ҷаҳонро дар ихтиёр дорад ва ҳукмронӣ мекунад ва бо адолати худ роҳнамоӣ мекунад.

Дарсҳои Худо

Оят.46-49. Абималик барин марди золимро подшоҳ интихоб кардани худи шакемиён қарор дод. Табиист, ки ин ниҳоят ба марги онҳо оварда расонд. Мо бояд аз ин хондаамон ибрат гирем ва дар интихоби роҳбарони ҷомеа ва кишварамон ниҳоят масъулиятшинос бошем.

Дуо: Худовандо, Ту Довари одил ҳастӣ! Мо боварӣ дорем, ки ҳамаи онҳое, ки ба қуввати худ такя мекунанд, ба назди Ту бо сари хам меоянд. Омин.

Доварон 10:1-18

1 Ва баъд аз Абималик Тӯлоъ ибни Фуоҳ ибни Дӯдӯ, марде аз сибти Иссокор бархост, то ки Исроилро наҷот диҳад; ва ӯ дар Шомир, дар кӯҳи Эфроим сукунат дошт. 2 Ва ӯ бар Исроил бисту се сол доварӣ намуд; ва ӯ вафот ёфта, дар Шомир дафн карда шуд. 3 Ва баъд аз ӯ Ёири ҷилъодӣ бархоста, бар Исроил бисту ду сол доварӣ намуд. 4 Ва ӯ сӣ писар дошт, ки бар сӣ харкурра савор мешуданд, ва онҳо сӣ шаҳр доштанд; онҳо то имрӯз деҳоти Ёир номида мешаванд, ки дар замини Ҷилъод воқеанд. 5 Ва Ёир вафот ёфта, дар Қомӯн дафн карда шуд. 6 Ва аз нав банӣ-Исроил он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд, ва Баалҳо, ва Аштораҳо, ва худоёни Арам, ва худоёни Сидӯн, ва худоёни Мӯоб, ва худоёни банӣ-Аммӯн, ва худоёни фалиштиёнро ибодат мекарданд; ва Худовандро тарк намуданд, ва Ӯро ибодат намекарданд. 7 Ва хашми Худованд бар Исроил аланга гирифт, ва Ӯ онҳоро ба дасти фалиштиён ва ба дасти банӣ-Аммӯн таслим намуд. 8 Ва онҳо банӣ-Исроилро дар он сол ба танг оварданд ва азият доданд; ҳаждаҳ сол дар ҳаққи тамоми банӣ-Исроил, ки дар он тарафи Урдун, дар замини амӯриён, дар Ҷилъод буданд, зулм карданд. 9 Ва банӣ-Аммӯн аз Урдун гузаштанд, то ки ба Яҳудо ва Биньёмин ва хонадони Эфроим низ ҷанг кунанд: ва исроилиён бағоят ба танг омаданд. 10 Ва банӣ-Исроил сӯи Худованд истиғоса бурда, гуфтанд: «Мо пеши Ту гуноҳкор шудаем, зеро ки Худои худро тарк намуда, Баалҳоро ибодат кардаем». 11 Ва Худованд ба банӣ-Исроил гуфт: «Ман, охир, шуморо аз мисриён, ва аз амӯриён, ва аз банӣ-Аммӯн, ва аз фалиштиён наҷот додам; 12 Ва аҳли Сидӯн, ва Амолеқ, ва Моӯн шуморо ба танг оварданд, ва шумо сӯи ман истиғоса бурдед, ва Ман шуморо аз дасти онҳо наҷот додам. 13 Ва шумо Маро тарк карда, худоёни дигарро ибодат намудед, бинобар ин Ман шуморо дигар наҷот нахоҳам дод. 14 Биравед ва сӯи худоёне ки баргузидаед, истиғоса баред; бигзор онҳо шуморо дар вақти тангии шумо наҷот диҳанд». 15 Ва банӣ-Исроил ба Худованд гуфтанд: «Мо гуноҳкор шудаем; ҳар он чи дар назари ту писанд ояд, ба мо бикун, фақат имрӯз моро раҳоӣ деҳ». 16 Ва онҳо худоёни бегонаро аз даруни худ дур карданд, ва Худовандро ибодат намуданд; ва дили Ӯ аз боиси азиятҳои Исроил маҳзун шуд. 17 Ва банӣ-Аммӯн ҷамъ шуда, дар Ҷилъод ӯрду заданд; ва банӣ-Исроил ҷамъ шуда, дар Мисфо ӯрду заданд. 18 Ва кавм, сарварони Ҷилъод, ба якдигар гуфтанд: «Он касе ки бар зидди банӣ-Аммӯн ба ҷанг шурӯъ намояд, сардори ҳамаи сокинони Ҷилъод хоҳад буд».

Исроил боз оромиро аз даст медиҳад

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Дар давоми 45 сол, дар ҳукмронии Тӯлоъ ва Ёир, Исроил дар осоиштагӣ зиндагӣ мекард. Аммо вақте ки Ёир мурд, исроилиён боз аз Худо рӯй гардонданд ва ба бутҳои халқҳое, ки дар наздикӣ зиндагӣ мекарданд, саҷда карданд. Барои ин Худованд онҳоро 18 сол ба дасти фалиштиён ва банӣ – Амӯн таслим намуд. Исроилиёни хасташуда боз ба Худо фарёд зада, аз рӯйгардонияшон тавба карда, ҳимоя пурсиданд. Аммо Худои Таоло онҳоро барои куфрашон сарзаниш кард ва аз наҷотдиҳӣ даст кашид. Баъд мардум дар кор самимияти муроҷиати худро исбот карданд: мардум бутҳоро рад карда, ба Худои ҳақиқӣ хизмат карданро сар карданд (оят.1-18).

Хислати Худо:

Оят.10-14. Ҳамин ки Исроил ба Худои худ фарёд зада, аз Ӯ ёрӣ металабид, Худои меҳрубон ҳамеша ба дуоҳои онҳо ҷавоб медод. Аммо ин дафъа Ӯ бо рад кардан ҷавоб дод ва мардумро сарзаниш кард, ки танҳо дар лаҳзаи хатар ба сӯи Ӯ рӯ оварда, наҷот меҷӯянд. Худованд мехост, ки самимияти тавбаи одамонро аниқ кунад ва боварӣ ҳосил кунад.

Оят.15,16. Худо бахшоянда аст. Исроилиён борҳо аз гуноҳҳои худ тавба мекарданд, вале боз ба онҳо бармегаштанд, ки ин боиси ғазаби Худо мегардид. Аммо Худованди меҳрубон дида наметавонад, ки халқи Ӯ чӣ гуна азоб мекашад. Имрӯз ҳам Ӯ нолаи моро мешунавад ва дарди захмҳои моро ҳис мекунад ва моро дар вақташ наҷот медиҳад, мисли Падари меҳрубоне, ки фарзандони беақли Худро аз мусибат наҷот медиҳад.

Дуо: Худои Муқаддас, моро бо равғани Рӯҳи Муқаддас тадҳин намуда, дилҳои моро нав кун, то мо дигаргун шавем ва аз паи адолат ва қудсият шавем. Омин.

25-сентябр, *чор.*

Доварон 11:1-11

1 Ва Йифтоҳи ҷилъодӣ баҳодури
ҷасуре буд; ва ӯ писари зани зино-
коре буд; ва Йифтоҳро Ҷилъод ба
дуньё оварда буд. 2 Ва зани Ҷилъод
писарон барои ӯ зоид; ва ҳангоме ки
писарони занаш калон шуданд,
Йифтоҳро бадар ронда, ба ӯ гуфтанд:
«Ту дар хонаи падари мо мерос
нахоҳӣ гирифт, зеро ки ту писари
зани дигаре ҳастӣ». 3 Ва Йифтоҳ аз
пеши бародаронаш гурехта, дар за-
мини Туб маскан гирифт; ва ма-
рдуми бенаво назди Йифтоҳ ҷамъ
шуда, бо ӯ тохтутоз мекарданд. 4 Ва
пас аз муддате чунин воқеъ шуд, ки
банӣ-Аммӯн ба Исроил ҷанг кар-
данд. 5 Ва ҳангоме ки банӣ-Аммӯн
бо Исроил ҷанг мекарданд, пирони
Ҷилъод рафтанд, то ки Йифтоҳро аз
замини Туб даъват намоянд. 6 Ва ба
Йифтоҳ гуфтанд: «Биё ва саркардаи
мо бош, то ки бо банӣ-Аммӯн ҷанг
кунем». 7 Ва Йифтоҳ ба пирони
Ҷилъод гуфт: «Шумо, охир, аз ман
нафрат доштед, ва маро аз хонаи
падарам бадар рондед; ва чаро
акнун, дар вақти тангии худ, назди
ман омадаед?» 8 Ва пирони Ҷилъод
ба Йифтоҳ гуфтанд: «Аз он сабаб
акнун назди ту баргаштаем, ки ту бо
мо рафта, ба муқобили банӣ-Аммӯн
ҷанг кунӣ, ва барои мо ва ҳамаи
сокинони Ҷилъод пешво бошӣ». 9 Ва
Йифтоҳ ба пирони Ҷилъод гуфт:
«Агар шумо маро барои ҷангидан
бар зидди банӣ-Аммӯн баргардонед,
ва Худованд онҳоро ба ман таслим
намояд, пас ман пешвои шумо хоҳам
буд». 10 Ва пирони Ҷилъод ба
Йифтоҳ гуфтанд: «Худованд дар
миёни мо шоҳид бошад, ки мо яқи-
нан мувофиқи сухани ту амал хоҳем
кард». 11 Ва Йифтоҳ бо пирони
Ҷилъод равона шуд, ва қавм ӯро бар
худ пешво ва саркарда таъин наму-
данд; ва Йифтоҳ ҳамаи суханонашро
ба ҳузури Худованд дар Мисфо ба
забон ронд.

Ҳоким аз поён

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо

Йифтоҳ ҷанговари далер буд, аммо бародаронаш ӯро аз Ҷилъод ронданд. Пас аз он ки аммӯниён ба Исроил ҳамла карданд, пирони Ҷилъод аз Йифтоҳ хоҳиш карданд, ки баргардад ва лашкарро сарварӣ кунад. Сарфи назар аз кинаю ғазаби гузаштаи худ, ӯ пешниҳоди онҳоро қабул карда, ваъда дод, ки агар ғолиб ояд, довари мардум мешавад (оят.1-11).

Худонинг дарслари:

Оят.7,8.Пас аз ин шунидани хоҳиши пирон, Йифтоҳ ба онҳо хотиррасон кард, ки онҳо барои ронда шудани ӯ масъуланд. Ба ивази розигии ӯ, сарварони қавм ваъда доданд, ки Йифтоҳро довари Исроил хоҳанд кард. Сарварони ҷамоат ва Йифтоҳ дар соати ниёзи худ кӯшиш карданд, ки мушкилотро бо усулҳои инсонӣ ҳал кунанд, ба ҷои он ки ба Худо муроҷиат кунанд. Вақте, ки ҷомеаҳои мо бо мушкилот рӯ ба рӯ мешаванд, аламовар аст, аммо вақте мо кӯшиш мекунем, ки бидуни Худо аз онҳо берун шавем, боз ҳам аламовартар аст.

Оят.9-11. Йифтоҳ аз пирон талаб кард, ки ваъдаи худро тасдиқ кунанд. Онҳоро бештар хоҳиши амалӣ гардондани орзую умедҳои шахсии худ ба наҷот додани мардум аз душворӣ водор мекард. Вақти он расидааст, ки фикр кунед. *Оё шумо низ кӯшиш намекунед, ки эҳтиёҷоти худро қонеъ кунед ё ҳангоми иҷрои кори Худо манфиат ба даст оред?*

Дуо: Падари Осмонӣ, ман боварӣ дорам, ки танҳо Ту метавонӣ моро аз ҳама мушкилотамон халос кунӣ. Омин.

Доварон 11:12-28

12 Ва Йифтоҳ назди подшоҳи банӣ-Аммӯн қосидон фиристода, гуфт: «Туро бо ман чӣ кор аст, ки назди ман омадаӣ, то ки бо замини ман ҷанг кунӣ?» 13 Ва подшоҳи банӣ-Аммӯн ба қосидони Йифтоҳ гуфт: «Зеро ки исроилиён, вақте ки аз Миср берун омаданд, замини маро аз Арнӯн то Яббӯқ ва то Урдун гирифтанд; ва акнун онҳоро ба саломатӣ баргардон». 14 Ва Йифтоҳ бори дигар назди подшоҳи банӣ-Аммӯн қосидон фиристод, 15 То ки ба ӯ бигӯянд: «Йифтоҳ чунин мегӯяд: исроилиён замини Мӯоб ва замини банӣ-Аммӯнро нагирифтаанд; 16 Зеро исроилиён, вақте ки аз Миср берун омаданд, дар биёбон то баҳри Қулзум роҳ гашта, ба Қодеш расиданд; 17 Ва Исроил қосидон назди подшоҳи Адӯм фиристоданд, то бигӯянд: „Лутфан, мо аз замини ту бигзарем“, вале подшоҳи Адӯм гӯш накард; ва назди подшоҳи Мӯоб фиристоданд, ва ӯ розӣ нашуд; ва Исроил дар Қодеш монданд. 18 Ва дар биёбон роҳ гашта, замини Адӯм ва замини Мӯобро давр заданд, ва ба ҷониби шарқии замини Мӯоб расида, дар он тарафи Арнӯн ӯрду заданд; вале ба ҳудуди Мӯоб надаромаданд, зеро ки Арнӯн ҳудуди Мӯоб аст. 19 Ва Исроил қосидон назди Сиҳӯн подшоҳи амӯриён, подшоҳи Ҳешбӯн фиристоданд, ва Исроил ба вай гуфтанд: „Лутфан, мо аз замини ту ба макони худ бигзарем“. 20 Вале Сиҳӯн ба Исроил эътимод накард, ки аз ҳудуди вай бигзаранд; ва Сиҳӯн тамоми қавми худро ҷамъ оварад, ва онҳо дар Яҳас ӯрду заданд; ва ӯ бо Исроил ҳарбу зарб намуд. 21 Ва Худованд Худои Исроил Сиҳӯн ва тамоми қавми варо ба дасти Исроил супурд, ва ба онҳо шикаст расониданд; ва Исроил тамоми замини амӯриёнро, ки дар он замин сокин буданд, тасарруф карданд. 22 Ва тамоми ҳудуди амӯриёнро аз Арнӯн то Яббӯқ, ва аз биёбон то Урдун тасарруф карданд. 23 Ва алҳол Худованд Худои Исроил амӯриёнро аз пеши қавми Худ Исроил бадар рондааст, ва ту мехоҳӣ он заминро тасарруф намоӣ? 24 Ту, охир, он чиро, ки худоят Камуш барои тасаррufi ту додааст, тасарруф намо; вале ҳар киро, ки Худованд Худои мо аз пеши мо бадар рондааст, замини варо мо тасарруф хоҳем кард. 25 Ва алҳол оё ту аз Болоқ ибни Сиффӯр, подшоҳи Мӯоб, беҳтар ҳастӣ? Оё вай бо Исроил низоъ намуд, ё бо онҳо ҷанг кард? 26 Дар сурате ки Исроил дар Ҳешбӯн ва деҳоташ, ва дар Аръӯр ва деҳоташ, ва дар ҳамаи шаҳрҳои атрофи Арнӯн сесад сол боз сукунат дорад, чаро дар ни муддат онҳоро кашида нагирифтаед? 27 Ман пеши ту гуноҳе накардаам, вале ту ба ман бадӣ карда, бо ҷанг ба сари ман омадаӣ; пас бигзор Худованди Довар имрӯз дар миёни банӣ-Исроил ва банӣ-Аммӯн доварӣ намояд!» 28 Валекин подшоҳи банӣ-Аммӯн ба суханони Йифтоҳ, ки назди ӯ фиристода буд, гӯш накард.

Гуфтушуниди Йифтоҳ ва подшоҳи аммӯниён

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо

Йифтоҳ дар сари лашкари Исроилӣ истода, кӯшиш мекард, ки низоъро ба аммӯниён бо роҳҳои дипломатӣ ҳал кунад. Ба нияти фаҳмидани сабаби ҷанг сафирони худро ба назди онҳо фиристод. Подшоҳи Аммӯн эълон кард, ки мехоҳад Ҷилъодро, ки исроилиён забт карда буданд, дубора ба даст оварад. Йифтоҳ ба ӯ гуфт, ки ин қаламравро Худо ба Исроил додааст ва аммӯниён натавонистанд ба он даъво кунанд (оят.12-28).

Хислати Худо:

Оят. 27. Танҳо Худо метавонист одилона доварӣ кунад, ки кӣ ҳақ буд: Исроил ё аммӯниён. Мо метавонем қарори оқилона қабул кунем, ки танҳо аз Худованд хоҳиш кунем, ки дар ҳама баҳсу мунокишаҳоямон ба мо кӯмак кунад.

Дарсҳои Худо

Оят. 14-22. Заминеро ки подшоҳи Аммӯн азони худ медонист, як вақтҳо исроилиён аз подшоҳи аммуниён Сиҳӯн гирифтанд. Бинобар ин даъвоҳои аммуниён бар зидди вай беасос буданд. Йифтоҳ вазъияти воқеиро медонист, чунон ки ба ҳарифи худ изҳор дошт. Дар чунин мавридҳо барои бартараф кардани душвориҳое, ки дар ҷомеаи мо ба миён меоянд, ба ҳикмати Худованд ниёз дорем. Мо бояд таърихи худро донем ва дуруст дарк кунем.

Дуо: Эй Парвардигори ман, ташаккур ба Ту барои ҷараёни фаровони адолати Ту бар ҷомеаи мо. Мо тамоми ҳукмро ба дасти муқаддаси Ту мегузорем. Омин.

Доварон 11:29-40

29 Ва Рӯҳи Худованд бар Йифтоҳ буд, ва ӯ аз Ҷилъод ва Менашше гузашт, ва аз Мисфои Ҷилъод гузашт, ва аз Мисфои Ҷилъод ба ҳудуди банӣ-Аммӯн гузашт. 30 Ва Йифтоҳ барои Худованд назр карда, гуфт: «Агар Ту банӣ-Аммӯнро ба дасти ман таслим намоӣ, 31 Он гоҳ бигзор чунин шавад: ҳангоме ки аз банӣ-Аммӯн ба саломатӣ баргардам, ҳар кӣ аз дари хонаи ман ба пешвози ман берун ояд, бигзор аз они Худованд бошад, ва ман варо ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ хоҳам овард». 32 Ва Йифтоҳ ба ҳудуди банӣ-Аммӯн гузашт, то ки бо онҳо ҷанг кунад; ва Худованд онҳоро ба дасти ӯ супурд. 33 Ва ӯ ба онҳо аз Арӯэр то даромадгоҳи Минит, ки бист шаҳр воқеъ буд, ва то Обил-Каромим шикасти бағоят бузурге расонид; ва банӣ-Аммӯн пеши банӣ-Исроил сар фуроварданд. 34 Ва Йифтоҳ ба Мисфо ба хонаи худ омад, ва инак, духтараш ба пешвози ӯ бо дойра ва рақс берун омад; вай фарзанди ягонаи ӯ буд; ғайр аз вай ӯ писаре ё духтаре надошт. 35 Ва ҳамин ки ӯ варо дид, либоси худро дарронида, гуфт: «Оҳ, духтарам! Ту маро дар залолат андохтӣ ва яке аз ғамоварони ман гаштӣ: ман даҳони худро ба ҳузури Худованд кушодаам, ва наметавонам баргардам». 36 Вай ба ӯ гуфт: «Эй падарам! Ту даҳони худро ба ҳузури Худованд кушодаӣ, пас чунон ки аз даҳонат берун омадааст, бо ман амал намо, дар сурате ки Худованд барои ту аз душманонат, аз банӣ-Аммӯн интиқом гирифтааст». 37 Ва ба падари худ гуфт: «Фақат барои ман чунин бикун: ду моҳ маро ба ҳолам вогузор, то ки ба кӯҳҳо фурӯд омада, барои бакорати худ бо дугонаҳоям навҳа кунам». 38 Ва ӯ гуфт: «Бирав». Ва ба мӯҳлати ду моҳ варо фиристод. Вай бо дугонаҳояш рафта, бар кӯҳҳо барои бакорати худ навҳа кард. 39 Ва чунин воқеъ шуд, ки баъд аз гузаштани ду моҳ вай назди падари худ баргашт, ва ӯ назреро, ки дода буд, бар вай ба амал овард; ва вай рӯи мардро надид; ва дар Исроил чунин таомул шуд, 40 Ки духтарони Исроил сол ба сол мерафтанд, то ки барои духтари Йифтоҳи ҷилъодӣ соле чор рӯз навҳагарӣ кунанд.

Ваъдаи беандеша ва натиҷаи фоҷиаовар

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо

Талошҳои Йифтоҳ барои бо роҳи осоишта ҳал кардани мунокиша барбод рафт. Худои Таоло Рӯҳи Худро бар ӯ рехт ва ин беш аз кофӣ буд. Бо вуҷуди ин, Йифтоҳ ба Худованд ваъдаи беандеша дод, ки ин ба оқибатҳои фоҷиавӣ оварда расонд (оят.29-40).

Хислати Худо:

Оят.29,32,33. Худои Таоло Рӯҳи Худро бар Йифтоҳ рехт ва ӯро довар бар Исроил таъин кард. Ҳарчанд Ӯ қаблан гуфта буд, ки дигар нияти наҷот додани исроилиёнро надорад барои гуноҳҳои онҳо, ва раҳмдил буда, бори дигар ба онҳо наҷотдиҳанда дод, зеро азобу уқубатҳои халқи Худро дида наметавонист. Ин боз як далели он аст, ки муҳаббати Худо ба халқи Худ васеъ ва дилсӯз аст.

Дарсҳои Худо:

Оят. 30,31. Орзуи Йифтоҳ барои пирӯзӣ бар душманаш он қадар ӯро фаро гирифт, ки пеш аз ҷанг ӯ ба Худованд ваъдаи беандеша дод. Ин ба маъное зуҳури нобоварӣ ба Худо буд, ки аллакай Рӯҳи Муқаддаси Худро ба Йифтоҳ ҳамчун гарави пирӯзӣ рехт. Йифтоҳ мисли бутпарасте рафтор кард, ки кӯшиш мекард, ки бо Худо "савдо" кунад.

Дуо: Падари Осмонӣ, мо танҳо ба Ту такя хоҳем кард, то бо ваъдаҳое, ки ба қудсияти Ту соя меандозанд, дар ҳаёти худ ва дар калисо мушкилот эҷод накунем. Омин.

Доварон 12:1-15

1 Ва аҳли Эфроим ҷамъ шуда, ба тарафи шимол гузаштанд ва ба Йифтоҳ гуфтанд: «Чаро барои ҷангидан бо банӣ-Аммӯн рафтӣ, вале моро нахондӣ, то ки ҳамроҳи ту биравем? Мо хонаи туро оташ дода, бар сари ту хоҳем сӯзонид». 2 Вале Йифтоҳ ба онҳо гуфт: «Ман ва қавми ман бо банӣ-Аммӯн низои сахте доштем; ва ман шуморо хондам, вале маро аз дасти онҳо наҷот надодед. 3 Ва чун дидам, ки наҷот намедиҳӣ, ҷони худро ба кафи даст гирифта, ба ҳудуди банӣ-Аммӯн гузаштам, ва Худованд онҳоро ба дасти ман супурд; пас чаро шумо имрӯз назди ман баромадаед, то ки бо ман ҷанг кунед?» 4 Ва Йифтоҳ тамоми мардуми Ҷилъодро ҷамъ оварда, бо Эфроим ҷанг кард; ва мардуми Ҷилъод ба эфроимиён зарба расониданд, чунки гуфта буданд: «Эй аҳли Ҷилъод, шумо гурезаҳои Эфроим андаруни Эфроим ва андаруни Менашше ҳастед». 5 Ва аҳли Ҷилъод маъбарҳои Урдунро аз Эфроим гирифтанд, ва ҳангоме ки касе аз гурезаҳои Эфроим мегуфт: «Бимон, ки бигзарам», мардуми Ҷилъод ба вай мегуфтанд: «Оё ту эфроимӣ ҳастӣ?» Вай мегуфт: «Не». 6 Онҳо ба вай мегуфтанд: «Бигӯй: „Шиббӯлет“», вале вай мегуфт: «Сиббӯлет», ва наметавонист дуруст талаффуз намояд; ва онҳо варо дастгир карда, назди маъбарҳои Урдун мекуштанд; ва дар он вақт чилу ду ҳазор нафар эфроимиён кушта шуданд. 7 Ва Йифтоҳ бар Исроил шаш сол доварӣ намуд; ва Йифтоҳи ҷилъодӣ вафот ёфта, дар яке аз шаҳрҳои Ҷилъод дафн карда шуд. 8 Ва баъд аз ӯ Ибсони байтлаҳмӣ бар Исроил доварӣ намуд. 9 Ва ӯ сӣ писар дошт, ва сӣ духтарашро берун бароварда, аз берун барои писаронаш сӣ духтар гирифта буд; ва ӯ ҳафт сол бар Исроил доварӣ намуд. 10 Ва Ибсон вафот ёфта, дар Байт-Лаҳм дафн карда шуд. 11 Ва баъд аз ӯ Элӯни забулунӣ бар Исроил доварӣ намуд; ва ӯ даҳ сол бар Исроил доварӣ намуд. 12 Ва Элӯни забулунӣ вафот ёфта, дар Аёлӯн, ки дар замини Забулун аст, дафн карда шуд. 13 Ва баъд аз ӯ Абдӯн ибни Ҳиллели фиръотӯнӣ бар Исроил доварӣ намуд. 14 Ва ӯ чил писар ва сӣ набера дошт, ки бар ҳафтод харкурра савор мешуданд; ва ӯ ҳашт сол бар Исроил доварӣ намуд. 15 Ва Абдӯн ибни Ҳиллели фиръотӯнӣ вафот ёфта, дар Фиръотӯн, ки дар замини Эфроим бар кӯҳи Амолеқ аст, дафн карда шуд.

Ҷанг байни бародарон

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо

Пас аз ғалабаи исроилиён бар душманони умумӣ, аҳли Эфроим Йифтоҳро барои он ки онҳоро даъват накардааст, сарзаниш кардаанд. Дар натиҷаи ҷанҷоле, ки сар зад, байни яҳудиён аллакай мунокишаи шадид оғоз ёфт, ки боиси талафоти зиёд гардид. Воқеаи руйдода равшан нишон медиҳад, ки тақсимоти байни қабилаҳои Исроил дар он давра то чӣ андоза дур рафта буд. (оят. 1-6).

Пас аз Йифтоҳ, доварони Исроил пай дар пай Ибсон, Элӯн ва Абдӯн буданд. Инҳо одамони хеле сарватманд буданд (оят. 7-15).

Дарсҳои Худо

Оят. 4-6. Сокинони Ҷилъод ва эфромиён аъзои як халқ ва ворисони ваъдаи умумии Худо буданд. Аммо дар байни онҳо мунокишае ба вуҷуд омад, ки дар натиҷа як задухӯрди мусаллаҳона шуд, ки ҷони 42000 нафарро гирифт. *Оё ҷомеаи шумо низ бо тақсимот ва муборизӑҳои қудрат рӯ ба рӯ мешавад? Шумо чунин мушкилотро чӣ гуна ҳал мекунед?*

Оят. 8-15. Дар бораи доварone, ки пас аз Йифтоҳ буданд, Навиштаҳо танҳо сарватманд будани онҳоро зикр мекунад ва дар бораи аъмоли онҳо чизе намегӯяд. Ин ба мо бисёр роҳбарони муосирро хотиррасон мекунад, ки танҳо дар фикри ба даст овардани сарват ва қудрат ҳастанд, на иҷрои ҳадафи даъвати худ. Биёед дуо кунем, ки кишвар ва ҷомеаи моро одамони ба вазифаи худ содиқ роҳбарӣ кунанд.

Дуо: Худовандо, дар ҷомеаҳо ва кишвари мо пешвоёни рӯҳан солимро бардор, ки дар бораи халқи худ ғамхорӣ кунанд. Омин.

Доварон 13:1-14

1 Ва банӣ-Исроил аз нав он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд; ва Худованд онҳоро чил сол ба дасти фалиштиён супурд. 2 Ва шахсе аз Соръо, аз қабилаи Дон буд, ки Монӯаҳ ном дошт, ва занаш безуриёт буда, намезоид. 3 Ва фариштаи Худованд ба он зан зоҳир шуда, гуфт: «Инак, ту безуриёт ҳастӣ ва намезоӣ; вале ҳомила шуда, писаре хоҳӣ зоид. 4 Ва алҳол барҳазар бош, ва май ва арақ нанӯш, ва ҳеҷ чизи палид нахӯр. 5 Зеро инак, ту ҳомила шуда, писаре хоҳӣ зоид, ва поку ба сараш нахоҳад расид, зеро ки он кӯдак аз батни модар барои Худо мумтоз хоҳад буд; ва ӯ ба наҷот додани Исроил аз дасти фалиштиён шурӯъ хоҳад намуд». 6 Ва он зан омада, ба шавҳари худ гуфт: «Марди Худо назди ман омад, ва намудаш мисли намуди фариштаи Худо бағоят саҳмгин буд; ва ман аз ӯ напурсидам, ки ӯ аз куҷост, ва ӯ номи худро ба ман нагуфт. 7 Ва ӯ ба ман гуфт: „Инак, ту ҳомила шуда, писаре хоҳӣ зоид; ва алҳол май ва арақ нанӯш, ва ҳеҷ чизи палид нахӯр, зеро ки он кӯдак аз батни модар то рӯзи мамоташ барои Худо мумтоз хоҳад буд“». 8 Ва Монӯаҳ пеши Худованд зорию илтиҷо карда, гуфт: «Лутфан, эй Худованд! Бигзор он марди Худо, ки фиристодӣ, бори дигар назди мо омада, моро таълим диҳад, ки бо кӯдаке ки бояд таваллуд ёбад, чӣ гуна рафтор намоем». 9 Ва Худо овози Монӯаҳро шунид, ва фариштаи Худо боз назди зан омад, дар сурате ки вай дар саҳро нишаста буд, вале шавҳараш Монӯаҳ бо вай набуд. 10 Ва зан зуд давида, ба шавҳараш хабар дод, ва ба ӯ гуфт: «Инак, бар ман он мард зоҳир шуд, ки он рӯз назди ман омада буд». 11 Ва Монӯаҳ бархоста, аз ақиби занаш равона шуд, ва назди он мард омада, ба вай гуфт: «Оё ту ҳамон мард ҳастӣ, ки бо ин зан сухан рондӣ?» Гуфт: «Ман ҳастам». 12 Ва Монӯаҳ гуфт: «Пас, вақте ки суханонат ба амал ояд, тарбияти он кӯдак чӣ гуна хоҳад буд, ва бо ӯ чӣ бояд кард?» 13 Ва фариштаи Худованд ба Монӯаҳ гуфт: «Бигзор аз ҳар чи ба зан гуфтаам, хазар намояд. 14 Бигзор ҳар чиро, ки аз токи ангур ҳосил мешавад, нахӯрад, ва май ва арақ нанӯшад, ва ҳеҷ чизи палид нахӯрад; ҳар чиро, ки ба вай амр фармудаам, риоя намояд».

Файзи умеди нав

Вақте, ки рӯйгардонии исроилиён аз Худо, косаи сабри Ӯро пур кард, Худои Таоло онҳоро бо дасти фалиштиён ҷазо дод. Аммо, дар айни замон, Худо ба тайёр кардани таваллуди Шимъӯн, довари навбатӣ, ки бояд халқи худро наҷот диҳад, оғоз кард.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо

Дар замони бетартибӣ, вақте, ки дар Исроил доваре набуд, мардум боз пеши Худо гуноҳ кардан гирифтанд, ва Ӯ онҳоро ба дасти фалиштиён супурд (оят. 1,2).

Аммо ин маънои онро надошт, ки Худои Таоло халқи Худро тарк кардааст. Худованд ба Монӯаҳ писаре ваъда дод, ки бо дасти Ӯ нақша дошт, ки Исроилро наҷот диҳад (оят. 3-14).

Хислати Худо:

Оят. 2-7. Худо ба зани нозой ваъда дод, ки писар таваллуд хоҳад кард. Ин ҳамчун ваъдаи наҷот ба Исроили азобдидаистода буд. Шояд ба назари мо чунин мерасад, ки мо, калисо ва кишвари мо дар замони безурётии рӯҳонӣ зиндагӣ мекунем, ки самари адолат ва қудсият вуҷуд надорад. Бо вуҷуди ин, мо ба иҷрои ваъдаи Худо, ки ба мо дода буд, умед дорем, ки ба мо мегӯяд: "Ҳомила шуда, писаре хоҳӣ зоид".

Оят. 8-14. Худои Таоло ба Монӯаҳ ва занаш фаҳмонд, ки чӣ гуна боядписарашонро тарбия кунанд. *Оё оилаи шумо ба аҳкоми Худо дар бораи тарзи зиндагӣ, ки шумо бояд пеш баред, итоат мекунад?*

Дуо: Худованди Пурқудрат, мо ба Ту барои умеде, ки дар миёни бесарусомонӣ ва ноумедӣ, ки дар ин ҷаҳон ҳукмфармост, ба мо додӣ, ташаккур мегӯем. Омин.

30-сентябр, *душ.*

Доварон 13:15-25

15 Ва Монӯаҳ ба фариштаи Худованд гуфт: «Лутфан, туро мо каме нигоҳ дорем, то ки барои ту бузғолае тайёр кунем». 16 Вале фариштаи Худованд ба Монӯаҳ гуфт: «Ҳарчанд маро нигоҳ дорӣ, аз нони ту нахоҳам хӯрд; ва агар бихоҳӣ қурбонии сӯхтанӣ оварӣ, онро барои Худованд биёр». Зеро Монӯаҳ намедонист, ки вай фариштаи Худованд аст. 17 Ва Монӯаҳ ба фариштаи Худованд гуфт: «Номи ту чист? Вақте ки суханат ба амал ояд, туро иззату икром намоем». 18 Ва фариштаи Худованд ба ӯ гуфт: «Чаро номи маро мепурсӣ? Он муаммост». 19 Ва Монӯаҳ бузғола ва ҳадияи ордиро гирифта, бар сахра барои Худованд қурбонӣ овард, ва инак, фаришта кори аҷоибе кард, ва Монӯаҳ ва занаш медиданд. 20 Ва ҳангоме ки аланга аз қурбонгоҳ сӯи осмон баромад, фариштаи Худованд дар он алангаи қурбонгоҳ сууд намуд; ва Монӯаҳ ва занаш инро дида, рӯй ба замин афтоданд. 21 Ва фариштаи Худованд ба Монӯаҳ ва занаш дигар аён нашуд; он гоҳ Монӯаҳ донист, ки вай фариштаи Худованд будааст. 22 Ва Монӯаҳ ба занаш гуфт: «Мо яқинан хоҳем мурд, зеро ки Худоро дидем». 23 Вале занаш ба ӯ гуфт: «Агар Худованд мехост моро бикушад, қурбонии сӯхтанӣ ва ҳадияи ордиро аз дасти мо қабул намекард, ва ҳамаи ин чизҳоро ба мо нишон намедод; ва дар ин вақт чунин хабарро ба самъи мо намерасонид». 24 Ва он зан писаре зоид, ва ӯро Шимшӯн ном ниҳод; ва кӯдак калон мешуд, ва Худованд ӯро баракат медод. 25 Ва Рӯҳи Худованд ба таҳрик додани ӯ дар ӯрдугоҳи Дон, дар миёни Соръо ва Эштоӯл шурӯъ намуд.

Таваллуди Шимшӯн

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо

Монӯаҳ намедонист, ки бо ӯ Кӣ сӯхан мегӯяд, вале бо самимият ба марди бегона хӯрок пешниҳод кард. Ба ҷои ин, Меҳмон ба ӯ маслиҳате дод, ки барои Худо қурбонии сӯхтанӣ биёрад. Ва ҳангоме ки Монӯаҳ итоат кард, Фариштаи Худованд дар оташ бар қурбонгоҳ бархост. Танҳо ҳамон вақт Монӯаҳ ва занаш фаҳмиданд, ки меҳмони пурасрорашон Кӣ буд. Баъдтар дар оилаи онҳо писаре таваллуд шуд, ки ӯро Шимшӯн номиданд (оят. 15-25).

Хислати Худо:

Оят. 15. Монӯаҳи сипосгузор мехост меҳмонеро, ки ба ӯ мужда расонд, самимона пазирой кунад. Имрӯз шумо ба кӣ бояд меҳмоннавоз бошед? Биёед ба ин одамон тарзе хизмат кунем, ки шояд онҳо Фариштагони Худо бошанд.

Дуо: Худовандо, мо ба Каломи Ту бо самимияти дил итоат хоҳем кард, ҳатто вақте, ки мо ҳама чизро пурра намефаҳмем, зеро медонем, ки фикрҳои Ту аз фаҳмиши маҳдуди мо болотар аст. Омин.

10 2024

«Андешаҳои дил аз они одам аст, вале ҷавоби забон аз ҷониби Худовандаст». *(Масалҳо 16:1)*

Душ	Сеш	Чор	Пан	Ҷум	Шан	Як
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

Доварон 14:1-20

1 Ва Шимшӯн ба Тимно фурӯд омад; ва дар Тимно занеро аз духтарони фалиштиён дид. 2 Ва омада, ба падару модари худ хабар дод ва гуфт: «Дар Тимно занеро аз духтарони фалиштиён дидам; ва акнун варо барои ман ба занӣ бигиред». 3 Ва падару модараш ба ӯ гуфтанд: «Магар дар миёни духтарони бародаронат ва дар тамоми қавми мо зане нест, ки ту мехоҳӣ рафта, аз фалиштиёни номахтун зан бигирӣ?» Вале Шимшӯн ба падари худ гуфт: «Варо барои ман бигир, зеро ки вай дар чашми ман писанд омад». 4 Валекин падару модараш намедонистанд, ки ин аз ҷониби Худованд аст, зеро ки Ӯ мехост баҳонае бар фалиштиён биҷӯяд; ва дар он вақт фалиштиён бар Исроил ҳукмрон буданд. 5 Ва Шимшӯн бо падару модари худ ба Тимно фурӯд омад; ва ҳангоме ки ба токзори Тимно расиданд, инак, шери ҷавоне ба пешвози ӯ наъра зад. 6 Ва Рӯҳи Худованд бар ӯ нозил шуда, онро дупора кард, чунон ки бузғоларо дупора мекунанд, агарчи дар дасташ чизе набуд; ва ба падару модараш он чиро, ки карда буд, хабар надод. 7 Ва фурӯд омада, бо он зан гуфтугӯ кард, ва вай дар чашми ӯ писанд омад. 8 Ва баъд аз муддате, вақте ки ӯ барои гирифтани вай бармегашт, аз роҳ ба каноре рафт, то лошаи шерро бубинад; ва инак, дар лошаи шер тӯдаи занбӯрҳо ва асал буд. 9 Ва онро ба кафҳои дасташ гирифта, равона шуд ва дар роҳ мехӯрд; ва чун ба падару модараш расид, ба онҳо низ дод, ва онҳо хӯрданд; вале ба онҳо нагуфт, ки асалро аз лошаи шер гирифтааст. 10 Ва падараш назди он зан фурӯд омад; ва Шимшӯн дар он ҷо базм кард, зеро ки расму одати ҷавонон чунин буд. 11 Ва чун ӯро диданд, сӣ нафар ёронро баргузиданд, то ки бо ӯ бошанд. 12 Ва Шимшӯн ба онҳо гуфт: «Муаммое барои шумо мегӯям; агар шумо онро барои ман дар ҳафт рӯзи базм ҳал намоед ва ҳалли дурус-ташро биёбед, ман ба шумо сӣ яктаки катон ва сӣ даста либос хоҳам дод; 13 Вале агар онро барои ман натавонед ҳал намоед, шумо бояд сӣ ҷомаи катон ва сӣ даста либос ба ман бидиҳед». Ба ӯ гуфтанд: «Муа-ммои худро бигӯй, то ки онро бишнавем». 14 Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Аз хӯранда хӯрок берун омад, ва аз зӯровар ширинӣ берун омад». Ва онҳо

дар се рӯз натавонистанд муамморо ҳал кунанд. 15 Ва чунин воқеъ шуд, ки дар рӯзи ҳафтум онҳо ба зани Шимшӯн гуфтанд: «Шавҳаратро розӣ намо, то ки ҳалли муамморо ба мо бигӯяд, мабодо туро ва хонаи падаратро оташ дода, бисӯзонем: магар моро барои он таклиф намудаед, ки моро тороҷ кунед?» 16 Ва зани Шимшӯн пеши ӯ гирья карда, гуфт: «Яқин аст, ки ту аз ман нафрат дорӣ ва маро дӯст намедорӣ; ба писарони қавми ман муаммое гуфтаӣ, вале ҳалли онро ба ман маълум накардаӣ». Ва ӯ ба вай гуфт: «Инак, ба падару модари худ онро маълум накардаам, оё ба ту маълум кунам?» 17 Ва ҳафт рӯзе ки базми онҳо давом мекард, вай пеши ӯ мегирист; ва дар рӯзи ҳафтум ӯ ба вай маълум кард, зеро ки вай бо чақиданаш ӯро аз ҷон безор сохт; ва баъд аз ин вай ҳалли муамморо ба писарони қавми худ маълум кард. 18 Ва дар рӯзи ҳафтум, пеш аз ғуруби офтоб, мардуми он шаҳр ба ӯ гуфтанд: «Чист ширинтар аз асал, ва чист зӯровартар аз шер?» Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Агар бо ғуноҷини ман шудгор намекардед, ҳалли муаммои маро намеёфтед». 19 Ва Рӯҳи Худованд ба ӯ нозил шуда, ӯ ба Ашқалӯн фурӯд омад, ва аз онҳо сӣ нафарро кушта, либосашонро кашида гирифт, ва дастаҳои либосро ба онҳое ки муамморо ҳал карда буданд, дод. Ва хашмаш аланга гирифта, ӯ ба хонаи падари худ баргашт. 20 Ва зани Шимшӯн ба рафиқе ки ёри ӯ шуда буд, расид.

Шимшӯн аз шер пурқувваттар, аммо ба васвасаи асал афтод

Шимшӯн, ки аз ҷониби Худо барои наҷоти Исроил даъват шуда буд, заифии марговаре дошт, ки аз сабаби ин, ӯ қувваи ғайриоддии худро аз даст дод.

***Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо*:**

Шимшӯн бо мақсади илоҳӣ таваллуд шуд, то Исроилро аз юғи фалиштиён наҷот диҳад. Вале ба ин нигоҳ накарда, бо зане аз ҳамин халқ хонадор шуд. Волидони ӯ маънои ин амали ӯро фаҳмида наметавонистанд, аммо Худои Таоло ин воқеаро ҳамчун фурсат истифода бурда, ба фалиштиён зарба зад. Дар вақти тӯй Шимшӯн ба меҳмонон муаммо гуфт ва ба касе, ки онро ҳал кунад, мукофоти калон ваъда кард. Меҳмонон ин корро карда натавониста, арӯси Шимшӯнро бо зӯроварӣ таҳдид карданд. Духтар тарсида аз шавҳараш ҷавобро фаҳмида ба ҷавонон гуфт. Шумшӯн аз ин хабардор шуда, бо хашм 30 нафар фалиштиёнро кушта, либоси онҳоро ҳамчун " мукофот" - и ваъдашуда барои мағлубияташ дод (оят 1-20).

***Дарсҳои Худо*:**

Шимшӯн аз ҷасади шери чанд рӯз пеш куштааш асал ёфта, онро гирифта хӯрд. Бо ин амалаш вай аҳди мумтозиро,ки ба ҷасади мурда даст расонданро ман мекард, вайрон кард. Ҳарчанд Шимшӯн аз ҷиҳати ҷисмонӣ ҳатто аз шер тавонотар буд, васвасаи хӯрдани асали ширин ӯро мағлуб кард. Ҳодисаи рӯйдодаро метавон инъикоси рамзии он донист, ки Шимшӯн натавонист ба васвасаҳои занонаи духтарони бутпараст ва фарҳанги мардуми ӯ муқобилият кунад. Намуди зоҳирии Шимшӯн як мумтози ҳақиқӣ ба назар мерасид, аммо ботинаш аз мардуми ин ҷаҳон фарқе надошт. *Шумо дар бораи он чизе, ки дар ҷаҳони атрофамон қабул қарда мешавад, чӣ гуна ҳис мекунед, ҳамчун масеҳиёни даъваткардашудагони Худо?*

***Дуо*:** Худои Муқаддас, ба мо ёрӣ деҳ, то он чизеро, ки ба назари мо маъқул аст накунем, балки мувофиқи Каломи Ту зиндагӣ кунем. Омин.

Доварон 15:1-20

1 Ва баъд аз муддате, дар айёми дарави гандум, чунин воқеъ шуд, ки Шимшӯн барои дидани зани худ бо бузғолае омад ва гуфт: «Назди зани худ ба хонаи хоби вай медароям». Вале падари вай ӯро намонд, ки дарояд. 2 Ва падари вай гуфт: «Ман гумон кардам, ки ту аз вай нафрат дорӣ, бинобар ин варо ба ёри ту додам; инак, хоҳари вай, ки аз вай хушрӯйтар аст, бигзор барои ту дар ивази вай бошад». 3 Вале Шимшӯн ба онҳо гуфт: «Ман акнун пеши фалиштиён аз гуноҳ фориғ хоҳам буд, агар ба онҳо бадӣ бикунам». 4 Ва Шимшӯн рафта, сесадто рӯбоҳ қапид; ва машъалҳо гирифт, ва думро бо дум баста, якто машъалро дар миёнаи ҳар ду дум гузошт. 5 Ва машъалҳоро даргиронида, ба киштзорҳои фалиштиён фиристод; ва аз хирман сар карда, то ҳосили даравнашуда ва то боғҳои зайтун сӯзонид. 6 Ва фалиштиён гуфтанд: «Кист, ки ин корро кардааст?» Ва гуфтанд: «Шимшӯн, домоди он сокини Тимно, ки зани ӯро гирифта, ба ёри ӯ дода буд». Ва фалиштиён омада, он занро бо якҷоягии падараш ба оташ сӯзониданд. 7 Ва Шимшӯн ба онҳо гуфт: «Модоме ки шумо чунин амал кардед, яқинан аз шумо инти-қом хоҳам гирифт, ва баъд аз он ором хоҳам шуд». 8 Ва ба онҳо сар то по зарбаи сахт расонид, бисьёреро кушт, ва рафта, дар ғори сахраи Этом сокин шуд. 9 Ва фалиштиён баромада, дар Яҳудо ӯрду заданд ва дар Леҳӣ ҷойгир шуданд. 10 Ва мардуми Яҳудо гуфтанд: «Барои чӣ бар зидди мо баромадаед?» Дар ҷавоб гуфтанд: «Барои он ки Шимшӯнро бибандем, ва чунон ки ӯ ба мо амал кард, ончунон ба ӯ амал кунем». 11 Ва се ҳазор нафар аз мардуми Яҳудо сӯи ғори сахраи Этом рафта, ба Шимшӯн гуфтанд: «Ту, охир, медонӣ, ки фалиштиён бар мо ҳукмрон мебошанд; пас, ин чӣ кор аст, ки ту ба мо кардӣ?» Ба онҳо гуфт: «Чунон ки онҳо ба ман амал карданд, ончунон ман ба онҳо амал кардам». 12 Ба ӯ гуфтанд: «Мо фурӯд омадаем, то ки туро баста, ба дасти фалиштиён бисупорем». Шимшӯн ба онҳо гуфт: «Ба ман қасам ёд кунед, ки худатон ба ман осебе нахоҳед расонид». 13 Онҳо ба ӯ гуфтанд: «Не, мо туро фақат баста, ба дасти онҳо хоҳем супурд, вале ба ҳеҷ ваҷҳ туро нахоҳем кушт». Ва ӯро бо ду таноби нав баста, аз сахра баровარданд. 14 Вақте ки ӯ ба Леҳӣ расид, фалиштиён ба пеш-

вози ӯ ғавғо бардоштанд. Ва Рӯҳи Худованд бар ӯ нозил шуда, танобҳое ки бар бозуҳояш буд, мисли наххҳои катон, ки дар оташ сӯхта бошад, канда гардид, ва бандҳо аз дастҳояш
фуромад. 15 Ва ӯ ҷоғи хари навмурдаро ёфт, ва дасти худро дароз карда, онро гирифт, ва ҳазор нафарро бо он зада,
кушт. 16 Ва Шимшӯн гуфт: «Аз ҷоғи хар тӯда-тӯда фурӯ ғалтиданд: бо ҷоғи хар ҳазор
нафарро зада куштам». 17 Ва ин суханро гуфта, ҷоғро аз дасти худ партофт, ва он маконро
Ромат-Леҳӣ номид. 18 Ва бағоят ташна монд, ва сӯи Худованд хонда, гуфт: «Ту ба дасти бандаи Худ ин наҷоти бузургро додӣ; ва алҳол ман аз ташнагӣ мемирам ва ба дасти номахтунон меафтам». 19 Ва Худо
чуқуриеро, ки дар Леҳӣ буд, рахна кард, ва об аз он ҷорӣ шуд, ва ӯ нӯшида, ба худ омад, ва ҷон гирифт; бинобар ин номаш Эйн-Ҳақӯре хонда шуд, ки он то имрӯз дар Леҳӣ воқеъ
аст. 20 Ва ӯ бар Исроил дар айёми фалиштиён бист сол доварӣ намуд.

Шимшӯн фалиштиёнро мағлуб мекунад

Шимшӯн аз сабаби фалиштиён зани худро аз даст дода, худро низ аз даст дода, тасмим гирифт, ки барои таҳқири онҳо, танҳо аз онҳо қасос бигирад.

***Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо*:**

Шимшӯн ба хашм омад, вақте фаҳмид, ки занашро ба дигаре додаанд ва ваъда дод, ки аз фалиштиён қасос мегирад. Бисёри онҳоро кушта, онҳоро ба ҷанг бо яҳудиён барангехт. Сокинон ба тарсу ҳарос омадаи яҳудиён, Шимшӯнро ба дасти душманон супорданд. Дар ҳамин вақт Рӯҳи Худо бар ӯ нозил шуд ва ӯ ҳазор нафар фалиштиёнро танҳо кушт (оят.1-20).

Хислати Худо:

Оят. 1-8 Сарфи назар аз он,ки Шимшӯн бо мақсади шахсӣ ба ҷанг хест, Худои Таоло ӯро барои наҷоти Исроил истифода бурд. Дар рӯзҳои мо низ нигоҳ накарда ба ҳама ихтилофотҳои таърихӣ, ниятҳои заифи одамон ва орзуҳои онҳо, Худои Таоло нақшаи комили Худро барои наҷоти одамон идома медиҳад.

***Дарсҳои Худо*:**

Оят. 9-13 Як вақтҳо сибти Яҳудо аввалин шуда ба замини Қанъон даромада, меъроси худро забт карданд, (1:1-3) аммо дар замони Шимшӯн онҳо зери юғи фалиштиён қарор гирифта, бо бутпарастон созиш карда оҳиста – оҳиста аз ҷиҳати рӯҳонӣ таназзул карда, озодии худро аз даст дода ба ҳолати ғуломӣ баргаштанд.

***Дуо*:** Худои Муқаддас, ташаккур ба Ту барои марҳамат ва файзи Ту. Барои он, ки Ту ба мо чашмаҳои оби ҳаётро мебахшӣ, вақте ки мо дар ташнагӣ ба Ту муроҷиат мекунем. Омин.

3-октябр, *пан.*

Доварон 16:1-14

1 Ва Шимшӯн ба Ғазза рафт; ва дар он ҷо зани зинокореро дида, назди вай даромад. 2 Ба аҳли Ғазза хабар расид, ки Шимшӯн ба ин ҷо омадааст. Ва тамоми шаб давр зада гаштанд ва назди дарвозаи шаҳр ба муқобили ӯ камин гирифтанд, ва тамоми шаб хомӯшона рафтор намуда, мегуфтанд: «То субҳидам мунтазир истода, ӯро мекушем». 3 Вале Шимшӯн то нисфи шаб хобид, ва нисфи шаб бархост, ва табақаҳои дарвозаи шаҳр ва ду паҳлударириро гирифта, бо якҷоягии ғалақа барканд, ва бар китфи худ гузошта, бар куллаи кӯҳе ки дар рӯ ба рӯи Ҳебрӯн аст, баровард. 4 Ва баъд аз он чунин воқеъ шуд, ки ӯ занеро дар водии наҳри Шӯреқ дӯст дошт, ва номи вай Далило буд. 5 Ва сарварони фалиштиён назди вай омада, гуфтанд: «Ӯро фирефта намуда, бифаҳм, ки қуввати бузургаш дар чист, ва чӣ гуна мо бар ӯ метавонем ғолиб оем, то ки ӯро баста, мутеъ намоем; ва ҳар яке аз мо ба ту ҳазору сад сиқл нуқра хоҳем дод». 6 Ва Далило ба Шимшӯн гуфт: «Лутфан, ба ман бигӯй, ки қуввати бузурги ту дар чист, ва чӣ гуна туро баста, мутеъ кардан мумкин аст?» 7 Шимшӯн ба вай гуфт: «Агар маро бо ҳафт зеҳи тар, ки хушк нашуда бошад, бибанданд, ман суст шуда, мисли ҳар каси дигар хоҳам гардид». 8 Ва сарварони фалиштиён ҳафт зеҳи тар, ки хушк нашуда буд, ба вай оварданд, ва ӯро вай бо онҳо баст. 9 Ва каминварон дар ҳуҷраи вай нишаста буданд, ва Далило ба ӯ гуфт: «Фалиштиён бар ту омаданд, эй Шимшӯн!» Ва ӯ зеҳҳоро барканд, чунон ки риштаи катон канда мешавад, ҳамин ки бӯи оташ ба он бирасад. Ва манбаи қуввати ӯ ошкор нашуд. 10 Ва Далило ба Шимшӯн гуфт: «Инак, ту маро тамасхур карда, суханони дурӯғ гуфтӣ; акнун, лутфан, ба ман бигӯй, ки туро бо чӣ бастан мумкин аст?» 11 Ӯ ба вай гуфт: «Агар маро бо танобҳои нав, ки ҳеҷ истеъмол нашуда бошад, бибанданд, ман суст шуда, мисли ҳар каси дигар хоҳам гардид». 12 Ва Далило танобҳои нав гирифта, ӯро бо онҳо баст, ва ба ӯ гуфт: «Фалиштиён бар ту омаданд, эй Шимшӯн!» Ва каминварон дар ҳуҷраи вай нишаста буданд. Ва ӯ танобҳоро аз бозуҳои худ мисли риштае барканд. 13 Ва Далило ба Шимшӯн гуфт: «То ҳол ту маро тамасхур карда, ба ман суханони дурӯғ гуфтӣ; ба ман бигӯй, ки туро бо чӣ бастан мумкин аст?» Ва ӯ ба вай гуфт: «Агар ҳафт гесуи сари маро бо дастгоҳи бофандагӣ бибофӣ». 14 Вай онҳоро ба моку маҳкам баст, ва ба ӯ гуфт: «Фалиштиён бар ту омаданд, эй Шимшӯн!» Ва ӯ аз хоби худ бедор шуда, моку ва дастгоҳи бофандагиро барканд.

Далило, Шимшӯнро ба васваса меорад

Ба осонӣ ба васваса афтодани Шимшӯн, ки довари мардум буд, нишон медиҳад, ки ҷомеаи исроилиён то чӣ андоза фасотзада шуда буданд.

***Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо*:**

Шимшӯн дар Ғазза бо фоҳишае алоқаи ҷинсӣ мекард (14:1). Баъдтар ба Далило ошиқ шуд. Аз ин истифода бурда, фалиштиён ӯро водор карданд, ки аз Шимшӯн сирри қуввати ғайриоддии ӯро фаҳмад. Дар аввал Шимшӯн ба саволҳои вай ҷиддӣ аҳамият намедод ва ба саволҳои ӯ шухиомез ҷавоб медод. Аммо саволҳои Далило ҳар дафъа устувортар мешуданд, ҷавобҳои Шимшӯн ба ҳақиқат наздиктар мешуданд. Ниҳоят ӯ сирри худро ба вай ошкор кард(оят. 1-14).

Дарсҳои Худо:

1ят. 1-6 Шимшӯн занони фалиштиёнро дар Тимно дида (14:1), назди фоҳишае дар Ғазза даромад (оят.1) ва баъдтар ба Далило аз водии наҳри Шӯреқ ошиқ шуд (оят.4). Хоҳиши ҷинсии ӯ беш аз пештарааш идораи ӯро гирифт. Шимшӯн дигар на дар ҷустуҷӯи муҳаббати Худо буд, балки дар навозишҳои фалиштиён, торафт бештар ба сарзамине, ки бутпарастон зиндагӣ мекарданд, пеш рафтанд. Ин рафтори Шимшӯн ҳамчун мисоли равшани тарзи ҳаёти тамоми халқи Исроил хизмат мекунад, ки Худои худро тарк карда, бутҳои бегонаро парастиш мекарданд. Муҳаббат ба Худованд ва хизмат ба Ӯ ягона роҳест, ки ба ҳаёт мебарад. Аммо Шимшӯн ва Исроил торафт аз Худо дур шуда, ба сӯи марг ҳаракат мекарданд.

Оят.7-14 Васвасаҳои Далило барои Шимшӯн ширин буданд. Лекин оқибати ин шириниҳо талхиву дард буд. Ин хислати маъруфи гуноҳ аст, ки дар аввал форам ва дилкаш менамояд, вале баъдтар мисли захри марговар зоҳир мегардад.

***Дуо*:** Эй Падари Осмонӣ ба мо ёрӣ деҳ, то он чизеро, ки моро ба он даъват кардаӣ фаромӯш накунем ва аз васвасаҳои ин ҷаҳон дур шавем. Омин.

Доварон 16:15-31

15 Вай ба ӯ гуфт: «Чӣ гуна ту мегӯӣ: „Ман туро дӯст медорам“, ва ҳол он ки дили ту бо ман нест? Инак, се дафъа ту маро тамасхур кардӣ ва ба ман маълум нанамудӣ, ки қуввати бузурги ту дар чист». 16 Ва азбаски вай ӯро ҳар рӯз бо суханони худ фишор дода, зиқ мекард, ӯ аз ҷони худ безор шуд, 17 Ва ҳар чиро, ки дар дил дошт, ба вай ошкор карда, гуфт: «Поку ба сари ман нарасидааст, зеро ки ман аз батни модари худ барои Худо мумтоз ҳастам; агар мӯйсарам тарошида шавад, қувватам аз ман дур хоҳад шуд, ва ман суст шуда, мисли ҳар каси дигар хоҳам гардид». 18 Ва Далило дид, ки ӯ ҳар чиро, ки дар дилаш буд, ба вай маълум кард, барои хондани сарварони фалиштиён кас фиристода, гуфт: «Ҳамин дафъа биёед, ки ӯ ҳар чиро, ки дар дил дошт, ба ман маълум кард». Ва сарварони фалиштиён назди вай омаданд, ва нуқраро ба дасти худ оварданд. 19 Ва ӯро вай бар зонуҳои худ хобонид, ва касеро хонд, ва ҳафт гесуи сари ӯро тарошонид, ва ба шиканҷа кардани ӯ шурӯъ намуд, ва қувваташ аз ӯ дур шуд. 20 Ва гуфт: «Фалиштиён бар ту омаданд, эй Шимшӯн!» Ва ӯ аз хобаш бедор шуда, дар дили худ гуфт: «Мисли пештара берун рафта, ба худ меоям». Вале ӯ надонист, ки Худованд аз ӯ дур шудааст. 21 Ва фалиштиён ӯро дастгир карда, чашмонашро канданд, ва ӯро ба Ғазза оварда, бо занҷири дуқабатаи мисин бастанд, ва ӯ дар зиндон дастос мекард. 22 Ва мӯйсараш, ки тарошида шуда буд, аз нав баромадан гирифт. 23 Ва сарварони фалиштиён ҷамъ шуданд, то ки барои худои худ Доҷӯн қурбонии бузурге оварда, димоғчоқӣ кунанд, ва гуфтанд: «Худои мо душмани мо Шимшӯнро ба дасти мо таслим намуд». 24 Ва чун қавм ӯро диданд, худои худро мадҳ карданд, зеро ки гуфтанд: «Худои мо душмани моро, ки харобкунандаи замини мо буда, бисьёреро аз мо куштааст, ба дасти мо таслим намуд». 25 Ва чун димоғашон чоқ шуд, гуфтанд: «Шимшӯнро бихонед, то ки бозӣ карда, моро дилхуш гардонад». Ва Шимшӯнро аз зиндон оварданд, ва ӯ онҳоро дилхуш гардонид, ва ӯро дар миёни ду сутун гузоштанд. 26 Ва Шимшӯн ба амраде ки дасти ӯро нигоҳ медошт, гуфт: «Маро вогузор, то сутунҳоеро, ки хона бар онҳо қоим аст, ламс намоям ва бар онҳо такья кунам». 27 Ва хона аз мардон ва занон пур буд, ва ҳамаи сарварони фалиштиён дар он ҷо буданд; ва бар боми

он тақрибан се ҳазор мард ва
зан буданд, ки бозии Шим-
шӯнро тамошо мекарданд. 28
Ва Шимшӯн сӯи Худованд
хонда, гуфт: «Худоё Худо-
вандо! Лутфан, маро ба ёд
овар ва фақат ҳамин дафъа
тақвият намо, эй Худо, то ки
ман якбора барои ду чашми
худ аз фалиштиён интиқом ги-
рам». 29 Ва Шимшӯн ду су-
туни миёнаро, ки хона бар
онҳо қоим буд, — якеро бо
дасти росташ ва дигареро бо
дасти чапаш, — дар оғӯш
гирифта, бар онҳо такья кард.
30 Ва Шимшӯн гуфт: «Бигзор
ҷони ман бо фалиштиён бими-
рад!» Ва бо тамоми қувваташ
фишор дод, ва хона бар сар-
варон ва бар тамоми қавме ки
дар он буданд, фурӯ рафт; ва
мурдагоне ки ӯ дар мамоти
худ кушт, аз мурдагоне ки дар
ҳаёти худ кушта буд, бештар
буданд. 31 Ва бародарони ӯ ва
тамоми хонадони падари ӯ
фурӯд омаданд, ва ӯро бар-
дошта бурданд, ва дар миёни
Соръо ва Эштоӯл, дар мақ-
бараи падараш Моноҳ дафн
карданд. Ва ӯ бист сол бар
Исроил доварӣ намуд.

Шикоятҳои охирин

Шимшӯн ба хоҳишҳои якрави Далило муқобилат карда натавонист ва тамоми асрори худро ба вай ошкор кард, ки дар натиҷа қувваи худро аз даст дода, ғуломи фалиштиён шуд. Аммо Худои Таоло ба ӯ имконияти охирин дод, то бо душманон ҳисобу китоб кунад.

***Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо*:**

Шимшӯн марде, ки Худо даъвад кардааст, то Исроилро аз фалиштиён наҷот диҳад, сирри мумтоз будани худро ба як зани бутпараст фош кард. Барои ин Худои Таоло ӯро тарк кард ва душманон ӯро дастгир карда, чашмонашро кӯр карданд. Шимшӯн ба Худо дуо карда, аз Ӯ хоҳиш кард, ки қуввати худро боз як бори дигар баргардонад, то интиқоми худро бигирад. Худованд Шимшӯнро шунид ва ӯ биноеро, ки дар он чанд ҳазор фалиштиён ҷамъ омада буданд, фурӯ бурд (оят. 15-31).

***Хислати Худо*:**

Оят. 19,20 Худои Таоло Рӯҳи Худро бар Шимшӯн рехта ба ӯ қуввати бузург бахшид. Вақте ки Шимшӯн ваъдаи мумтоз буданро шикаст, Худо ӯро тарк кард. Ва маҳз ҳамин буд, ки ӯ қувватро аз даст дод. Агар ҳаёти имрӯзаи мо беқувват ва нотавон бошад, пас дар бораи сабабҳои ин фикр кардан лозим аст. Шояд мо бояд дуо гӯем ва аз Худо хоҳиш кунем, ки Ӯ ба назди мо баргардад.

***Дарсҳои Худо*:**

Оят. 21, 23-25 Бутпарастон Шимшӯни кӯрро ба ашёи таҳқир ва масхара табдил доданд. Ва имрӯз аксаран рӯй медиҳад, ки Калисо ва роҳбарони он ҳадафи ҳамла ва таҳқири беасос аз расонаҳои ҷаҳонӣ мегарданд. Биёед барои тағирот ва барқарор кардани обрӯи пешвоён ва ҷомеаҳоямон дуо кунем.

***Дуо*:** Худовандо ба мо тавоноии табаи ҳақиқиро ато кун, то он ба тамоми Калисоҳои мо дохил шавад. Омин.

5-октябр, *шан.*

Доварон 17:1-13

1 Ва шахсе аз кӯҳи Эфроим буд, ки Михойҳу ном дошт. 2 Ва ӯ ба модари худ гуфт: «Ҳазору сад сиқл нуқрае ки аз ту рабуда шуд, ва дар бораи он ту лаънат хондӣ ва дар гӯшҳои ман низ гуфтӣ, — инак, он нуқра дар дасти ман аст: ман онро гирифта будам». Ва модараш гуфт: «Худованд писарамро баракат диҳад!» 3 Ва он ҳазору сад сиқл нуқраро ба модараш баргардонид. Ва модараш гуфт: «Ман ин нуқраро комилан ба Худованд аз дасти худ барои писарам вақф намудаам, то ки санами тарошидае ва бути рехтае бисозад; ва акнун онро ба ту бармегардонам». 4 Вале ӯ нуқраро ба модараш баргардонид. Ва модараш дусад сиқл нуқраро гирифта, ба заргар дод, ки вай санам ва бут сохт, ва онҳо дар хонаи Михойҳу буд. 5 Ва ин шахс, яъне Михо, хонае барои ибодати худо дошт; ва ӯ эфӯд ва трофим сохт, ва яке аз писарони худро баргумошт, то ки коҳини ӯ бошад. 6 Дар он айём подшоҳе дар Исроил набуд; ҳар кас он чи ба назараш писанд меомад, мекард. 7 Ва ҷавоне аз Байт-Лаҳми Яҳудо буд, ки дар миёни қабилаи Яҳудо зиндагӣ мекард; вале ӯ левизода буда, дар он ҷо сукунат дошт. 8 Ва ин шахс аз шаҳр, аз Байт-Лаҳми Яҳудо, равона шуд, то дар мавзее ки ба муддаои табъаш бошад, маскан гирад; ва ба кӯҳи Эфроим то хонаи Михо расид, то ки аз он ҷо сафарашро давом диҳад. 9 Ва Михо ба ӯ гуфт: «Аз куҷо омадаӣ?» Ва ӯ дар ҷавоб гуфт: «Ман левизодае аз Байт-Лаҳми Яҳудо ҳастам, ва меравам, то дар мавзее ки ба муддаои табъам бошад, маскан гирам». 10 Ва Михо ба ӯ гуфт: «Назди ман маскан гир, ва бароям падар ва коҳин бош, ва ман ба ту ҳар сол даҳ сиқл нуқра, ва як даста либос ва ризқу рӯзӣ медиҳам». Ва левизода омад, 11 Ва левизода розӣ шуд, ки назди ин мард маскан гирад; ва он ҷавон назди вай мисли яке аз писаронаш буд. 12 Ва Михо левизодаро баргумошт, ва ҷавон коҳини ӯ шуд, ва дар хонаи Михо маскан гирифт. 13 Ва Михо гуфт: «Акнун донистам, ки Худованд ба ман эҳсон хоҳад кард, зеро ки левизода коҳини ман шудааст».

Коҳини шахсии Михо

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Лаънати модарашро шунида, Михо ба гуноҳаш иқрор ва нуқраи аз вай duздидашударо баргардонд. Баъдан зан кӯшиш кард, ки лаънаташро ба неъмат табдил диҳад, ки нуқраро ба Худо бахшидааст. Вай ду бут сохт, ва Михо яке аз писарони худро коҳин таъин кард. Сипас ӯ як ҷавони левизодаро барои коҳини хонааш киро кард. Амалҳои ғайриоддии Михо ва модараш дар бораи дараҷаи бениҳоят таназули рӯҳонии мардуми Исроил дар он рӯзҳо шаҳодат медиҳад (оят. 1-13).

Дарсҳои Худо:

Оят. 10, 11 Левизодаи ҷавон аз пешниҳоди Михо писанд омад ва коҳини шахсии ӯ шуд. Бо вуҷуди ин, аз дастархони "олиҷаноб"-и Михо хӯрок мехӯрад, ӯ дигар наметавонист нақши мураббии рӯҳонии худро иҷро кунад, дар асл, як лӯхтакест, ки аз Худо барои корфармо баракат талаб мекунад. Агар имрӯз дар байни мо "хизматгорони" Худованд бошанд, ки танҳо барои аъзоёни Калисои худ дуо гуфта, барои писанд омадан мехоҳанд, онҳо аз ин левите, ки барои пул киро шудаанд, фарқе надоранд.

Оят. 12,13 Худо Михо левизодаро "тақдис" кард, ки вай ба ҷои он ки дар маъбад ба Худо хизмат кунад, дар хонаи худ коре гирифт, ки ба марде хизмат кунад. Михо коҳини хонагӣ гирифт, аз боло барои ин баракатҳо интизор буд. *Биёед дар бораи он фикр кунем, ки оё мо низ кӯшиш мекунем, ки хизматгорони Худоро ба манфиати шахсии худ истифода барем, ба мисли Михо?*

Дуо: Худоё, ба мо мадад деҳ, ки ба роҳи таназзули рӯҳонӣ, ки шахсро аз рисолати худ дида, ӯро ҳавзи нафсонӣ ва ҳавасҳои зараровар тела медиҳад, ба поён наафтем. Омин.

Доварон 18:1-20

1 Дар он айём подшоҳе дар
Исроил набуд; ва дар он айём
сибти Дон барои худ мулке аз
баҳри маскан гирифтан мечус-
танд, зеро ки то он вақт ба
онҳо мулке андаруни сибтҳои
Исроил нарасида буд. 2 Ва
банӣ-Дон аз қабилаи худ, аз
миёни тамоми ҷамоати худ,
панҷ нафарро, ки мардони
ҷангии далер буданд, аз Соръо
ва Эштоӯл фиристоданд, то ки
заминро ҷосусӣ ва тафтиш
кунанд; ва ба онҳо гуфтанд:
«Рафта, заминро тафтиш
намоед!» Ва онҳо ба кӯҳи
Эфроим то хонаи Михо раси-
да, дар он ҷо шабро гузаро-
ниданд. 3 Ҳангоме ки онҳо
назди хонаи Михо буданд,
овози он ҷавони левизодаро
шинохтанд, ва ба он ҷо дохил
шуда, ба ӯ гуфтанд: «Кист, ки
туро ба ин ҷо овардааст? Ва
дар ин макон ту чӣ мекунӣ? Ва
дар ин ҷо чӣ кор дорӣ?» 4 Ва ӯ
ба онҳо гуфт: «Михо ба ман
чунин ва чунин рафтор намуд,
ва маро киро кард, ва ман
коҳини ӯ шудаам». 5 Ва ба ӯ
гуфтанд: «Лутфан, аз Худо
бипурс, то бидонем, ки оё
роҳи мо, ки ба он меравем,
бомуваффақият хоҳад буд?» 6
Ва коҳин ба онҳо гуфт: «Ба
саломатӣ биравед: роҳе ки
шумо меравед, зери назари
Худованд аст». 7 Ва он панҷ
нафар рафта, ба Лаиш раси-
данд, ва қавмеро, ки дар он ҷо
буданд, диданд, ки онҳо дар
амният, бар тибқи русуми си-
дӯниёни ором ва бепарво умр
ба сар мебурданд, ва дар ин
замин ҳокиме набуд, ки осебе
расонад, ва онҳо аз сидӯниён
дур буда, бо касе коре надош-
танд. 8 Ва назди бародарони
худ ба Соръо ва Эштоӯл
омаданд, ва бародаронашон ба
онҳо гуфтанд: «Чӣ хабаре
овардед?» 9 Ва онҳо гуфтанд:
«Бархезем ва бар онҳо би-
тозем, зеро замине дидем, ки
бағоят хуб аст. Вале шумо хо-
мӯш нишастаед? Танбалӣ на-
кунед, балки рафта дохил ша-
вед ва он заминро тасарруф
намоед. 10 Чун биравед, назди
қавми бепарвое хоҳед омад, ва
он замин паҳновар аст, ва
Худованд онро ба дасти шумо
супурдааст, — чунон мавзеест,
ки аз ҳеҷ чизи рӯи замин камӣ
надорад». 11 Ва аз он ҷо аз
қабилаи Дон, аз Соръо ва
Эштоӯл, шашсад одами дорои
асбоби ҷангӣ раҳсипор шу-
данд. 12 Ва баромада, дар
Қирьят-Еорим, дар Яҳудо ӯрду
заданд; бинобар ин то имрӯз
он маконро ӯрдугоҳи Дон ме-
номанд; он дар ақиби Қирьят-
Еорим воқеъ аст. 13 Ва онҳо аз
он ҷо ба кӯҳи Эфроим гузаш-
та, ба хонаи Михо расиданд,
14 Ва он панҷ нафар, ки барои
ҷосусӣ ба замини Лаиш рафта
буданд, ба бародарони худ
сухан ронда, гуфтанд: «Оё ме-
донед, ки дар ин хонаҳо эфӯд
ва трофим ва санам ва бут ҳаст?

Ва акнун фаҳм намоед, ки чӣ кор бояд бикунед». 15 Ва ба он ҷо рафта, ба хонаи ҷавони левизода, яъне ба хонаи Михо даромаданд, ва аз ӯ аҳволпурсӣ карданд. 16 Ва он шашсад одам аз банӣ-Дон, ки асбоби ҷангӣ доштанд, дар даҳани дарвоза истода буданд. 17 Ва он панҷ нафар, ки барои ҷосусии замин рафта буданд, баромада, ба он ҷо дохил шуданд, ва санам ва эфӯд ва трофим ва бутро гирифтанд, дар сурате ки коҳин бо он шашсад одами дорои асбоби ҷангӣ дар даҳани дарвоза истода буд. 18 Ва ҳангоме ки инҳо ба хонаи Михо дохил шуда, санам ва эфӯд ва трофим ва бутро гирифтанд, коҳин ба онҳо гуфт: «Чӣ мекунед?» 19 Онҳо ба ӯ гуфтанд: «Хомӯш шуда, дастатро бар даҳонат бимон, ва бо мо омада, барои мо падар ва коҳин бош. Кадомаш барои ту беҳтар аст: коҳини хонаи як шахс бошӣ, ё ки коҳини сибт ва қабилае дар Исроил бошӣ?» 20 Ва коҳин дилшод гардид, ва эфӯд ва трофим ва санамро гирифта, андаруни қавм дохил шуд.

Коҳин барои Дан таъин шуда

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Авлоди Дан замини пурра надоштанд ва тасмим гирифтанд, ки Лаишро, ки сокинонаш осуда ва бепарво буданд, забт кунанд. 600 сарбози Исроилӣ, ки ба Лаиш равона шуда буданд, дар роҳ ба хонаи Михо даромаданд ва бутҳо ва эфӯди ӯро бо худ бурданд. Онҳо ҳамчунин левизодаеро, ки дар ин ҷо буд, даъват карданд, ки дар сибти худ коҳин шавад, ки аз ин хеле шод буд (оят. 1-20).

Дарсҳои Худо:

Оят. 5, 6 Ҷосусони сибти Дан замини мардуми осоиштаи Лаишро забт карданӣ шуда, ба левизода фармон доданд, ки аз Худо муваффақияти кори худро пурсад. Коҳин ба онҳо гуфт, ки онҳо дар бораи онҳо шунидан мехоҳад. Мутаассифона, имрӯзҳо аксар вақт чунин рӯй медиҳад, ки масеҳиён дар зоҳир хости Худовандро меҷӯянд ва барои баракатҳо дуо мегӯянд, аммо ҳамаи инро барои ба даст овардани фоида ба вуҷуд меоранд. *Оё ҷомеаи шумо аз чунин падидаҳо озод аст?*

Оят. 19, 20 Писари Дан левизодаро даъват кард, ки дар сибти худ коҳин шавад. Ӯ бо хушҳолӣ розӣ шуд, зеро ӯ на хости Худованд, балки барои пешниҳоди васвасаи бештар ҷустуҷӯ мекард. Агар вазире, ки Худо даъват кардааст, рисолати худро фаромӯш кунад, ӯ танҳо бо хоҳиши манфиати шахсӣ ва манфиати худ роҳнамоӣ мекунад.

Дуо: Худовандо, ба мо мадад расон, ки иродаи Туро бидонем, то ба он пайравӣ кунем ва аз ҳавасҳо ва орзуҳои худ ҳидоят накунем. Омин.

Доварон 18:21-31

21 Ва онҳо тоб хӯрда, раҳсипор шуданд; ва кӯдакон ва чорпоён ва бору будро пешопеши худ гузоштанд. 22 Вақте ки онҳо аз хонаи Михо дур шуданд, мардуме ки дар хонаҳои гирду пеши хонаи Михо буданд, ҷамъ шуда, банӣ-Донро таъқиб карданд, 23 Ва банӣ-Донро фарьёд карданд, ва инҳо рӯи худро гардонида, ба Михо гуфтанд: «Туро чӣ шудааст, ки инҳоро ҷамъ карда омадаӣ?» 24 Ва ӯ гуфт: «Худоёни маро, ки сохтаам, бо коҳин гирифта рафтаед. Барои ман боз чӣ чизе боқӣ мондааст? Пас, чӣ гуна ҷуръат намуда, мегӯед, ки „туро чӣ шудааст?“» 25 Ва банӣ-Дон ба ӯ гуфтанд: «Овозатро дар миёни мо баланд накун, мабодо одамони тундмизоҷ бар шумо ҳуҷум оваранд, ва ту ҷони худ ва ҷони аҳли байти худро ба ҳалокат расонӣ». 26 Ва банӣ-Дон ба роҳи худ рафтанд; ва чун Михо дид, ки онҳо аз ӯ пурзӯртаранд, тоб хӯрда, ба хонаи худ баргашт. 27 Ва онҳо он чиро, ки Михо сохта буд, ва коҳинеро, ки ӯ дошт, гирифта, бар Лаиш, бар зидди қавме ки ором ва бепарво буданд, тохтутоз карданд, ва онҳоро ба дами шамшер куштанд, ва шаҳрро оташ дода сӯзониданд. 28 Ва касе набуд, ки раҳоӣ диҳад, зеро ки он аз Сидӯн дур буд, ва онҳо ба касе робитае надоштанд, ва он дар водие ки назди Байт-Реҳӯб аст, воқеъ буд. Ва шаҳрро бино карда, дар он маскан гирифтанд. 29 Ва шаҳрро ба номи падари худ Дон, ки барои Исроил таваллуд шуда буд, Дон номиданд; валекин номи шаҳр аввал Лаиш буд. 30 Ва банӣ-Дон он санамро барои худ барқарор карданд; ва Еҳӯнотон ибни Ҷершӯи ибни Менашше, худаш ва писаронаш, то рӯзи асир шудани аҳли ин замин коҳинони сибти Дон буданд. 31 Ва санами Михоро, ки сохта буд, дар тамоми айёме ки хонаи Худо дар Шилӯ буд, барои худ гузоштанд.

Насли фосиди Дон

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Дар ҷавоб ба хашми Михо сарбозон ӯро бо зӯроварӣ таҳдид карданд. Сипас онҳо ба Лаиш ҳамла карданд ва тамоми сокинони онро куштанд. Бани – Дон дар ҷои он шаҳри нав бино карда, дар он бути аз Михо гирифташударо гузоштанд. Амалҳои насли Дон боз як далели торикии рӯҳонӣ мебошад, ки дар он вақт дар Исроил ҳукмронӣ мекард(оят. 21-31).

Худонинг дарслари:

Оят. 21-26 Ҷанговарони қабилаи Дон моли ҳамватанони худро бо зӯрӣ тасарруф намуда, ӯро бо марг таҳдид карданд. Онҳо ба аҳолии осоиштаи Лаиш ҳуҷум карда, онҳоро несту нобуд карданд. Тамоми амалиёти онҳо ба қонеъ гардондани манфиятҳои ғаразноки худ нигаронида шуда буд. Дар ин ҷо, ҷое набуд, ки хоҳиши донистани иродаи Худованд ва ба он итоат кардан бошад. Ва дар ҷаҳони муосир чунин одамон хеле зиёданд. Агар масеҳиён иродаи Худоро риоя накунанд, ҷомеаи мо ба ҷои торикии пур аз бераҳмӣ ва зӯроварӣ табдил меёбад.

Оят. 30, 31 Еҳӯнотон ва писаронаш, ки аз насли Мусо буданд, дар шаҳре зиндагӣ мекарданд, ки аз ҷониби писарони Дон беадолатона асир карда шуда буданд ва ба бути гузоштаи худ хизмат мекарданд. Зиндагии ин рӯҳониён тарзи зиндагии баъзе аз роҳбарони калисои муосирро ба ёд меорад, ки онҳо танҳо ба миқдори хайриаҳои ҷамъовардаашон нигаронанд. Агар дар ҷамоати шумо чунин хизматгорон бошанд, барои тавба кардани онҳо дуо кунед.

Дуо: Худои Муқаддас ба мо мадад расон, ки тарзи зиндагии мо, ба ҳаёти халқи муқаддаси Ту монанд бошад ва адолати Туро ба ҷаҳон ошкор созем. Омин.

Доварон 19: 1-9

1 Ва дар он айёме ки подшоҳе дар Исроил набуд, марди левизодае дар ақсои кӯҳи Эфроим сукунат дошт, ва зани суррияе аз Байт-Лаҳми Яҳудо барои худ гирифта буд. 2 Ва сурријаи ӯ аз ӯ қаҳр карда, аз пеши ӯ ба хонаи падари худ, ба Байт-Лаҳми Яҳудо рафт, ва дар он ҷо чор моҳ бимонд. 3 Ва шавҳараш бархоста, аз пушти вай рафт, то ки дили варо ёфта, варо назди худ баргардонад; ва навкараш ва як ҷуфт хараш ҳамроҳи ӯ буд. Вай ӯро ба хонаи падари худ овард, ва падари занак ӯро дида, бо хурсандӣ ӯро пешвоз гирифт. 4 Ва падарарӯсаш, яъне падари занак, ӯро нигоҳ дошт, ва ӯ се рӯз назди вай истод; ва хӯрданд ва нӯшиданд ва дар он ҷо шабро гузарониданд. 5 Ва дар рӯзи чорум онҳо бомдодон бармаҳал бедор шуданд, ва ӯ бархост, то ки равона шавад; ва падари занак ба домодаш гуфт: «Дили худро бо луқмаи нон боқувват намо, ва баъд равона шавед». 6 Ва ҳар ду нишаста, якҷоя хӯрок хӯрданд ва нӯшиданд; ва падари занак ба он мард гуфт: «Лутфан, имшаб дар ҳамин ҷо бимон, то дилат шод гардад». 7 Ва он мард бархост, то ки равона шавад, валекин падарарӯсаш аз ӯ бисьёр хоҳиш намуд, ва ӯ монда, шабро дар он ҷо гузаронид. 8 Ва дар рӯзи панҷум ӯ бомдодон бармаҳал бедор шуд, то ки равона шавад, ва падари занак ба ӯ гуфт: «Лутфан, дили худро боқувват намо, ва то гашти пешин таъхир кунед». Ва ҳар ду хӯрок хӯрданд. 9 Ва он мард бархост, то ки равона шавад, — худаш ва сурријаш ва навкараш. Ва падарарӯси ӯ, падари занак, ба ӯ гуфт: «Инак, рӯз ба ғуруб наздик мешавад; лутфан, имшаб бимонед; инак, рӯз тамом мешавад; шабро дар ин ҷо бигзарон, то дилат шод гардад; ва фардо бармаҳал бедор шуда, роҳи худро давом хоҳед дод, ва ту ба хаймаи худ хоҳӣ расид».

Левит ва канизи ӯ

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Левит, ки дар ҳудуди Эфроим зиндагӣ мекард ба хонаи канизи худ рафт, то ӯро ба худ баргардонад. Дар ин ҷо ӯро пешвози гарм ва оштӣ бо зан интизор буд. Шояд муаллифи китоб, ин қиссаро расонда мехост таваҷҷӯҳи хонандагонро ба он ҷалб кунад, ки ахлоқи бади рӯҳонии Исроил натиҷаи бадхоҳии пешвоёни диндор шуд, ки қарзи худро фаромӯш карданд (оят.1-9).

Дарсҳои Худо:

Оят. 1 Дар он вақт дар Исроил подшоҳ набуд ва як левизодае дар ҳудуди кӯҳистони дурдаст зиндагӣ мекард. Левизодагон одамоне буданд, ки Худои Таоло онҳоро барои коҳинӣ ҷудо кард, то ба Ӯ хизмат кунанд ва ба мардум кӯмак кунанд, ки Ӯро ҳамчун подшоҳи ҳақиқии Исроил эҳтиром кунанд. Аз ин рӯ, агар ин одамон вазифаҳои худро содиқона иҷро мекарданд, муаллиф шояд қайд намекард, ки дар Исроил подшоҳ набуд. Аммо левизодагон вазифаи худро фаромӯш карданд: онҳо на дар канори хайма сукунат карданд ва тарзи зиндагии мардуми оддиро пеш бурданд, ҳатто ба худ канизонро иҷозат доданд. Дар натиҷа, мардуми Исроил, ки роҳнамои равшани рӯҳонӣ надоштанд, роҳи ҳақиқии худро гум карданд. Бадрафтории пешвоёни динӣ бетаъғир боиси таназзули маънавии мардуми онҳо мегардад. Биёед ба атроф нигарем ва андеша кунем, ки оё решаи бисёре аз мушкилоти маънавии ҷамоатҳои мо дар тарзи зиндагии роҳбарони он нест.

Дуо: Худои Муқаддас ба мо ёрӣ деҳ, ки ба каломи Ту итоат карда, мисли мардуми ин ҷаҳон ба хӯрдану нӯшидан таваҷҷӯҳ накунем. Омин.

Доварон 19:10-21

10 Вале он мард ба шабгузаронӣ розӣ нашуд, ва бархоста, равона шуд ва то рӯ ба рӯи Ябус, ки Ерусалим бошад, расид, ва ҷуфти харони полондор ҳамроҳи ӯ буд, ва суррияи ӯ бо ӯ буд. 11 Вақте ки онҳо ба Ябус расиданд, рӯз бағоят ба ғуруб наздик буд, ва навкар ба оғояш гуфт: «Биёед, ба ин шаҳри ябусиён дохил шуда, шабро дар он ҷо бигзаронем». 12 Оғояш ба вай гуфт: «Ба шаҳри бегона, ки сокинонаш аз банӣ-Исроил нестанд, доҳил намешавем, балки ба Ҷабъа мегузарем». 13 Ва ба навкари худ гуфт: «Рафта, ба яке аз маконҳо мерасем, ва шабро дар Ҷабъа ё дар Ромо мегузаронем». 14 Ва аз он ҷо гузашта рафтанд, ва назди Ҷабъа, ки мулки Биньёмин аст, офтоб бар онҳо ғуруб кард. 15 Ва ба он ҷо тоб хӯрданд, то ки омада, шабро дар Ҷабъа бигзаронанд; ва ӯ омада, дар кӯчаи шаҳр нишаст, ва касе набуд, ки онҳоро ба хонаи худ бурда, барои шабгузаронӣ ҷой диҳад. 16 Ва инак, пирамарде бегоҳирӯзӣ аз кори худ аз саҳро бармегашт; ва ин мард аз кӯҳи Эфроим буда, дар Ҷабъа сукунат дошт, вале мардуми ин макон аз сибти Биньёмин буданд. 17 Ва ӯ назар андохта дид, ки роҳгузаре дар кӯчаи шаҳр нишастааст; ва пирамард гуфт: «Куҷо меравӣ? Ва аз куҷо омадаӣ?» 18 Дар ҷавоби ӯ гуфт: «Мо аз Байт-Лаҳми Яҳудо то ақсои кӯҳи Эфроим меравем, ки ман аз он ҷо ҳастам; ба Байт-Лаҳми Яҳудо рафта будам, ва алҳол сӯи хонаи Худованд меравам; ва касе нест, ки маро ба хонаи худ бибарад. 19 Ва коҳу беда барои харони мо ҳаст, ва нону шароб низ барои ман ва барои канизи ту ва барои навкаре ки ҳамроҳи бандагони туст; аз ҳеҷ чиз камӣ надорем». 20 Пирамард гуфт: «Осоиштагӣ бар ту бод; ҳар камии ту бар ман аст; лекин дар кӯча шабгузаронӣ накун». 21 Ва ӯро ба хонаи худ овард, ва ба харон хӯрок дод; ва онҳо пойҳои худро шустанд, ва хӯрданд, ва нӯшиданд.

Меҳмоннавозии пирамард

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Левӣ бо канизи худ дар роҳи бозгашт ба роҳ баромаданд. Дар вақти фаро расидани шаб, ӯ ва ҳамроҳонаш ба Ябус расиданд ва аз он гузаштанро оқилона донистанд, зеро дар шаҳр бутпарастон зиндагӣ мекарданд. Ба Ҷабъа ки мулки Бинёмин аст расида, сайёҳон муддати дароз дар кӯча интизорӣ кашиданд, то бубинанд, ки оё касе аз сокинон онҳоро ба ҷои худ даъват карда, меҳмоннавозӣ мекунад ё не? Ва танҳо як пирамард ба онҳо аҳамият дод. Набудани меҳмоннавозии шаҳр ба сайёҳон анъанавӣ буд, боз як далели равшани ахлоқи он замон дар Исроил аст (оят. 10-21).

Дарсҳои Худо:

Оят. 16-20 Танҳо як нафар ба левизода ва ҳамроҳонаш меҳмоннавозӣ зоҳир намуда, онҳоро зери сақфи худ даъват намуда, ҳама чизи даркориро ба онҳо дод. Муаллиф қайд мекунад, ки соҳиби хона зодаи Ҷабъа набуд. Бо ибораи дигар ғариб ба ғарибон кӯмак кард. Пирамард бо ин рафтораш ҷабъаиёнро, ки бояд ба бегонагон меҳмоннавозӣ мекарданд, вале накарданд, шарманда кард. Ҳамин тавр, мо масеҳиён, худро шарманда мекунем, агар беимонон ба дигарон некӣ кунанд, дар ҳоле ки мо бепарво истодаем. Биёед нозирони ғайрифаъол набошем, вақте, ки имкони воқеаи нишон додани муҳаббати Худо ба онҳое, ки дар ин ҷаҳон нотавон ҳастанд, вуҷуд дорад.

Дуо: Худованд Исо, мо ба Ту шукр мегӯем, ки Ту аз Осмон ба замин фуруд омадӣ, то нотавононро боло бардорӣ. Ба мо ёрӣ деҳ, то нотавононро, ки ин ҷаҳон аз онҳо беэътиноӣ мекунад, дастгирӣ кунем. Омин.

Доварон 19: 22-30

22 Ҳангоме ки онҳо дили худро шод
мекарданд, инак, мардуми шаҳр, шах-
сони сафилзода, хонаро иҳота намуда,
дари онро сахт кӯфтанд, ва ба он
пирамарди соҳибхона сухан ронда,
гуфтанд: «Он мардро, ки ба хонаи ту
даромадааст, берун ор, то ки бо ӯ
бихобем». 23 Ва марди соҳибхона
назди онҳо баромада, ба онҳо гуфт:
«Не, бародаронам, лутфан, бадкорӣ
накунед; модоме ки ин мард ба хонаи
ман даромадааст, ин кори зиштро
накунед. 24 Инак, духтари бокираи
ман ва суррияи ӯ, — ман онҳоро
берун меоварам, ва шумо ба номӯси
онҳо таҷовуз намоед, ва ҳар чи дар
назаратон писанд ояд, ба онҳо
бикунед, вале ба ин мард ин кори
зиштро накунед». 25 Валекин он
шахсон нахостанд сухани ӯро бишна-
ванд. Ва он мард суррияи худро
гирифта, назди онҳо берун овард; ва
онҳо бо вай хобиданд, ва тамоми шаб
то субҳ азият доданд, ва баробари
дамидани саҳар варо вогузоштанд. 26
Ва занак субҳидам омада, назди дари
он мард, ки оғояш дар он ҷо буд,
беҳуш шуда афтод, ва то равшан
шудани рӯз дар он ҷо хобид. 27
Бомдодон оғои вай бархоста, дари
хонаро воз кард, ва берун омад, то ки
ба роҳи худ равона шавад; ва инак,
зани суррияи ӯ дар даҳани дари хона
афтодааст, ва дастҳояш бар остона
буд. 28 Ва ӯ ба вай гуфт: «Бархез, то
ки биравем!» Вале касе ҷавоб надод.
Пас варо гирифта, бар хар гузошт, ва
он мард бархоста, ба макони худ рафт.
29 Ва ҳангоме ки ба хонаи худ расид,
корде гирифт, ва суррияи худро ги-
рифта, андоми бадани варо ба дувоз-
даҳ қисм пора кард, ва онҳоро ба
тамоми ҳудуди Исроил фиристод. 30
Ва ҳар кӣ инро медид, мегуфт: «Аз
рӯзе ки банӣ-Исроил аз замини Миср
баромадаанд, то имрӯз чунин коре
карда ва дида нашудааст; ба ин диққат
диҳед, машварат намоед ва бигӯед».

Амалҳои зишт ва посухи бераҳмона

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Сокинони бадахлоқи Ҷабъа аз соҳиби хона талаб карданд, ки меҳмонашро ба наздашон биёрад ва мехостанд ӯро таҳқир кунанд. Левӣ канизи худро ба онҳо дод, ки тамоми шаб ӯро бераҳмона таҳқир карданд.

Саҳар ӯ дар назди дари пирамард мурд. Левӣ мехост ба ҳамватанонаш умқи таназзули ахлоқии сокинони шаҳрро нишон диҳад, ҷасади занро ба 12 қисм ҷудо карда, ба тамоми гӯшаву канори Исроил фиристод. Дар байни халқи Исроил муҳити ифротии ниҳоят бад ва бесарусомонии маънавӣ ҳукмрон буд (оят. 22-30).

Дарсҳои Худо:

Оят. 25-28 Левӣ канизи худро дод, то аз ҷониби бадахлоқон таҳқир карда шавад. Тақдири вай, аз афташ, аслан ӯро ба ташвиш наовард. Мард ӯро дар остона хобида дида, сард ба ӯ амр дод, ки бархезад, то роҳро давом диҳанд. Ин расм тасвири он аст, ки одамон дар фазои нафасгирандаи таназзули рӯҳонӣ ва нопокиҳо зиндагӣ карда, чӣ гуна бераҳм ва сангдил мешаванд.

Оят. 29-30 Левӣ паёми даҳшатноки худро ба тамоми гӯшаҳои Исроил фиристода. Бо ин вай мардумро ба ҷанги бародаркӯшӣ тела дод. Агар мо он чизеро, ки худамон дуруст меҳисобем, анҷом диҳем, рафтори мо бетаъғир на танҳо барои мо, балки барои муҳити атрофамон низ ба оқибатҳои фоҷиавӣ оварда мерасад.

Дуо: Худованд, ташаккур ба Ту, ки оби зиндаи Муқаддаси Рӯҳулқудсро ба ин ҷаҳони бадахлоқ мерезӣ, то нобуд нашавад. Омин.

Доварон 20:1-7

Оғози ҷанги шаҳрвандӣ

1 Ва тамоми банӣ-Исроил берун омаданд, ва ҷамоат мисли як тан, аз Дон то Беэр-Шобаъ ва замини Ҷилъод, ба ҳузури Худованд дар Мисфо ҷамъ шуданд. 2 Ва сардорони тамоми қавм, ҳамаи сибтҳои Исроил, дар ҷамъомади қавми Худо, ки аз чорсад ҳазор нафар пиёдаи шамшерзан иборат буданд, ҳозир шуданд. 3 Ва банӣ-Биньёмин шуниданд, ки банӣ-Исроил ба Мисфо омадаанд. Ва банӣ-Исроил гуфтанд: «Бигӯед, ки ин шарорат чӣ гуна рӯй додааст»? 4 Ва он марди левизода, шавҳари занаке ки кушта шуда буд, ҷавоб гардонида, гуфт: «Ман бо суррияи худ ба Ҷабъа, ки мулки Биньёмин аст, омадам, то ки шабро бигзаронам. 5 Ва сокинони Ҷабъа бар ман қиём карданд, ва хонаеро, ки дар он будам, шабона иҳота намуданд. Маро мехостанд бикушанд, ва суррияи маро он қадар азият доданд, ки вай мурд.
6 Ва ман суррияи худро гирифта, пора-пора кардам, ва онро ба ҳамаи шаҳрҳои мулки Исроил фиристодам, зеро ки онҳо кори қабеҳ ва зиште дар Исроил ба амал оварданд. 7 Инак ҳамаи шумо, эй банӣ-Исроил, муҳокима ва машварати худро дар ин ҷо бикунед».

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Ҳама сибтҳои Исроилӣ, ба ғайр аз сибти Бинёмин, барои муҳокима кардани воқеае, ки дар Ҷабъа рӯй дод, ҷамъ омаданд. Левӣ моҳияти воқеаҳоро фаҳмонда, талаб кард, ки гунаҳкорон ба ҷавобгарӣ кашида шаванд (оят. 1-7).

Дарсҳои Худо:

Оят. 1,2 Одамон аз ёздаҳ сибти Исроил ҷамъ омада, масъалан сокинони Ҷабъаро муҳокима кунанд. Лашкари таъсирбахши иборат аз 400 000 нафар ҷамъ шуд. Ин бузургтарин муосира дар тамоми замони доварон буд. Аммо қалби исроилиён на аз имон ва на ҳисси ватандӯстӣ аланга мезад. Онҳо аз амали аҷиб левизода ба ҳаяҷон омада, ҳайрон буданд. Вақте, ки ба дили одам чизе чуқур таъсир мекунанд, бешубҳа аҷоиб аст. Ин бад аст, вақте, ки одамон ба таҳрик ё иғво меафтанд. Биёед дуо кунем, ки тавоно бошем ин корҳоро пешгирӣ кунем.

Оят. 3-6. Левизода воқеан рӯйдодаро нақл карда, "хоксорона" дар бораи он ки худаш канизи худро ба масхара супурдааст ва ҳамин тавр ҷони ӯро зери хатар мегузорад, хомӯш монд. Вай таваҷҷӯҳи мардумро ба таҳдид ба ҷони худ ва зарари расида равона кард. Аҷиб нест, ки суханони иғвоангези ӯ дар байни мардум оташи хашму ғазабро ба вуҷуд оварда, мардумро ба ҷанги бародаркӯшӣ тела дод.

Дуо: Падари Осмонӣ, ба мо ҳикмати Худро ато кун, то мо қувват ҷамъ кунем ва танҳо барои Малакути Ту ва адолати Ту мубориза барем. Омин.

Доварон 20:8-28

8 Ва тамоми қавм, чун як тан, қиём намуда, гуфтанд: «Ҳеҷ яке аз мо ба хаймаи худ нахоҳем рафт, ва ҳеҷ яке аз мо ба хонаи худ нахоҳем шитофт. 9 Ва алҳол мо бояд дар ҳаққи Ҷабъа чунин коре бикунем: мувофиқи қуръа бар он битозем. 10 Ва даҳ нафар аз сад аз ҳамаи сибтҳои Исроил, ва сад нафар аз ҳазор, ва ҳазор нафар аз бевар бигирем, то ки тӯша барои қавм биёранд; ва ҳамин ки онҳо баргарданд, мо ба Ҷабъаи Биньёмин мувофиқи тамоми қабоҳате ки вай дар ҳаққи Исроил ба амал овардааст, амал намоем». 11 Ва ҳамаи исроилиён якдилона, чун як тан, назди он шаҳр ҷамъ омаданд. 12 Ва сибтҳои Исроил ба тамоми сибти Биньёмин одам фиристода, гуфтанд: «Ин чӣ шароратест, ки дар миёни шумо рӯй додааст? 13 Ва акнун он шахсони сафилзодаро, ки дар Ҷабъа ҳастанд, таслим намоед, то ки онҳоро ба қатл расонида, шароратро аз Исроил нест кунем». Валекин банӣ-Биньёмин нахостанд, ки овози бародарони худ банӣ-Исроилро бишнаванд. 14 Ва банӣ-Биньёмин аз шаҳрҳо дар Ҷабъа ҷамъ шуданд, то ки бо банӣ-Исроил ҷанг кунанд. 15 Ва аз банӣ-Биньёмин дар он рӯз аз шаҳрҳо бисту шаш ҳазор марди шамшерзан саф кашиданд; ғайр аз ин, аз сокинони Ҷабъа ҳафтсад нафар баргузидагон саф кашиданд. 16 Аз тамоми ин қавм ҳафтсад марди баргузидаи чапдаст буданд, ва ҳамаи инҳо ба мӯе санг меандохтанд, ва хато намекарданд. 17 Ва аз исроилиён, ғайр аз Биньёмин, чорсад ҳазор нафар шамшерзан саф кашиданд, ки ҳамаашон мардони ҷангӣ буданд. 18 Ва бархоста, ба Байт-Ил рафтанд, ва аз Худо пурсиданд, ва банӣ-Исроил гуфтанд: «Кист, ки аз миёни мо аввал бар зидди банӣ-Биньёмин ба ҷанг барояд?» Ва Худованд гуфт: «Яҳудо аввал барояд». 19 Ва банӣ-Исроил бомдодон бархоста, назди Ҷабъа ӯрду заданд. 20 Ва исроилиён берун омаданд, то ки бо Биньёмин ҷанг кунанд, ва исроилиён назди Ҷабъа ба муқобили онҳо барои ҷанг саф бастанд. 21 Ва банӣ-Биньёмин аз Ҷабъа берун омада, дар он рӯз бисту ду ҳазор нафарро аз исроилиён кушта бар замин ғалтониданд. 22 Вале қавм, яъне исроилиён, қувват ёфта, дар ҳамон ҷое ки рӯзи якум саф баста буданд, аз нав барои ҷанг саф бастанд. 23 Ва банӣ-Исроил баромада, ба ҳузури Худованд то шом гиристанд, ва аз Худованд пурсида, гуфтанд: «Оё боз бар зидди бародарони худ банӣ-Биньёмин барои ҷанг наздик оем?» Ва Худованд ғуфт: «Бар зидди онҳо бароед». 24 Ва банӣ-Исроил дар рӯзи дуюм ба ҷониби банӣ-Биньёмин пеш омаданд. 25 Ва биньёминиён дар рӯзи дуюм ба пешвози онҳо аз Ҷабъа берун омаданд ва аз банӣ-Исроил боз

ҳаждаҳ ҳазор нафарро кушта бар замин ғалтониданд, ки ҳамаашон шамшерзан буданд. 26 Ва тамоми банӣ-Исроил, тамоми қавм баромада, ба Байт-Ил омаданд, ва гириста, дар он ҷо ба хузури Худованд нишастанд, ва дар он рӯз то шом рӯза доштанд, ва қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои саломатӣ ба ҳузури Худованд оварданд. 27 Ва банӣ-Исроил аз Худованд пурсиданд, — ва сандуқи аҳди Худо дар он вақт дар он ҷо буд, 28 Ва Финҳос ибни Элъозор ибни Ҳорун дар он айём пеши он меистод, — ва гуфтанд: «Оё боз бар зидди бародарони худ банӣ-Биньёмин ба ҷанг бароям, ё даст кашам?» Ва Худованд гуфт: «Бароед, зеро ки фардо онҳоро ба дасти ту хоҳам супурд».

Ҳукми инсон ва ҳукми Худо

Натиҷаи кирдори бадахлоқии сокинони Ҷабъа ба ҷанги бародаркушӣ байни Исроил ва банӣ-Бинёмин буд.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Қабилаҳои Ироил тасмим гирифтанд, ки бар зидди сокинони Ҷабъа ҷанг кунанд. Дар аввал онҳо талаб мекарданд, ки танҳо шахсони масъули низоъ ба дасти онҳо супорида шаванд. Аммо Бинёминиён рад карданд. Гузашта аз ин онҳо дар Ҷабъа ҷамъ омада сарфи назар аз бартарии 13 – каратаи шуморонаи тарафи муқобил ӯро ду маротиба мағлуб карданд. Пас аз он Исроилиён ба Байт – Ил, ки сандуқи аҳд дар он ҷо буд, омада аз Худо пурсиданд. Худои Таоло ба онҳо ваъда дод, ки бар писарони Бинёмин ғалаба хоҳанд кард (оят.8-28).

Хислати Худо:

Оят. 19-26 Худо Довари ҳақиқии Исроил аст. Вай иҷозат дод, ки исроилиён ду маротиба мағлуб шаванд, то ки ниятҳои ноодилонаи онҳоро ислоҳ кунанд ва оташи ғазаби онҳо хомӯш шавад. Ба ибораи дигар, Худои Таоло касонеро, ки мехостанд худашон ҳук-ми Худоро иҷро кунанд, маҳкум кард. Мо метавонем ба тарафдории дуруст истода бигӯем, ки барои адолат мубориза барем. Аммо мо танҳо одамони нокомил ҳастем, мо метавонем танҳо ҳукми нокомилро иҷро кунем. Аз ин рӯ, мо бояд ҳамеша ниятҳои худро дар партави ҳақиқати Навиш-таҳо тафтиш кунем.

Дарсҳои Худо:

Оят. 18 Банӣ Яҳудо, ки як вақтҳо аввалин шуда ба Қанъон даромада замини ваъдашударо тасарруф карданд (оят. 1:1), ҳоло аввалин шуда ба бародарони ҳамсари худ, яъне ба Бинёмин мухолифат карданд. Драмаи ривоҷёбанда, сабаби натиҷаи фоҷиабори аз Худо рӯй гардонда шудани исроилиён буд.

Дуо: Худои Муқаддас ба мо аз боло ҳикмат деҳ, то иродаи Туро бо андешаҳои адолати худамон иваз накунем ва хато накунем. Омин.

Доварон 20:29-48

29 Ва исроилиён гирдогирди Ҷабъа каминҳо гузоштанд. 30 Ва банӣ-Исроил дар рӯзи сеюм ба муқобили банӣ-Биньёмин баромаданд, ва мисли дафъаҳои пеш назди Ҷабъа саф бастанд. 31 Ва банӣ-Биньёмин ба пешвози қавм берун омада, аз шаҳр дур шуданд, ва дар роҳҳо, ки яке сӯи Байт-Ил ва дигаре сӯи Ҷабъа мебурд, мисли дафъаҳои пеш ба куштани қавм шурӯъ карданд, ва қариб сӣ нафар аз исроилиён дар саҳро кушта шуданд. 32 Ва банӣ-Биньёмин гуфтанд: «Онҳо пеши мо, мисли пештара, фурӯ меғалтанд». Вале банӣ-Исроил гуфтанд: «Бигрезем, то ки ӯро аз шаҳр ба сӯи роҳҳо дур кунем». 33 Ва ҳамаи исроилиён аз ҷои худ бархоста, дар Баал-Томор саф бастанд; ва каминварони Исроил аз камингоҳи худ, аз майдони назди Ҷабъа ҷаста баромаданд. 34 Ва даҳ ҳазор марди баргузида, ки аз тамоми Исроил буданд, аз пеши Ҷабъа наздик омаданд, ва ҳарбу зарби сахте рӯй дод, ва биньёминиён надонистанд, ки фалокате ба сарашон меояд. 35 Ва Худованд ба Биньёмин пеши Исроил шикаст расонид, ва банӣ-Исроил дар он рӯз бисту панҷ ҳазору сад нафарро аз Биньёмин куштанд, ки ҳамаашон шамшерзан буданд. 36 Ба назари банӣ-Биньёмин чунин намуд, ки шикаст расонидаанд; вале исроилиён барои Биньёмин ҷой холӣ карда буданд, зеро умедашон ба он камине буд, ки назди Ҷабъа гузошта буданд. 37 Ва каминварон шитофта, ба Ҷабъа ҳуҷум карданд; ва каминварон паҳн шуда рафта, тамоми аҳли шаҳрро ба дами шамшер куштанд. 38 Ва аломате дар миёни исроилиён ва каминварон қарор дода шуда буд, ки онҳо бояд аз даруни шаҳр сутунҳои ғафси дудро баланд кунанд. 39 Ва ҳангоме ки исроилиён дар ҷанг қафо гаштанд, ва Биньёмин ба задани исроилиён шурӯъ намуда, тақрибан сӣ нафарро аз онҳо куштанд, ва гуфтанд: «Онҳо пеши мо мисли ҷанги якум фурӯ меғалтанд», — 40 Дар ҳамин вақт аз шаҳр сутуни ғафси дуд баланд шудан гирифт, ва биньёминиён ба ақиби худ назар андохтанд, ва инак, дуд аз тамоми шаҳр сӯи осмон мебарояд, 41 Ва исроилиён баргаштанд, ва биньёминиён ба воҳима афтоданд, зеро диданд, ки фалокат бар сарашон омадааст. 42 Ва онҳо аз пеши исроилиён ба тарафи роҳи биёбон рӯй тофтанд, вале ҳарбу зарб онҳоро дар он ҷо низ таъқиб мекард, ва касонеро, ки аз шаҳрҳо мебаромаданд, андаруни он мекуштанд.

43 Биньёминиёнро иҳота на-
муда, гирифтори таъқиб кар-
данд, ва дар Менуҳо, ки дар рӯ
ба рӯи тарафи шарқии Ҷабъа
воқеъ аст, онҳоро торумор
сохтанд. 44 Ва ҳаждаҳ ҳазор
нафар аз биньёминиён фурӯ
ғалтиданд, ки ҳамаашон мар-
дони ҷангӣ буданд. 45 Ва онҳо
тоб хӯрда, ба биёбон, сӯи сах-
раи Риммӯн гурехтанд, вале аз
онҳо панҷ ҳазор нафарро дар
роҳҳо ба ҳалокат расониданд;
ва онҳоро то Ҷидъӯм таъқиб
карда, аз онҳо ду ҳазор нафар-
ро куштанд. 46 Ҳамаи касоне
ки аз Биньёмин дар он рӯз
талаф шуданд, бисту панҷ ҳа-
зор нафар шамшерзан буданд,
ки ҳамаашон мардони ҷангӣ
буданд. 47 Ва шашсад нафар
тоб хӯрда, ба биёбон, сӯи сах-
раи Риммӯн гурехтанд, ва чор
моҳ дар сахраи Риммӯн исто-
данд. 48 Ва исроилиён назди
банӣ-Биньёмин баргашта, он-
ҳоро ба дами шамшер куш-
танд: тамоми аҳли шаҳр ва
чорпоён ва ҳар чиро, ки ёф-
танд; низ ҳамаи шаҳрҳоеро, ки
ёфтанд, оташ дода сӯзониданд.

Шикасти Бинёминиён

Бинёминиён ду маротиба шикаст хӯрда, ниҳоят исроилиён фаҳмиданд, ки натиҷаи ҷанг на аз шумора ва қувваи онҳо вобаста аст, балки Худо бо онҳост.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Қувваҳои муттаҳиди исроилиён аз боло ваъдаи ғалабаро гирифта, боз ба бинёминиён муқобил баромаданд. Ин дафъа онҳо тавонистанд онҳоро мағлуб кунанд ва Ҷабъаро забт кунанд. Ба ғайр аз 600 – нафаре, ки дар биёбон паноҳ бурда буданд, қабилаи Бинёмин кушта шуд. Тамоми як қабилаи Исроил ба назар мерасид, ки дар аввали нестшавӣ қарор дошт(оят. 29-48).

Дарсҳои Худо:

Оят. 39-41 Эҳтимол пас аз ду ғалабаи аввал бинёминиён ҳис карданд, ки ғалабаи онҳо аз ҷониби Худо тасдиқ шудааст ва Ӯ тарафдори онҳост. Бо вуҷуди ин низоъе, ки аланга гирифт, бидуни тавбаи мутақобилаи гуноҳ ҳал карда намешуд. Хулоса аз ин бармеояд, ки ба шикаст дучор шуданд, хандидан ва талаби марҳамати Худоро талаб кардан беҳтар аст, на барои муваффақияти тавба кардан лозим аст.

Оят. 42-48 Банӣ – Исроил, банӣ – Бинёминро ва ҳар он чиро, ки ба онҳо таалуқ дошт бераҳмона несту нобуд карданд. Албатта ин ҳукми Худо бар сокинони Ҷабъа буд. Аммо ба ғайр аз ин, чунин бераҳмӣ аз нафрати инсонӣ ва майли интиқом низ буд. Мо бояд аз ҷиҳати рӯҳонӣ ҳассос бошем, то равшан фаҳмем, ки амалҳои мо аз ҷониби чӣ дикта мешавад: эҳсосот ва манфиятҳои шахсӣ ё хоҳиши иҷро кардани иродаи Худо.

Дуо: Худованд моро баракат деҳ, ки ҳар рӯз дар борои Каломи Ту мулоҳиза кунем ва кӯшиш кунем, ки суханҳо ва амалҳои мо аз рӯи тавбаи самимӣ ва итоат ба Ту бошад. Омин.

14-октябр, *душ.*

Доварон 21: 1-12

1 Ва исроилиён дар Мисфо қасам хӯрда, гуфтанд: «Касе аз мо духтарашро ба биньёминӣ ба занӣ нахоҳад дод». 2 Ва қавм ба Байт-Ил омада, то шом дар он ҷо ба хузури Худо нишастанд, ва овози худро баланд карда, зор-зор гиристанд. 3 Ва гуфтанд: «Чаро, эй Худованд Худои Исроил, чунин воқеа дар Исроил рӯй дод, ки имрӯз як сибт аз Исроил кам мешавад?» 4 Ва фардояш қавм субҳидам бархоста, дар он ҷо қурбонгоҳ бино карданд, ва қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои саломатӣ оварданд. 5 Ва банӣ-Исроил гуфтанд: «Кист аз ҳамаи сибтҳои Исроил, ки ба ҷамъомади назди Худованд наомадааст?» Зеро қасами сахт хӯрда гуфта буданд, ки ҳар кӣ назди Худованд ба Мисфо наомада бошад, бояд ҳатман кушта шавад. 6 Ва банӣ-Исроил дар хусуси бародари худ Биньёмин пушаймон шуда, гуфтанд: «Имрӯз як сибт аз Исроил маҳв шуд. 7 Пас, бо бақияи онҳо дар бобати занон чӣ бояд бикунем? Мо, охир, ба Худованд қасам хӯрдаем, ки духтарони худро ба онҳо ба занӣ надиҳем». 8 Ва гуфтанд: «Оё ягон сибти Исроил ҳаст, ки ба Мисфо назди Худованд наомада бошад?» Ва инак, аз Ёбиш-Ҷилъод касе ба ҷамъомади ӯрдугоҳ наомадааст. 9 Ва қавм аз назар гузаронида шуданд, ва инак, аз сокинони Ёбиш-Ҷилъод касе дар он ҷо набуд. 10 Ва ҷамоат дувоздаҳ ҳазор нафар ҷанговарони далерро ба он ҷо фиристоданд, ва ба онҳо амр фармуда, гуфтанд: «Биравед ва сокинони Ёбиш-Ҷилъодро бо занон ва кӯдаконашон ба дами шамшер бикушед. 11 Ва чунин аст коре ки бояд бикунед: ҳар мард ва ҳар занеро, ки бо мард хобида бошад, маҳв намоед». 12 Ва аз миёни сокинони Ёбиш-Ҷилъод чорсад духтари бокираи бо мард нахобидаро ёфтанд, ва онҳоро ба ӯрдугоҳи Шилӯ, ки дар замини Канъон аст, оварданд.

Занон ва зиндамондагони Бинёмин

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Эҳтимоле, ки Исроил метавонад, як қабиларо аз даст диҳад, тамоми мардумро ғамгин кард. Ва мардум ба ҷустӯҷӯи роҳҳои баромаданро аз ин вазъият шурӯъ карданд. Чун фаҳмида шуд, ки сокинони Ёбиш – Ҷилъод ба ҷамъомади умумӣ дар Мисфо ҳозир нашуданд, анҷумани халқӣ қарор карданд, ки онҳоро ҷазо диҳанд. Онҳо тамоми сокинони онро несту нобуд карданд ва танҳо 400 – духтаронро боқӣ монданд. Бори дигар исроилиён кӯшиш карданд, ки ин мушкилотро бо роҳи худ ҳал кунанд, ҳатто кӯшиш карданд, ки дар ин бора аз Худо пурсанд (оят. 6-12).

Дарсҳои Худо:

Оят. 2-6 Оқибати ғамангези ҷанги бародаркушро дида, тамоми халқи Исроил мотами сахт гирифтанд. Мо бояд хуб дар хотир дошта бошем, ки барои нофармонӣ аз Каломи Худо, сарзамини ваъдашуда, ки "ширу асал ҷорист", ба осонӣ ба биёбони хушк мубаддал мешавад, танҳо нолаи ноумедӣ ва дард шунида мешавад.

Оят. 8-12 Исроилиён, ки тамоми Бинёминиёнро мағлуб карда, қариб несту нобуд карда буданд, ҳоло дар бораи он ки чӣ тавр онҳоро нигоҳ доштан лозим аст, ба сокинони Ёбиш – Ҷилъод ҳамла карданд. Тасаввуроти талхи тақдир дар он аст, ки халқи Исроил ба душманони ҳақиқии худ – бутпарастони Қанъон, ки бо онҳо созиш карда буданд, мағлуб шуда акнун бародарони худро ҳамчун душманон несту нобуд мекарданд. Агар имрӯз дар ҷомеаҳои мо ҷудоӣ ва ҷанг вуҷуд дошта бошад ин шояд натиҷаи он бошад, ки мо мақсади худро гум карда бо созиш бо ҷаҳониён аслан, кӣ будани рақиби худро фаромӯш мекунем.

Дуо: Падари Осмонӣ, мо ба Ту ниёз дорем. Ба мо кӯмак бикун, ки гуноҳҳоро аз замини "Ваъдашуда", ки ба мо ато кардаӣ, дур кунем. Омин.

Доварон 21:13-25

13 Ва тамоми ҷамоат назди банӣ-Биньёмин, ки дар сахраи Риммӯн буданд, барои гуфтугӯ кас фиристода, онҳоро ба сулҳ даъват карданд. 14 Дар он вақт биньёминиён баргаштанд, ва духтаронеро, ки аз занони Ёбиш-Ҷилъод зинда нигоҳ дошта буданд, ба онҳо доданд, вале ин адад барояшон кифоят накард. 15 Валекин қавм дар хусуси Биньёмин пушаймон буданд, зеро ки Худованд дар сибтҳои Исроил рахнае ба амал оварда буд. 16 Ва пирони ҷамоат гуфтанд: «Бо бақияи онҳо дар бобати занон чӣ бояд бикунем? Зеро ки занон аз байни Биньёмин маҳв шудаанд». 17 Ва гуфтанд: «Бигзор мулки Биньёмин мероси растагорони вай гардад, то сибте аз Исроил маҳв нашавад. 18 Вале мо наметавонем духтарони худро ба онҳо ба занӣ диҳем, зеро ки банӣ-Исроил қасам хӯрда, гуфтаанд: „Малъун бод касе ки ба Биньёмин зан диҳад!“» 19 Ва гуфтанд: «Инак, дар Шилӯ, ки ба тарафи шимолии Байт-Ил ва ба тарафи шарқии роҳе ки аз Байт-Ил ба Шакем мебарад, ва ба тарафи ҷанубии Лабӯно воқеъ аст, ҳар сол иди Худованд гузаронида мешавад». 20 Ва ба банӣ-Биньёмин амр фармуда, гуфтанд: «Биравед ва дар токзорҳо камин гиред. 21 Ва чун дидед, ки инак, духтарони Шилӯ барои рақсидан ба майдони рақсу суруд баромадаанд, шумо аз токзорҳо берун омада, ҳар яке барои худ аз духтарони Шилӯ зане бирабоед ва ба замини Биньёмин биравед. 22 Ва ҳангоме ки падарон ё бародарони онҳо назди мо омада шикоят кунанд, мо ба онҳо хоҳем гуфт: „Онҳоро бибахшед, зеро ки ҳар яке зани худро дар ҷанг ба даст наовардаанд, ва шумо низ ба онҳо надодаед, ки алҳол айбдор шавед“». 23 Пас, банӣ-Биньёмин ҳамин тавр амал карданд, ва бар ҳасби шумораи худ духтаронро аз миёни раққосагон рабуда, ба занӣ гирифтанд, ва рафта ба мулки худ баргаштанд, ва шаҳрҳо бино карда, дар онҳо сокин шуданд. 24 Ва аз он ҷо банӣ-Исроил дар он вақт ҳар яке ба сибти худ ва ба қабилаи худ равона шуданд, ва аз он ҷо ҳар яке ба мулки худ берун омаданд. 25 Дар он айём подшоҳе дар Исроил набуд; ҳар кас он чи ба назараш писанд меомад, мекард.

«Дар он айём Исроил подшоҳе надошт»

Исроилиён мехостанд аз ғайб задани банӣ Бинёмин ба онҳо 400 духтарони канизеро, ки аз Ҷилъод оварда буданд, доданд, аммо ин шумора кофӣ набуд. Баъд пирон роҳи аслии аз вазъият баромаданро ёфтанд.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Барои бо занон таъмин кардани мардони зиндамондаи банӣ Бинёмин, пирони Исроил ба онҳо аз Ҷилъод 400 духтар доданд ва фармуданд, ки 200 духтари дигарро аз Шилӯ бидузданд. Ин як роҳи "хирадмандонаи" наҷот буд, аз нуқтаи назари халқ, вазъияти "бо як тир ду нишон кардан" аз як тараф, ба аҳди худ вафо кунанд, ки духтарони худро ба бинёминиён ба занӣ надиҳанд, ва аз тарафи дигар, - барои пеш-гирӣ кардани нобудшавии тамоми қабила. Ҳамаи ин бори дигар шаҳодат медиҳад, ки дар Исроил ҳокимияти рӯҳонӣ мавҷуд набуд ва халқ сари худ буданд (оят. 13-25).

Хислати Худо:

Оят. 25 Худо-Подшоҳи ҳақиқии Исроил. Исроилиён, ки дар айёми доварон зиндагӣ мекарданд, фикр мекарданд, ки онҳо подшоҳ надоранд ва фаромӯш карданд, ки подшоҳи ҳақиқии онҳо Худост. Бо қабули арзишҳои бутпарастон, одамон қобилияти дидани мақсади чизҳоро аз даст доданд. *Оё шумо низ "дар айёми доварон" зиндагӣ карда, кореро мекунед, ки шахсан ба шумо дуруст менамояд? Ё шумо дар мулки Рӯҳи Муқаддас зиндагӣ карда, бо имон ба Худо рафтор мекунед?*

Дарсҳои Худо:

Оят. 19-24 То ба аҳди худ вафо кунанд ва духтарони худро ба бинёминиён надиҳанд, пирони Исроил ба мардон гуфтанд, ки онҳоро бидузданд. Биёед эҳтиёт бошем, ки худамон гуноҳ накунем ва дигаронро низ ба гуноҳ тела накунем, барои ба ваъдаи худ вафо кардан.

Дуо: Худовандо, мо бовари дорем, ки танҳо Ту метавонӣ ба мо роҳи дурусти ҳамаи мушкилотро диҳӣ ва мо кӯшиш мекунем, ки дар итоат на ба иродаи худ, балки ба иродаи Ту зиндагӣ кунем. Омин.

Китоби Ҳушаъи набӣ 1:1-11

1 Каломи Худованд, ки дар айёми Узиё, Ютом, Оҳоз ва Ҳизқиё, подшоҳони Яҳудо, ва дар айёми Ёробъом ибни Юош, подшоҳи Исроил, бар Ҳушаъ ибни Баэрӣ нозил шуд.
2 Ибтидои каломи Худованд ба Ҳушаъ. Ва Худованд ба Ҳушаъ гуфт: «Бирав, зани зинокор ва фарзандони зиноро барои худ бигир; зеро ки ин замин дар ҳаққи Худованд хиёнат намуда, бениҳоят саргарми зино шудааст». 3 Ва ӯ
рафта, духтари Диблоим — Ҷумарро гирифт, ки вай ҳомила шуда, писаре барои ӯ
зоид. 4 Ва Худованд ба ӯ гуфт:
«Насли ӯро Изреъил бихон, зеро ки пас аз муддати каме Ман интиқоми хуни Изреъилро аз хонадони Еҳу хоҳам гирифт ва ба подшоҳии хонадони Исроил хотима хоҳам
дод; 5 Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Ман камони Исроилро дар водии Изреъил хоҳам шикаст». 6 Ва
боз вай ҳомила шуда, духтаре зоид, ва Худованд гуфт: «Номи варо Лӯ-Руҳома бихон, зеро ки Ман бар хонадони Исроил дигар марҳамат нахоҳам кард ва онҳоро нахоҳам омурзид; 7 Валекин бар хонадони Яҳудо марҳамат хоҳам кард, ва онҳоро бо қудрати Худованд Худои онҳо наҷот хоҳам дод, ва онҳоро ба воситаи камон ва шамшер ва корзор ва аспон ва саворон наҷот нахоҳам дод». 8 Ва ҳангоме ки вай Лӯ-Руҳомаро аз сина ҷудо кард, ҳомила шуда, писаре
зоид. 9 Ва Ӯ гуфт: «Номи ӯро Лӯ-Аммӣ бихон, зеро ки шумо қавми Ман нестед, ва Ман барои шумо нахоҳам буд. 10
Вале шумораи банӣ-Исроил мисли реги дарьё хоҳад буд, ки онро на чен кардан мумкин аст ва на шумурдан; ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ба ҷои он ки ба онҳо гуфта мешуд: „Шумо қавми Ман нестед“, ба онҳо гуфта хоҳад шуд: „Писарони Худои Ҳай ҳастед“. 11
Ва банӣ-Яҳудо ва банӣ-Исроил бо ҳам ҷамъ хоҳанд шуд, ва як сардорро барои худ таъин намуда, аз он замин хоҳанд баромад; зеро ки рӯзи Изреъил бузург аст.

Зан ва фарзандони Ҳушаъ

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Тавассути издивоҷи ғайриоддии пайғамбар Ҳушаъ ва фоҳиша, Худои Таоло мехост давлати рӯҳонии Исроилро, ки аз Ӯ рӯй гардондааст, нишон диҳад. Ҳушаъ ба Худо итоат кард ва ба фарзандони навзоди худ номҳои ғайриоддӣ дод: Изреъил (Худо пароканда мекунад), Лӯ – Рӯҳома (Бахшида нашуда), ва Лӯ – Аммӣ (Халқи Ман не), ки аз наздик шудани доварии Худо шаҳодат медиҳад. Ба вуҷуди ин, Худованд на танҳо доварии Худро пешгӯӣ карда буд, балки барқароршавии одамонро баъд аз он низ пешгӯӣ кардааст(оят. 1-11).

Хислати Худо:

Оят. 1. Худои Таоло ҳукми сахти Худро маҳз дар замоне эълон кард, ки Исроил ба шукуфоии бузургтарини иқтисодӣ ва сиёсии худ расид. Ин шукуфоии беруна нигоҳи маънавии одамонро хира кард ва тамоми халқ ба фано афтод. *Оё набояд ба ҷои дунболи неъматҳои моддӣ, аз бутпарастӣ низ тавба кунем?*

Дарсҳои Худо:

Оят.2. Барои ба Исроил расонидани паёми Худо, Ҳушаъ аз шодии ҳаёти оилавӣ дар издивоҷ ба зани арзанда даст кашид. Агар ногаҳон ба ҳаёти шумо озмоишҳои сахт ворид шаванд, шояд ин роҳе бошад, ки Худованд паёми Худро ба мардум расондан мехоҳад.

Дуо: Худовандо, ташаккур барои сабр бо мо. Мо суханони Туро бодиққат гӯш мекунем, то ҳар чӣ зудтар ба назди Ту баргардем. Омин.

Ҳушаъ 2:1-13

1 Ба бародарони худ бигӯед: „Аммӣ“, ва ба хоҳарони худ: „Руҳома“. 2 Бо модари худ муҷодила кунед, муҷодила, зеро ки вай зани Ман нест, ва Ман шавҳари вай нестам, ва бигзор вай зинои худро аз чеҳрааш ва фаҳши худро аз миёни пистонҳояш нест кунад, 3 Мабодо либосашро кашида, луб-луч намоям, ва мисли он ки дар рӯзи таваллудаш буд, гардонам, ва монанди биёбоне варо валангор созам, ва ба замини хушкидае варо табдил диҳам, ва аз ташнагӣ варо бикушам. 4 Ва бар фарзандони вай марҳамат нахоҳам кард, зеро ки онҳо фарзандони зино мебошанд, 5 Зеро ки модари онҳо саргарми зино шудааст, онҳоро ҳомила гардида, худро расво кардааст, чунки гуфтааст: „Аз паи хушдоронам, ки нон ва об, пашм ва катон, равған ва машрубот ба ман медиҳанд, хоҳам рафт“. 6 Бинобар ин Ман роҳи туро бо хорҳо хоҳам баст, ва таворае пеши вай барпо хоҳам кард, ва ҷоддаҳои худро вай нахоҳад ёфт. 7 Ва ҳарчанд вай аз паи хушдорони худ афтад, ба онҳо нахоҳад расид, ва ҳарчанд онҳоро ҷустуҷӯ намояд, нахоҳад ёфт, ва хоҳад гуфт: „Рафта, назди шавҳари якуми худ бармегардам, зеро ки дар он вақт, назар ба ҳозира, барои ман беҳтар буд“. 8 Валекин вай намедонист, ки Ман будам, ки ғалла ва шароб ва равғанро ба вай медодам, ва нуқра ва тиллоро барои вай афзун мекардам, ки Баалро аз он месохтанд. 9 Бинобар ин Ман ғаллаи Худро дар вақташ ва шароби худро дар мавсимаш гашта хоҳам гирифт, ва пашм ва катони Худро, ки урьёнии вай бо он пӯшонида шудааст, кашида хоҳам гирифт. 10 Ва алҳол аврати варо пеши чашми хушдоронаш ошкор хоҳам сохт, ва касе варо аз дасти Ман раҳо нахоҳад кард. 11 Ва ба тамоми хурсандии вай: ба идҳо, навмоҳҳо, шанбеҳо ва ҳамаи мавсимҳои вай хотима хоҳам дод. 12 Ва токҳо ва дарахтони анҷири варо, ки гуфта буд: „Инҳо музди ман аст, ки хушдоронам ба ман додаанд“, валангор хоҳам кард, ва онҳоро ба ҷангал табдил хоҳам дод, ва ҳайвоноти саҳро онҳоро хоҳанд хӯрд. 13 Ва аз боиси айёми Баалҳо варо ҷазо хоҳам дод, ки он вақт вай барояшон бухур месӯзонид, ва худро бо ҳалқаҳои гӯшу бинӣ ва бо гарданбандҳо оро медод, ва аз паи хушдоронаш мерафт, вале Маро фаромӯш карда буд, мегӯяд Худованд.

Ҷумари бевафо – Исроили хиёнаткор

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Ҷумар, ҳатто оиладор буд, намехост, ки одатҳои бадашро тарк кунад ва эҳтиёҷоти моддии худро ба истифода аз дӯстдорон қонеъ кунад. Рафтори вай як мисоли равшании тарзи зиндагии исроилиён аст, ки аз Худо рӯй гардонда, ба бутҳои мурда рӯ оварданд (оят.1-5).

Худои Таоло мекӯшид, ки бо одамон мубоҳиса кунад, аммо онҳо якравона боварӣ доштанд, ки беҳбудии худро аз бутҳо қарздор аст, на ба Худо. Барои ин Худованд эълон кард, ки баракат ва марҳамати Худро аз Исроил дур мекунад ва онҳоро ба ҷавобгарӣ хоҳад кашид (оят.6-13).

Хислати Худо:

Оят.5-7. Худо гуфт, ки барои мардуми фосиди Худ роҳро ба сӯи бутҳо мебандад, то онҳо ба сӯи Ӯ бозгарданд. *Оё шумо қобилият доред, ки дили Худоро бифаҳмед, ки халқи Худро тарк карда наметавонад, новобаста ба ягон чӣ?*

Дарсҳои Худо:

Оят.8-13. Дар фиреби худ исроилиён боварӣ доштанд, ки шукуфоие, ки Худо ба онҳо додааст, аз Баал аст ва онҳо ба ӯ хизмат мекарданд. Ба ин далел Худованд эълон кард, ки сарвати мардумро аз онҳо мегирад ва дилҳои онҳоро аз бутпарастӣ ба сӯи Худ бармегардонад. *Оё шумо хоҳиши сӯзони Худоро барои шифо ва барқарор кардани халқи Худ эҳсос мекунед?*

Дуо: Падари Осмонӣ, моро баракат деҳ, ки Туро биҷӯем на танҳо вақте ки мо ба вазъияти душвор дучор мешавем, балки дар рӯзҳои обод ҳам. Омин.

Ҳушаъ 2:14-3:5

14 Бинобар ин, инак Ман варо мафтун намуда, ба биёбон хоҳам овард, ва суханони дилпазир ба вай хоҳам гуфт. 15 Ва
токҳои варо аз он ҷо ба вай хоҳам дод, ва водии Охӯрро дарвозаи умед хоҳам гардонид; ва дар он ҷо вай, чун дар айёми ҷавониаш ва чун дар рӯзи баромаданаш аз замини Миср, суруд хоҳад хонд. 16 Ва дар он рӯз
чунин воқеъ хоҳад шуд, мегӯяд Худованд, ки ту Маро хоҳӣ хонд: „Ишӣ“, ва дигар Маро нахоҳӣ хонд: „Баалӣ“. 17 Ва
номҳои Баалҳоро аз даҳони вай дур хоҳам кард, ва онҳо дигар бо номҳои худ зикр нахоҳанд ёфт. 18 Ва дар он рӯз Ман барои
онҳо бо ҳайвоноти саҳро ва мурғони ҳаво ва ҳашароти замин аҳд хоҳам баст, ва камон ва шамшер ва корзорро аз замин барҳам хоҳам дод, ва онҳоро дар амният хоҳам хобонид. 19
Ва туро то абад номзади Худ хоҳам гардонид, ва туро бо адолат ва инсоф ва эҳсон ва марҳамат номзади Худ хоҳам гардонид; 20 Ва туро бо садоқат номзади Худ хоҳам гардонид, ва ту Худовандро хоҳӣ шинохт.
21 Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Ман иҷобат хоҳам намуд, мегӯяд Худованд, Ман осмонро иҷобат хоҳам намуд, ва он заминро иҷобат хоҳад намуд, 22 Ва замин ғалла ва шароб ва равғанро иҷобат хоҳад намуд, ва онҳо Изреъилро иҷобат хоҳанд намуд. 23 Ва барои Худам варо дар замин зироат хоҳам кард, ва бар Лӯ-Руҳома марҳамат хоҳам намуд, ва ба Лӯ-Аммӣ хоҳам гуфт: „Ту қавми Ман ҳастӣ“, ва ӯ хоҳад гуфт: „Ту Худои ман ҳастӣ“».
1 Ва Худованд ба ман гуфт: «Бори дигар рафта, занеро, ки маҳбубаи ёрест ва зинокорӣ мекунад, дӯст бидор, мисли он ки Худованд банӣ-Исроилро дӯст медорад, ва ҳол он ки онҳо ба худоёни дигар рӯ меоваранд ва кулчаҳои мавизиро дӯст медоранд». 2 Ва ман варо
ба понздаҳ сиқл нуқра ва як ҳӯмер ҷав ва як летех ҷав барои худ харидам. 3 Ва ба вай
гуфтам: «Рӯзҳои бисьёр маро интизор шав, зино накун ва аз они марди дигар набош, ва ман низ барои ту хоҳам буд». 4
Зеро ки банӣ-Исроил айёми зиёде бе подшоҳ ва бе сарвар, ва бе қурбонӣ ва бе сутуни назди қурбонгоҳ, ва бе эфӯд ва трофим хоҳанд буд. 5 Баъд аз
он банӣ-Исроил тавба намуда, Худованд Худои худ ва Довуд подшоҳи худро ҷустуҷӯ хоҳанд кард, ва дар айёми онир бо тарс сӯи Худованд ва эҳсони Ӯ хоҳанд шитофт.

«Ва Ман туро то абад ба Худ никоҳ хоҳам кард»

Бо вуҷуди хиёнати Исроил, Худо муносибати Худро бо онҳо барқарор хоҳад кард. Пайғамбар инро ба таври рамзӣ тавассути оштӣ бо зани хиёнаткораш нишон медиҳад.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худои Таоло Исроилро сахт ҷазо хоҳад дод, вале аз онҳо то абад рӯй намегардонад. Ҳама чизро аз даст дода, мардум гуноҳи худро дарк мекунад. Ва он гоҳ Худованд муносибати Худро бо ӯ барқарор хоҳад кард (2:14-23). Барои ба мардум расонидани ин ҳақиқат Худо ба Ҳушаъ амр дод, ки Ҷумарро ёфта ба назди ӯ баргардонад (3:1-5).

Хислати Худо:

2:19-20. Дар адолат, ростқавлӣ, муҳаббат ва марҳамати Худ, Худои Таоло ба Исроил ҳамчун ҳамсари Худ муносибат мекунад. Ин арзишҳое ҳастанд, ки мо бояд ба ин ҷаҳон тавассути тарзи зиндагӣ ошкор кунем, то мисли зани содиқ Худовандро шод гардонем.

Дарсҳои Худо:

2:16-18. Дар рӯзе, ки Худо Исроилро ба Худ ҷалб мекунад, мардум дигар ба бутҳои мурда хизмат намекунанд. Худованд ӯро бо осоиштагӣ пур хоҳад кард, ӯро аз ҳайвонот ва душманоне, ки ҳамчун воситаи ҷазо хизмат мекарданд, муҳофизат мекунад. Ҳар касе, ки муҳаббати Худоро шинохт ва Худоро дӯст медорад, имрӯз аллакай ин оромии беҳамторо эҳсос карда метавонад!

Дуо: Падари Осмонӣ, ташаккур барои марҳамати бузурги Худ, ки бо он моро дубора ба назди Худ бармегардонӣ! Ба мо таълим деҳ, ки инро дар қалби худ дарк кунем ва дар назди Ту бо эҳтиром роҳ равем. Омин.

Ҳушаъ 4:1-19

1 Каломи Худовандро бишнавед, эй банӣ-Исроил! Зеро ки Худованд бо сокинони ин замин муҷодила дорад, чунки на ростӣ ҳаст, ва на марҳамат, ва на шинохтани Худо бар ин замин. 2 Қасам хӯрдан ва қасамро шикастан, ва қатл ва дуздӣ ва зино кардан бағоят паҳн шудааст, ва ҷараёни хун бо ҷараёни хун мепайвандад. 3 Бинобар ин замин мотам мегирад, ва ҳар сокини он, бо ҳайвоноти саҳро ва мурғони ҳаво, бемаҷол мегардад, ва моҳиёни баҳр низ нобуд мешаванд. 4 Аммо бигзор ҳеҷ кас муҷодила нанамояд, ва ҳеҷ кас мазаммат накунад; зеро ки қавми ту мисли касоне мебошанд, ки бо коҳин муҷодила доранд. 5 Ва ту рӯзона пешпо хоҳӣ хӯрд, ва набӣ низ бо ту шабона пешпо хоҳад хӯрд, ва Ман модари туро нобуд хоҳам кард. 6 Қавми Ман аз камии дониш нобуд шудаанд; азбаски ту аз дониш нафрат кардӣ, Ман низ аз ту нафрат кардам, то ки дигар барои Ман каҳонат нанамоӣ; ва азбаски ту шариати Худои худро фаромӯш кардӣ, Ман низ писарони туро фаромӯш хоҳам кард. 7 Ҳар қадар онҳо сершумор гардиданд, ҳамон қадар бештар пеши Ман гуноҳ карданд; пас ҷалоли онҳоро ба нанг табдил хоҳам дод. 8 Гуноҳи қавми Ман ризқу рӯзии онҳост, ва ҷонашон ба маъсияти онҳо иштиёқманд аст. 9 Ва қисмати коҳин мисли қавм хоҳад буд; ва ӯро мувофиқи роҳҳояш ҷазо хоҳам дод, ва подоши онҳоро бар тибқи аъмолашон хоҳам баргардонид. 10 Ва хоҳанд хӯрд, вале сер нахоҳанд шуд; зино хоҳанд кард, вале афзун нахоҳанд гардид, зеро ки риояи аҳди Худовандро тарк кардаанд. 11 Зино ва шароб ва машрубот дилҳоро рабудааст. 12 Қавми Ман ба дарахти худ савол медиҳанд, ва асояшон ба онҳо ҷавоб мегардонад, зеро ки рӯҳи зинокорӣ онҳоро дар иштибоҳ андохтааст, ва онҳо дар ҳаққи Худои худ хиёнат кардаанд. 13 Бар қуллаҳои кӯҳҳо онҳо қурбонӣ мекунанд, ва бар талҳо, зери дарахтони булут ва сафедор ва писта, ки сояи хуб дорад, бухур месӯзонанд; бинобар ин духтарони шумо зино мекунанд, ва келинҳои шумо саргарми фаҳш мешаванд. 14 Ман духтарони шуморо, ки зино мекунанд, ва келинҳои шуморо, ки саргарми фаҳш мешаванд, ҷазо нахоҳам дод, зеро ки худи мардҳои онҳо бо фоҳишаҳо хилват мегузинанд, ва бо зинокорон қурбонӣ мекунанд, ва қавми нофаҳм гумроҳ мешаванд. 15 Агар ту, эй Исроил, зино мекунӣ, бигзор Яҳудо гуноҳкор нашавад; ва шумо ба Ҷилҷол наравед, ва ба Байт-Овин набароед, ва ба ҳаёти Худованд қасам ёд накунед. 16 Зеро ки Исроил мисли гови саркаш қиём намудааст; оё ҳоло Худованд онҳоро мисли гӯсфанде дар чарогоҳи васеъ хоҳад чаронид? 17 Эфроим ба бутҳо часпидааст; ӯро ба ҳоли худ вогузор! 18 Вақте ки шаробнӯшии онҳо ба анҷом расад, онҳо саргарми зино мешаванд; сарварони онҳо расвоиро бисьёр дӯст медоранд. 19 Бод онҳоро бо болҳояш фаро хоҳад гирифт, ва онҳо аз қурбониҳои худ хиҷил хоҳанд шуд.

Худо Исроилро мазаммат мекунад

Тамоми Исроил: ҳам қавм ва ҳам коҳинон Худо ва шариати Ӯро фаромӯш карда, ба гуноҳҳо ва бутпарастӣ гирифтор шуданд. Худо гуноҳҳои мардумро номбар мекунад ва ҳукми Худро эълон мекунад.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Дар замони Ҳушаъ исроилиён чунон фосид шуда буданд, ки дигар онҳоро халқи Худо номида намешуд. Гумроҳии рӯҳонӣ ҳатто коҳинонро зарба зад, ки даъват шуда буданд,ки бояд ба мардум шариатро меомухтанд ва онҳоро бо роҳи адолат ҳидоят мекарданд. Худои Таоло подшоҳи Шимолро дар бораи доварии Худ огоҳ кард ва Яҳудоро аз пайравӣ кардан ба роҳи Ӯ огоҳ кард (оят. 1-19).

Дарсҳои Худо:

Оят. 1-3 Исроил муҳаббат ва садоқатро нисбати Худо фаромӯш карданд. Дар натиҷа мардум дар ботлоқи дурӯғу дуздӣ, хунрезӣ ва фосиқӣ қарор доштанд, ки аз он ҳатто табиат ҳам азоб мекашид, ва ба мардум бо гуруснагӣ ва хушксолӣ посух медод. Гуноҳ муносибатҳои на танҳо байни Худованд ва одамон, балки байни аъзоёни ҷомеа ва ҳатто байни инсон ва табиати атрофро низ вайрон карда буд. Вақте ки ҷиноятkорӣ дар ҷомеаи мо зиёд мешавад ва офатҳои табии бештар мешаванд, оё шумо ба ин чизе, ки Худованд тавассути Каломи Худ ба шумо мегӯяд, гӯш мекунед?

Оят. 11-14 Исроил ба мастигарӣ, баткорӣ машғул шуда ба бутҳои бегона дуо гуфта, барои шукуфоӣ талаб мекарданд. *Оё шумо низ мисли халқи Исроил аз паи муваффақияти ҷаҳонӣ ва некӯаҳволии моддӣ мешавед?*

Дуо: Худовандо ба мо ёрӣ деҳ, ки худфиребӣ накунем ва то охир ба Ту содиқ бошем. Омин.

Ҳушаъ 5:1-15

1 Инро бишнавед, эй коҳинон, ва диққат диҳед, эй хонадони Исроил, ва гӯш андозед, эй хонадони подшоҳ, зеро ки доварӣ бар шумост, чунки шумо доме барои Мисфо будед, ва тӯре ки бар Тобӯр паҳн карда шуда буд. 2 Ва гумроҳон чоҳро чуқур канданд, вале Ман ҳамаашонро ҷазо хоҳам дод. 3 Ман Эфроимро мешиносам, ва Исроил аз Ман ниҳон нест; зеро ки ҳоло ту, эй Эфроим, саргарми зино шудаӣ, ва Исроил палид гардидааст. 4 Кирдорҳошон намегузорад, ки онҳо сӯи Худои худ руҷӯъ намоянд, зеро ки рӯҳи зинокорӣ андаруни онҳост, ва онҳо Худовандро намешиносанд. 5 Ва ифтихори Исроил пеши назари Ӯ сарпаст шудааст, ва Исроил ва Эфроим дар гуноҳи худ пешпо мехӯранд, Яҳудо низ бо онҳо пешпо хоҳад хӯрд. 6 Бо гӯсфандон ва говони худ ба ҷустуҷӯи Худованд хоҳанд омад, вале Ӯро нахоҳанд ёфт: Ӯ аз онҳо дур шудааст. 7 Онҳо дар ҳаққи Худованд хиёнат кардаанд, чунки фарзандони бегона ба дуньё овардаанд; алҳол онҳоро бо молу мулкашон дар зарфи як моҳ фурӯ хоҳад бурд. 8 Дар Ҷабъа шох навозед, дар Ромо — карнай; дар Байт-Овин бонг занед: «Дар ақиби туст, эй Биньё-мин!» 9 Эфроим дар рӯзи ҷазо валангор хоҳад шуд; дар миёни сибтҳои Исроил Ман ба таври яқин эълон намудам. 10 Сарварони Исроил монанди дуркунандагони ҳудуд мебошанд: ғазаби Худро бар онҳо мисли об фурӯ хоҳам рехт. 11 Эфроим мазлум гардида, дар доварӣ шикаст хӯрдааст, зеро хост, ки амри беҳударо пайравӣ намояд. 12 Ва Ман мисли куя барои Эфроим ва мисли фасод барои хонадони Яҳудо шудаам. 13 Ва Эфроим бемории худро, ва Яҳудо ҷароҳати худро дид, ва Эфроим назди Ашшур рафт, ва назди подшоҳ Ёриб кас фиристод, вале вай наметавонад шуморо шифо диҳад, ва ҷароҳати шуморо муолиҷа намояд. 14 Зеро ки Ман мисли шер барои Эфроим ва мисли шербача барои хонадони Яҳудо хоҳам буд; Ман, Ман медарам ва меравам, бардошта мебарам, ва халоскунандае нахоҳад буд. 15 Ман рафта, ба макони Худ бармегардам, то даме ки онҳо ба гуноҳи худ иқрор шаванд, ва толиби рӯи Ман гарданд; дар тангии худ онҳо бо зудӣ ба Ман рӯ хоҳанд овард.

Эъломияи доварӣ бар Исроил ва Яҳудо

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Коҳинон ва подшоҳон, роҳбароне буданд, ки бояд Исроилро дар роҳи адолат ва имон ҳидоят мекарданд. Аммо ба ҷои ин, мардумро ба парастиши бутҳои бегона водор карданд (оят.1-7).

Бо нияти доварӣ кардани Исроил, ки аз ҷиҳати рӯҳонӣ пурра фосид шуда буд, Худои Таоло ҷанги байни онҳо ва хонадони Яҳудоро пешгӯи кард (оят. 8-15).

Хислати Худо:

Оят. 8-15 Исроил ба воситаи ҷанг ҷазо хоҳад гирифт. Худои Таоло ба онҳо назорат мекунад, вақте ки онҳо ба буҳ-рони шадид меафтанд. Худо ба халқи Худ кушода намешавад, то он вақте ки онҳо аз гуноҳҳои худ тавба накунанд. Ба воситаи хомӯшии Худ ва азобе ки ба сари мардум афтода буд, Худованд Исроилиёнро бармеангезад, ки бо тамоми дил ба сӯи Ӯ рӯй оваранд ва тавба кунанд.

Дарсҳои Худо:

Оят.1,2 Тааҷҷубовар аст, вале маҳз коҳинон ва аъзоёни оилаҳои подшоҳӣ иштироки асосиро мебозиданд, ки бутпарастӣ дар Исроил нашъӯнамо меёфт. Онҳо ба ҷои он ки "муҳофизони рӯҳонӣ" бошанд, худро фосид карданд ва тамоми халқро ба гуноҳ бурданд. Аз он вақт ин ҷониб, мутаасифона, чизе тағийр наёфтааст. Посухи нопокии сарварони Калисо ногузир, тамоми ҷомеаро ба фосидӣ оварда мерасонад. Инро дарк карда биёед садои Худоро нофаҳмида намонем, вақте ки Ӯ таъҷилан нидо мекунад; "гӯш кунед...диққат диҳед... гӯши худро хам кунед"!

Дуо: Худовандо имон дорем, ки Ту дар Калисоҳои мо назорат мекунӣ, то рафторҳои бад набошад ва аз Ту рӯй нагардонем. Омин.

Ҳушаъ 6:1-11

1 «Биёед, сӯи Худованд руҷӯъ
намоем, зеро ки Ӯ даридааст, ва
моро шифо хоҳад бахшид, Ӯ зарба
задааст, ва моро ҷароҳатбандӣ хо-
ҳад кард; 2 Баъд аз ду рӯз моро
зинда хоҳад кард; дар рӯзи сеюм
моро ба по хоҳад бархезонид, ва мо
дар ҳузури Ӯ зиндагӣ хоҳем кард; 3
Ва Худовандро хоҳем шинохт ва
барои шинохтани Ӯ ҷидду ҷаҳд
хоҳем кард; зуҳури Ӯ мисли ша-
фақи субҳ аст, ва Ӯ назди мо мисли
борон, мисли борони охири баҳор,
ки заминро сероб мекунад, хоҳад
омад». 4 Бо ту чӣ кунам, эй Эф-
роим? Бо ту чӣ кунам, эй Яҳудо?
Тақвои шумо, охир, мисли абри
субҳ ва мисли шабнамест, ки бо
зудӣ ғоиб мешавад. 5 Бинобар ин
Ман онҳоро ба воситаи анбиё зарба
задам, бо суханони даҳони Худ он-
ҳоро куштам, ва доварӣ дар ҳаққи
ту мисли нур равшан хоҳад шуд. 6
Зеро ки Ман марҳаматро хоҳон
ҳастам ва на забҳро, ва шинохтани
Худоро бештар аз қурбониҳои
сӯхтанӣ. 7 Валекин онҳо, мисли
Одам, аҳдро шикастанд: дар он ҷо
ба Ман хиёнат карданд. 8 Ҷилъод,
шаҳри бадкирдорон, хунолуд аст. 9
Ва чунон ки дастаи роҳзанон дар
сари роҳи касе камин мегирад,
ончунон гурӯҳи коҳинон дар роҳи
Шакем одамкушӣ мекунанд, зеро
ки қасди бади худро ба амал мео-
варанд. 10 Дар хонадони Исроил
Ман корҳои зиштро дидаам; дар он
ҷо Эфроим саргарми зино шудааст,
Исроил палид гардидааст. 11 Барои
ту низ, эй Яҳудо, дарав насиб шу-
дааст, ҳангоме ки Ман асирони
қавми Худро баргардонам.

Иқрорҳои холӣ

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Мақсади доварии Худо на танҳо сарзаниш кардани Исроил, балки шифои рӯҳонии он буд, ки бидуни тавбаи самимии мардум ба он ноил шудан мумкин нест. Худо мехост, ки халқи гарданкаши Ӯ №ба ақл ома-да" ба назди Ӯ баргарданд (оят.1-3).

Аммо яҳудиён, ки аслан Худои худро дӯст намедоштанд, боварӣ доштан, ки Ӯро тавассути иҷрои расму оинҳои расмӣ ва қурбониҳои муқарраршуда иҷро кардан мумкин аст (оят.4-11).

Хислати Худо:

Оят.6. Худо муҳаббати бештари моро мехоҳад, на қурбонӣ, хоҳиши шинохтани Ӯ, на иҷрои расму оин. Исроилиён муоширати зинда ва наздик бо Ӯро, бо расму оинҳои динӣ иваз карданд. Дар натиҷа, ибодати онҳо ба Худо, ки дар он ҳеҷ донише дар бораи Худо вуҷуд надошт, аз ибодати Баал фарқе надошт. Имони ҳақиқӣ ба Худо бидуни иртиботи самимӣ ва наздик бо Ӯ вуҷуд дошта наметавонад.

Дарсҳои Худо:

Оят.4,5. Эътирофи исроилиён аҷоиб садо медод, аммо муҳаббати онҳо ба Худо мисли туман ва шабнам буд, ки бо нурҳои аввалини офтоб бе нишонае нопадид мешаванд. Барои ҳамин Худованд умедашонро мисли туман пароканда кард. Суханони дуруст гуфтан душвор нест. Иҷрои онҳо хеле мушкилтар аст, ки кӯшиш ва вақтро талаб мекунад.

Дуо: Худовандо, мо Туро дӯст медорем ва кӯшиш мекунем, ки муҳаббати худро бо амал тасдиқ кунем, на бо суханҳои дабдабанок ва расму оинҳои мурда. Омин.

Ҳушаъ 7:1-16

1 Чун Исроилро шифо додани̅
шавам, гуноҳи Эфроим ва бад-
кориҳои Сомария ошкор хоҳад
гардид, зеро ки рафторашон
козибона аст; ва дуздон ме-
дароянд, ва дастаи роҳзанон
дар берун ҳуҷум мекунанд. 2
Ва дар дили худ намегӯянд, ки
Ман тамоми шарорати онҳоро
дар хотир нигоҳ доштаам; ал-
ҳол корҳои бадашон онҳоро
иҳота намудааст, онҳо ба ҳу-
зури Ман ошкор аст. 3 Бо
шарорати худ онҳо подшоҳро,
ва бо суханони козибонаи худ
сарваронро хурсанд мекунанд.
4 Ҳамаи онҳо саргарми зино
мебошанд, мисли танӯре ки
нонпаз онро оташ медиҳад, ва
аз вақти хамир кардан то вақти
расидани он аз оташ додан
бозмеистад. 5 Дар «рӯзи под-
шоҳи мо» сарварон аз гармии
шароб бемор шуданд, ва ӯ
дасти худро ба ин масхара-
бозон дароз кард. 6 Зеро ки
онҳо дар камингарии худ дили
худро монанди танӯр мегар-
донанд: тамоми шаб нонпаза-
шон мехобад, бомдодон вай
мисли оташи аланганок дар-
мегирад. 7 Ҳамаи онҳо мисли
танӯр тафсида, доварони худро
фурӯ мебаранд; ҳамаи под-
шоҳони онҳо фурӯ меғалтанд,
ва дар миёни онҳо касе нест, ки
Маро бихонад. 8 Эфроим бо
қавмҳо аралаш шуда рафтааст;
Эфроим ноне гардидааст, ки
рӯи дигараш ба оташ бар-
гардонида нашудааст. 9 Бего-
наҳо қуввати ӯро хӯрдаанд, ва
ӯ намедонад; мӯйсараш низ
сафед шудааст, ва ӯ намедонад.
10 Ва ифтихори Исроил пеши
назари ӯ сарпаст шудааст, вале
онҳо бо ин ҳама сӯи Худованд
Худои худ руҷӯъ намекунанд ва
Ӯро то-либ намешаванд. 11 Ва
Эфроим мисли кабӯтари содда-
дили нофаҳме гардидааст: Ми-
срро мехонанд, сӯи Ашшур
мераванд. 12 Ҳангоме ки онҳо
мераванд, Ман тӯри Худро бар
онҳо хоҳам андохт, мисли мур-
ғони ҳаво онҳоро фурӯд хоҳам
овард; чунон ки ба ҷамоаташон
шунавонидаам, онҳоро азият
хоҳам дод. 13 Вой бар ҳоли он-
ҳо, зеро ки аз Ман дур шуданд;
хонавайрони̅ бар онҳо бод, зеро
ки дар ҳаққи Ман ҷиноят кар-
данд. Ва оё мумкин аст, ки Ман
онҳоро раҳо кунам? Ва ҳол он
ки онҳо бар зидди Ман суха-
нони дурӯғ гуфтанд! 14 Ва онҳо
бо дили худ сӯи Ман истиғоса
набурданд, ҳангоме ки бар бис-
тарҳои худ фиғон мекашиданд;
барои ғалла ва шароб ҷамъ шу-
да, бар зидди Ман исьён мекун-
анд. 15 Ва Ман онҳоро адаб
омӯхта, бозуҳошонро тақвият
додам, вале онҳо дар ҳаққи Ман
андешаҳои бад карданд. 16 Он-
ҳо руҷӯъ намоянд ҳам, на ба
сӯи Худои Таолост; онҳо мисли
камони ҳилагар мебошанд; сар-
варонашон аз боиси забони гу-
стохонаи худ ба дами шамшер
хоҳанд афтод; ба ин сабаб онҳо
дар замини Миср хандахариш
хоҳанд шуд.

Худо Исроилро шифо мебахшад

Исроил бо таҳдиди беруна рӯ ба рӯ шуд, ба ҷои он ки аз Худо ёрӣ талаб кунад, ба ҷустуҷӯи кӯмак аз кишварҳои ҳамсоя шурӯъ кард ва ба ин васила ҳукми ногузири Худоро ба сари худ овард.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худо мехост, ки халқи Худро шифо диҳад, аммо исроилиён ба Ӯ муроҷиат накарданд. Дар натиҷа, вазъи рӯҳонии онҳо торафт бадтар мешуд (оят.1-7).

Исроил, ки ба вазъияти душвор дучор шуда буд, на ба Ӯ, балки аз халқҳои ҳамсоя ёрӣ талабиданд. Барои ин, Худованд онҳоро ба доварии Худ мутеъ хоҳад кард, ки дар натиҷа исроилиён дар байни халқҳое, ки ба онҳо умед доштанд, мавриди масхара хоҳанд шуд (оят.8-19).

Худонинг дарслари:

Оят.1,2. Банӣ – Исроил ва сарварони онҳо, ки ташнагии фоида ба даст оварда буданд, ҳам дар дохил ва ҳам берун аз он бадӣ карданд. Мардум умуман фикр намекарданд, ки Худои Таоло тамоми аъмоли онҳоро мебинад ва ба ёд меорад. Онҳо аҳдеро, ки Худованд бо онҳо баста буд ва ҳама баракатҳоеро, ки Ӯ ба онҳо додааст, фаромӯш карданд. На Худо аз халқи Худ рӯйгардонд, балки мо будем ки мисли исроилиён аз Ӯ рӯй гардондем!

Оят.8-12. Бо таҳдиди ҷанг, Исроил барои кӯмак ба ҳамсоягони тавонои худ муроҷиат кард. Исроилиён аллакай фаромӯш карданд, ки манбаи қувва дар куҷо аст ва ёрии ҳақиқӣ аз куҷо меояд. Вақте, ки душвориҳо ва мушкилиҳо ба ҳаёти шумо ворид мешаванд, аввалин вокуниши шумо чӣ гуна аст? Шумо барои кӯмак ба кӣ мешитобед?

Дуо: Худои Таоло, ташаккур ки дилҳои пурғурури моро мешиканӣ, то аз дасти Ту бигирем, ки Ту барои наҷоти мо дароз мекунӣ. Омин.

Ҳушаъ 8:1-14

1 Шохро ба даҳонат бигир! Вай мисли уқоб бар хонаи Худованд ҳуҷум хоҳад кард, зеро ки онҳо аҳди Маро шикастанд, ва бар зидди шариати Ман ҷиноят карданд.
2 Онҳо сӯн Ман истиғоса хоҳанд бурд: «Эй Худои ман! Мо, Исроил, Туро мешиносем».
3 Исроил некиро тарк кардааст, пас душман варо таъқиб хоҳад кард.
4 Онҳо подшоҳонро таъин карданд, вале на аз ҷониби Ман; сарваронро таъин карданд, вале бе розигии Ман; аз нуқра ва тиллои худ бутҳо барои худ сохтанд, то ки ба ҳалокат дучор шаванд.
5 Гӯсолаи ту вожгун шудааст, эй Сомария! Ғазаби Ман бар онҳо аланга гирифтааст; то ба кай онҳо наметавонанд пок шаванд?
6 Зеро ки он аз Исроил аст, ва ҳунарманде онро сохтааст, ва он — худо нест; зеро ки гӯсолаи Сомария шикаста, порапора хоҳад шуд.
7 Азбаки онҳо бодро коштанд, бинобар ин тундбодро хоҳанд даравид; онро ҳосиле нест: хӯшаҳояш орд нахоҳад дод, агар диҳад ҳам, бегонаҳо онро хоҳанд хӯрд.
8 Исроил фурӯ бурда шудааст; алҳол онҳо дар миёни халқҳо мисли зарфи нодаркоре мебошанд.
9 Зеро ки онҳо мисли гӯрхари танҳое назди Ашшур рафтаанд; Эфроим ба воситаи тӯҳфаҳо ошиқонро пайдо кардааст.
10 Гарчанде ки ба халқҳо тӯҳфа медиҳанд, алҳол Ман онҳоро ҷамъ хоҳам кард, ва дере нагузашта аз юғи подшоҳи сарварон ба ларза хоҳанд омад.
11 Зеро ки Эфроим қурбонгоҳҳои бисьёре барои кафорати гуноҳ сохт, — ин қурбонгоҳҳо барои ӯ сабаби гуноҳ гардид.
12 Муҳимтарин аҳкоми шариати Худро барои ӯ навиштам, дар назараш чизи бегонае ба шумор рафт.
13 Дар хусуси қурбониҳои сӯхтании Ман бошад, беҳтар аст, ки забҳ карда, гӯшташро бихӯранд: Худованд онро хоҳон нест. Бинобар ин Ӯ гуноҳи онҳоро ба ёд хоҳад овард ва барои маъсияташон ҷазо хоҳад дод: онҳо ба Миср хоҳанд баргашт.
14 Ва Исроил Холиқи худро фаромӯш карда, қасрҳо бино намудааст, ва Яҳудо бисьёр шаҳрҳои ҳисордор сохтааст; валекин Ман ба шаҳрҳои вай оташ хоҳам фиристод, то ки кӯшкҳои варо бисӯзонад.

Исроил тӯфонро дарав хоҳад кард

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Исроил ба қонунҳо ва аҳди Худо беэтиноӣ кард. Мардум аз Ӯ рӯй гардонда, барои худ дар бутҳо ва давлатҳои ҳамсоя дастгирӣ меҷустанд. Бинобар ин, Худои Таоло қарор дод, ки онҳоро бо дасти яке аз ин халқҳо, ашшуриён, доварӣ кунад (оят.1-10).

Исроилиён қурбонгоҳҳои зиёде барои Худо сохтанд. Аммо қурбонии онҳо ба Ӯ писанд наомад. Онҳо инчунин шаҳрҳо ва қалъаҳои зиёди мустаҳкам сохтанд. Аммо онҳо онҳоро наҷот дода наметавонанд ва дар рӯзи доварии Худо истода наметавонанд (оят.11-14).

Хислати Худо:

Оят.11-14. Азбаски Исроил Худоро фаромӯш кард, Худо ҳамаи гуноҳҳои онҳоро ба ёд овард, вале акнун онҳоро ҳамчун ҷазо баргардонад. Суханони аламовари Худовандро бишнавем: "Исроил Офаридгори худро фаромӯш кардааст..", ки аз дилаш меояд, ба ишқи халқаш меафтад.

Дарсҳои Худо:

Оят.2-4. Сарфи назар аз он ки исроилиён бо лабони худ ба Худо имон меоварданд, бо аъмоли худ аҳд бо Ӯро вайрон карданд. Имони ҳақиқӣ на дар шинохтани Худо ё эътироф кардани Ӯ ҳамчун Офаридгор, балки дар тарзи зиндагӣ, ки ба итоат кардан ба Каломи Худо асос ёфтааст, зоҳир мешавад.

Дуо: Эй Падари Осмонӣ, мо дарк мекунем, ки ҳар чизе ки аз Ту намеояд, беҳуда ва бесамар аст. Аз ин рӯ, мо кӯшиш мекунем, ки мувофиқи Каломи Ту зиндагӣ кунем. Омин.

Ҳушаъ 9:1-17

1 Эй Исроил, мисли қавмҳо то ба дараҷаи ваҷд шодӣ накун, зеро ки ту зино намуда аз Худои худ дур шудӣ: болои ҳар хирман музди зиноро дӯст доштӣ. 2 Хирман ва чархушт онҳоро ғизо нахоҳад дод, ва шаробе ки дар он ҳаст, дилхуш нахоҳад кард. 3 Дар замини Худованд сокин нахоҳанд шуд: Эфроим ба Миср хоҳад баргашт, ва дар Ашшур онҳо хӯроки палид хоҳанд хӯрд. 4 Барои Худованд шароб нахоҳанд рехт, Ва қурбониҳошон писандидаи Ӯ нахоҳад буд, балки барои худашон мисли нони мотамдорон хоҳад буд: ҳар кӣ аз онҳо бихӯрад, палид хоҳад шуд, зеро ки нони онҳо барои шикамсерии худашон мебошад, ба хонаи Худованд он дохил нахоҳад шуд. 5 Пас шумо дар рӯзи мавсим ва дар рӯзи иди Худованд чӣ хоҳед кард? 6 Зеро ки инак, онҳо ба сабаби хонавайронӣ рафтаанд; Миср онҳоро ҷамъ хоҳад овард, Муф онҳоро қабр хоҳад кард; ганҷинаҳои нуқраи онҳоро газна пахш хоҳад кард, дар хаймаҳои онҳо мушхор хоҳад рӯид. 7 Айёми ҷазо наздик меояд, айёми подош фаро мерасад, — Исроил хоҳанд донист, ки оё набӣ беақл буд ва оё соҳиби рӯҳ девона буд, — ба сабаби гуноҳи бисьёр ва адовати бузурги ту. 8 Дидбони Эфроим аз ҷониби Худои ман набӣ буд, ки дар сари ҳамаи роҳҳояш доми сайёд ниҳода шуд, ва адоват дар хонаи Худои ӯ ҳукмфармост. 9 Онҳо, мисли айёми Ҷабъа, ба умқи бадкирдорӣ расидаанд; Ӯ гуноҳи онҳоро ба ёд хоҳад овард, барои маъсияташон ҷазо хоҳад дод. 10 Исроилро мисли ангуре дар биёбон пайдо кардам; падарони шуморо мисли навбари анҷир дар ибтидои он дидам; лекин онҳо ба Баал-Фаӯр омаданд, ва саргарми расвоӣ шуданд, ва монанди маъшуқаҳошон нафратангез гардиданд. 11 Ҷалоли Эфроим мисли мурғе парида хоҳад рафт: зоидан, ҳомиладорӣ ва бордоршавӣ нахоҳад буд. 12 Ҳатто агар фарзандони худро калон кунанд ҳам, онҳоро нобуд хоҳам кард, ба тавре ки одаме боқӣ нахоҳад монд; зеро ки вой бар ҳоли онҳо, вақте ки аз онҳо низ дур шавам. 13 Эфроим, вақте ки дидам, мисли Сӯр дар мавзеи зебое ҷойгир шудааст; вале Эфроим писаронашро барои қотил берун хоҳад овард. 14 Худовандо, ба онҳо ҳар чи медиҳӣ, бидеҳ: раҳими бачапарто ва пистонҳои хушк ба онҳо бидеҳ. 15 Тамоми шарорати онҳо дар Ҷилҷол аст, ки дар он ҷо Ман аз онҳо барои кирдорҳои бадашон нафрат намудаам; аз хонаи Худ онҳоро бадар хоҳам ронд; онҳоро дигар дӯст нахоҳам дошт; ҳамаи сарварони онҳо фитнагар мебошанд. 16 Эфроим шикаст хӯрдааст; решаи онҳо хушк шудааст, — онҳо мева нахоҳанд дод; ҳатто агар зоянд ҳам, самари марғуби батни онҳоро хоҳам кушт. 17 Худои ман онҳоро тарк хоҳад кард, чунки Ӯро нашниданд; пас дар миёни халқҳо овора хоҳанд шуд.

Идҳо хориҷ карда шуданд

Азбаски исроилиён идҳои муқаррар кардаи Худоро ба идҳои бахшида ба Баал иваз карданд, Худои Таоло халқро доварӣ хоҳад кард.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Исроилиён дар замине, ки Худо ба онҳо додааст, зиндагӣ карда, ба Баал саҷда мекарданд. Худои Таоло дар ғазаб борҳо ба воситаи паёмбаронаш ба мардум муроҷиат намуда, онҳоро аз доварӣ огоҳ мекард. Аммо Исроил ба овози онҳо гӯш додан нахост. Барои ин, Худо халқи Исроилро, ки дар гуноҳ ва ифротгароӣ мондаанд, сахт доварӣ хоҳад кард (оят.1-17).

Хислати Худо:

Оят.1-6. Худои Таоло банӣ – Исроилро, ки идҳои аз боло ба онҳо додашударо фаромӯш кардаанд, ба хотири дини бутпарастон ба Миср ва Ашшур мефиристад. Банӣ – Исроил дигар аз инъомҳои муборакии Замини ваъдашуда баҳра бурда наметавонад ва дар замини ғайрияҳудиён хӯроки нопок мехӯрданд. Мо бояд эҳтиёт бошем, ки шодии абадии Биҳиштро абадии Биҳиштро ба лаззатҳои муваққатии ҷаҳони нопок иваз накунем.

Дарсҳои Худо:

Оят.10-14. Ба Баал хизмат карда, исроилиён ба Худо хиёнат карданд ва ба ибодати онҳо монанд шуданд. Агар онҳо дар ҳақиқат Худоро дӯст медоштанд, онҳо мисли Ӯ мебуданд ва ҳаёт медоштанд. Аммо бутҳоро афзалтар донистанд ва монанди онҳо шуданд. Барои ин онҳо таъми маргро хоҳанд чашид. Биёед ба Худованд содиқ бошем ва ба муҳаббати Ӯ бо шодмонӣ ҷавоб диҳем!

Дуо: Худовандо, шодии ҳақиқӣ танҳо аз Ту меояд. Бинобар ин мо шукр мегӯем ба Ту, зеро мо метавонем имрӯз аз Ту шод шавем. Омин.

Ҳушаъ 10:1-15

1 Исроил токи сершохаест, ки меваи ба худаш муносибе меоварад; ба андозаи фаровонии меваи худ қурбонгоҳҳои зиёде сохтааст; баробари афзудани нозу неъмати заминаш сутунҳоро хубтар зебу зинат додаанд.
2 Дили онҳо пур аз тамаллуқ аст, акнун гирифтори ҷазо хоҳанд шуд: Ӯ қурбонгоҳҳои онҳоро вайрон, ва сутунҳои онҳоро вожгун хоҳад кард. 3 Зеро ки онҳо алҳол мегӯянд: «Мо подшоҳ надорем, чунки мо аз Худованд натарсидем, ва ин подшоҳ чӣ метавонад ба мо бикунад?» 4
Сухан мегӯянд, қасамҳои дурӯғ ёд мекунанд, аҳд мебанданд; ва доварӣ мисли гиёҳи заҳрдор бар огардҳои саҳро гул мекунад. 5
Аз боиси гӯсолаи Байт-Овин сокинони Сомария ба ҳарос хоҳанд афтод, зеро ки қавмаш барои он мотам мегиранд, ва коҳинонаш барои ҷалоли он, ки аз он гирифта шудааст, ба ларза меоянд. 6 Худи он низ ба Ашшур ҳамчун ҳадия ба подшоҳ бурда хоҳад шуд; Эфроим хиҷолат хоҳад кашид, ва Исроил аз дасисаҳояш шарманда хоҳад гардид. 7 Сомария ва подшоҳаш мисли кафке бар рӯи об нест хоҳанд шуд. 8 Ва баландиҳои Овин — ҷои гуноҳи Исроил — маҳв хоҳанд шуд; хору хас бар қурбонгоҳҳои онҳо хоҳад рӯид, ва онҳо ба кӯҳҳо хоҳанд гуфт: «Моро бипӯшонед», ва ба талҳо: «Бар мо биафтед». 9 Аз айёми Ҷабъа гуноҳ кардаӣ, эй Исроил; дар он ҷо онҳо истодагӣ карданд: ҷанг дар Ҷабъа ба муқобили ноинсофон ба онҳо нарасид. 10
Бар тибқи иштиёқи Худ онҳоро ҷазо хоҳам дод, ва қавмҳо ба муқобили онҳо ҷамъ хоҳанд омад, ва онҳоро ба ду ҳалқаи юғ хоҳанд баст. 11 Ва Эфроим ғуноҷини омӯхташудаест, ки хирманкӯбиро дӯст медорад, ва Ман юғро бар гардани зебои вай баста, бар Эфроим низ гузоштам, то ки Яҳудо шудгор кунад, ва Яъқуб барои худ мола намояд.
12 Барои худ аз рӯи инсоф кишт кунед, ва бар тибқи марҳамат дарав намоед; киштзорро барои худ шудгор кунед, ва он гоҳ вақти он аст, ки Худовандро толиб шавед, то ки Ӯ омада, борони адолат бар шумо биборонад. 13 Аммо шумо шароратро кишт кардед, ноинсофиро дарав намудед, меваи кизбро хӯрдед; зеро ки ту ба роҳи худ, ба анбӯҳи баҳодурони худ таваккал намудӣ. 14 Ва ошӯбе дар миёни қавми ту хоҳад бархост, ва ҳамаи қалъаҳоят валангор хоҳад шуд, мисли он ки Шалмон Байт-Арбилро дар рӯзи ҷанг валангор кардааст; модар бо фарзандонаш кушта пора-пора карда шудааст.
15 Байт-Ил, ба сабаби шарорати бузурги шумо, ба шумо ҳамин тавр амал хоҳад кард; дар вақти шафақи субҳ подшоҳи Исроил ба ҳалокат хохад расид.

«Ва Исроил шарманда хоҳад шуд»

Худо қурбонгоҳҳо ва бутҳои аз ҷониби Исроил сохташударо несту нобуд мекунад ва подшоҳи онҳоро нест мекунад.

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худои Таоло Исроилро интихоб кард ва онҳоро баракат дод (Ҳастӣ.12:1-3). Аммо исроилиён ба ин файз беэътиноӣ карда ба бутҳо саҷда кардан гирифтанд. Хоҳиши сарватмандӣ, ки халқро аз Худованд ҷудо мекард, мардумро торафт бештар фасод мекард. Ироил ба суханони Худо гӯш надод ва аз гуноҳҳои худ рӯй нагардонд (оят. 1-15).

Хислати Худо:

Оят.9, 10 Худо исроилиёнро ба ҷанг фиристода, онҳоро доварӣ хоҳад кард. Шояд ба назари мо чунин менамояд, ки бадкорон новобаста аз он ки обод мешаванд ва Худо дар иваз кардани чизе нотавон аст. Аммо ҳатман замоне фаро хоҳад расид, ки Ӯ муаян кардааст, ки Ӯ ҳукми одилонаи Худро бар онҳо ба амал хоҳад овард.

Дарсҳои Худо:

Оят. 12-15 Худои Таоло ба Исроил раҳм хоҳад кард, агар ӯ адолатро ҷустуҷӯ кунад. Аммо ин тавр нашуд. Ва Худои Таоло ҳар он чиро, ки мардум ба он умед доштанд, нобуд хоҳад кард. Биёед фикр кунем. *Шояд вазъи ногуворе, ки ҷомеаи мо дар он қарор дорад, натиҷаи он аст, ки мо имондорон дар он тухми адолат накоштаем?*

Дуо: Худовандо ба мо ёрӣ расон, ки дар гирду атрофи худ тухми ҳақиқат ва ҳаёт бикорем. Омин.

Ҳушаъ 11:1-11

1 Вақте ки Исроил навҷавоне буд, Ман ӯро дӯст доштам; ва писари Худро аз Миср даъват намудам. 2 Ҳар қадар бештар онҳоро даъват мекарданд, ҳамон қадар бештар аз пеши онҳо дур мерафтанд: барои Баалҳо қурбонӣ мекарданд, ва барои санамҳо бухур месӯзониданд. 3 Ва ҳол он ки Ман Эфроимро ба по хезонида ба роҳравӣ одат кунондам, бар бозуҳоям ӯро бардоштам, вале онҳо надонистанд, ки Ман онҳоро шифо додаам. 4 Бо риштаҳои инсонӣ, бо танобҳои муҳаббат онҳоро пеш кашидам; ва барояшон мисли касоне будам, ки юғро аз ҷоғашон боло мебардоранд; ва навозишкорона ба вай хӯрок медодам. 5 Ба замини Миср нахоҳад баргашт, вале Ашшур подшоҳи ӯст; зеро ки онҳо нахостанд руҷӯъ намоянд. 6 Ва шамшер дар шаҳрҳояш чарх зад. ва деҳоти варо маҳв кард, ва онҳоро ба сабаби дасисаҳошон фурӯ бурд. 7 Ва қавми Ман ҳанӯз моиланд, ки ба Ман осӣ шаванд; ва ҳангоме ки онҳоро ба сӯи Худои Таоло даъват менамоянд, онҳо бо якҷояги баланд намешаванд. 8 Чӣ гуна туро таслим кунам, эй Эфроим? Чӣ гуна туро бисупорам, эй Исроил? Чӣ гуна туро мисли Адмо таслим кунам, мисли Сабӯим вожгун созам? Дили Ман андаруни Ман вайрон шудааст, риққатҳои Ман якбора ба ҷӯш омадааст. 9 Бар ҳасби оташи ғазаби Худ амал нахоҳам кард, ба маҳв кардани Эфроим шурӯъ нахоҳам намуд; зеро ки Ман Худо ҳастам ва на одамизод; дар миёни ту Қуддус ҳастам; ва дар авҷи ғазаб назди ту нахоҳам омад. 10 Худовандро онҳо пайравӣ хоҳанд кард; Ӯ мисли шер наъра хоҳад зад; вақте ки Ӯ наъра занад, фарзандон аз он тарафи баҳр хоҳанд шитофт. 11 Мисли мурғон аз Миср, ва мисли кабӯтарон аз замини Ашшур хоҳанд шитофт; ва онҳоро дар хонаҳошон ҷойгир хоҳам намуд, мегӯяд Худованд.

«Чӣ хел ба ту хиёнат кунам, Исроил?»

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Худои Таоло халқи Исроилро аз Миср раҳо кард ва мисли писар калон кард. Исроилиён бошад ҳамаи инро фаромӯш карда ба каломи Ӯ итоат накарданд. Мисли писари гумроҳ, онҳо аз Падар то чанд дуртар мегаштанд (оят. 1-7).

Аммо сарфи назар аз хиёнати халқи Худ, Худованд ваъда дод, ки онҳоро ба замини Ваъдашуда бармегардонад, вақте ки онҳо азоби сахтро аз сар гузаронида, тавба карданд (оят. 8-11).

Хислати Худо:

Оят. 1,3,8 Худои дигаргунашаванда халқи Худро дӯст медошт: ҳам дар лаҳзаи интихоб шуданаш, ҳам дар вақте, ки ба Ӯ содиқ буд ва ҳатто дар вақте, ки бар зидди Ӯ гуноҳ карданд. Муҳаббати Худо бетағйир аст ва аз вазият вобаста нест.

Дарсҳои Худо:

Оят. 5-7 Исроилиён, ки аз Худо рӯй гардонданд, бетағйир дар Ашшур ва Миср ғулом хоҳанд шуд. Ва Баал, ки ба вай умед доштанд, ба онҳо кумак намекард. *Оё шумо садои Худоро сарфи назар намекунед, вақте ки Ӯ шуморо даъвад мекунад, то ба сӯи Ӯ баргардед? Оё шумо ҳамчунон якравона ба чизе ё касе, ғайр аз Худованд умед доред, ки шуморо наҷот дода метавонад?*

Дуо: Худованди меҳрубон ба Ту шукр мегӯем, барои муҳаббати бепоёни Ту, ки ҳангоми аз Ту дур шудан, моро бо ҳар восита имконпазир истифода бурда, моро назди Худ бармегардони . Омин.

Ҳушаъ 11:12 - 12:14

12 Маро Эфроим бо кизб, ва Исроил бо макр иҳота кардааст; ва Яҳудо ҳанӯз бо Худо, бо Қуддуси амин саркашӣ мекунад.

1 Эфроим бод мепаймояд ва аз паи боди шарқӣ медавад, тамоми рӯз кизб ва ситамро афзун мекунад; ва онҳо бо Ашшур аҳд мебанданд, ва равған ба Миср бурда мешавад. 2 Ва
Худованд бо Яҳудо низ талош хоҳад кард, ва Яъқубро бар тибқи роҳҳояш ба ҷазо мустаҳиқ хоҳад кард: ба ӯ мувофиқи аъмолаш подош хоҳад дод. 3
Дар шиками модар ӯ пошнаи бародари худро қапид; ва дар авҷи қувваташ бо Худо гӯштин гирифт. 4 Ва ӯ бо фаришта гӯштин гирифта, ғолиб омад; ӯ гириста, пеши Худо тазарруъ намуд; дар Байт-Ил низ Худо ӯро ёфт, ва дар он ҷо бо ӯ гуфтугӯ кард. 5 Ва Худованд
Худои лашкарҳост: Худованд исми Ӯст. 6 «Ту низ сӯи Худои худ руҷӯъ намо, марҳамат ва инсофро риоят бикун, ва ҳамеша ба Худои худ таваккал
намо».7 Вай савдогарест, ки дар дасташ тарозуи макр мебошад, ва ситамро дӯст медорад.
8 Вале Эфроим мегӯяд: «Дуруст аст, ки ман сарватдор шудаам, барои худ молу мулк пайдо кардаам; дар тамоми дороии ман ноинсофие ки гуноҳ бошад, назди ман нахоҳанд ёфт». 9 Валекин Ман
Худованд Худои ту аз замини Миср ҳастам; боз туро мисли айёми ид дар хаймаҳо ҷойгир хоҳам кард. 10 Ва Ман ба
анбиё сухан рондам, ва рӯъёҳоро афзун кардам, ва ба воситаи анбиё масалҳоро ба кор бурдам. 11 Модоме ки Ҷилъод пур аз ҷафо гардидааст, пас инҳо бар абас будааст; дар Ҷилҷол онҳо говҳоро қурбонӣ мекарданд, ва қурбонгоҳҳои онҳо мисли сангтӯдаҳои назди огардҳои саҳро буд. 12 Ва
Яъқуб ба саҳрои Арам гурехт, ва Исроил барои зан хизмат кард, ва барои зан чӯпонӣ намуд. 13 Ва Худованд ба воситаи набӣ Исроилро аз Миср берун овард, ва ба воситаи набӣ ӯро нигаҳбонӣ намуд. 14
Эфроим хашми бағоят сахте ба вуҷуд овард, пас Худовандаш хуни варо бар вай боқӣ хоҳад гузошт, ва нанги варо ба вай хоҳад баргардонид.

«Ту низ сӯи Худои худ руҷӯъ намо»

Фикр юргизиш в хулосалар:

Яъқуб на ҳама вақт аз рӯи адолат рафтор мекард, аммо вақте ки ӯ бо ашк ба Худо муроҷиат мекард, Худои Таоло ба ӯ ҷавоб медод. Ҳушаъ ба исроилиён инро хотиррасон мекунад, то онҳоро ташвиқ кунад, ки ба сӯи Худо баргарданд ва танҳо ба Ӯ таваккал кунанд (11:12 – 12:6).

Исроилиён тарзе зиндагӣ мекарданд, ки сазовори номи халқи Худо набуд, ба якдигар бадкорӣ мекарданд ва бутҳои қанъониёнро парастиш мекарданд. Ин одамон муҳаббат ва марҳамати Худовандро сарфи назар карда, ғазаб ва доварии Ӯро интихоб карданд(12:7-14).

Хисслати Худо:

12:12,13 Худо Яъқуб ва исроилиёнро, ки ҳаракати фаҳмидани марҳамати Худоро надоштанд, Ӯ онҳоро ҷазо дода баъд наҷот дод. Агар мо гуноҳ кунем ва Худои Таоло ба ин аҳамият надиҳад, шояд Ӯ моро фарзандони худ намешуморад (Ибриён 12:8). Агар Худо танбеҳ ва ҷазо диҳад, мо бояд аз Ӯ миннатдор бошем ва фурӯтанона "асоиислоҳшавӣ" - ро қабул кунем.

Дарсҳои Худо:

12:7-9 Исроилиён бо бутпарастон омехта шуда, арзишҳои онҳоро қабул карданд. Онҳо ба қудрати пул бовар карда, фикр карданд, ки онҳо ҳақ доранд мустақилона ҳал кунанд, ки чӣ гуноҳ аст ва чӣ не. Худои Хуруҷ қарор дод, ки онҳоро ба биёбон баргардонад ва маҷбур кунад, ки ҳама чизро аз нав оғоз кунанд. Агар мо ба хотири пулу дурӯғ аз Худованд дур шавем, пеш аз он ки Худои Таоло моро боз ба биёбони пурталотум нафиристад, бояд аз ин тавба кунем ва сӯи Ӯ баргардем.

Дуо: Худовандо ба мо ёрӣ деҳ, то ба сӯи Ту баргардем, то некиву адолатро нигоҳ дорем. Омин.

Хушаъ 13:1-15

1 Вақте ки Эфроим сухан меронд, ҳама меларзиданд; ӯ дар Исроил сарбаланд буд; валекин аз боиси Баал гуноҳкор шуд, ва ба ҳалокат расид. 2 Ва алҳол онҳо гуноҳҳои худро афзун мекунанд, ва аз нуқраи худ барои худ бутҳо ва санамҳоро мувофиқи фаҳмиши худ сохтаанд, ки ҳамааш амали санъаткорон аст; дар бораи онҳо мегӯянд: «Одамоне ки қурбонӣ мекунанд, гӯсолаҳоро мебӯсанд». 3 Бинобар ин онҳо мисли абри субҳ хоҳад буд, ва мисли шабнаме ки зуд нест мешавад, ва мисли коҳе ки бод аз хирман мебарад, ва мисли дуде ки аз дудбаро баромада пароканда мегардад. 4 Валекин Ман Худованд Худои ту аз замини Миср ҳастам, ва ту ғайр аз Ман худои дигарро нашинохтаӣ, ва ғайр аз Ман наҷотдиҳандае нест. 5 Ман туро дар биёбон, дар замини аз офтоб сӯхтае шинохтам. 6 Онҳо ба хубӣ чарида, сер шуданд; ва чун сер шуданд, дилашон мағрур гардид, ва ба ин сабаб Маро фаромӯш карданд. 7 Пас Ман барояшон мисли шер хоҳам буд, мисли паланг дар сари роҳашон камин хоҳам гирифт. 8 Мисли хирсе ки аз бачаҳояш маҳрум шуда бошад, ба онҳо ҳамла хоҳам кард, ва сандуқи синаи онҳоро хоҳам дарид, ва мисли шер онҳоро дар он ҷо хоҳам хӯрд; ҳайвоноти саҳро онҳоро хоҳанд дарид. 9 Худро ба ҳалокат расондаӣ, эй Исроил, зеро ки такьягоҳи ту фақат дар Ман аст. 10 Пас куҷост подшоҳи ту, то ки туро дар тамоми шаҳрҳоят наҷот диҳад, ва доварони ту, ки дар бораи онҳо гуфта будӣ: «Подшоҳ ва сарварон ба ман бидеҳ»? 11 Дар хашми худ подшоҳе ба ту додам, ва дар ғазаби Худ ӯро гирифтам. 12 Гуноҳи Эфроим гиреҳ баста шудааст, маъсияти ӯ маҳфуз мондааст. 13 Азоби зане ки мезояд, ба сари ӯ хоҳад омад; ӯ писари бохирад нест, вагар на дар вақти таваллуди тифлон бисьёр даранг намекард. 14 Оё Ман онҳоро аз дӯзах раҳо хоҳам кард? Ва онҳоро аз марг халосӣ хоҳам дод? Вабоҳоят куҷост, эй марг? Тоунҳоят куҷост, эй дӯзах? Пушаймонӣ аз чашмони Ман ниҳон шудааст. 15 Агарчи ӯ дар миёни найзор мева медод, боди шарқӣ хоҳад вазид, яъне боди Худованд аз биёбон баланд хоҳад шуд, — ва манбаи ӯ хоҳад хушкид, ва сарчашмаи ӯ валангор хоҳад гардид; вай ганҷинаи тамоми асбоби гаронбаҳоро тороҷ хоҳад кард.

Сер Худоро намефаҳмад

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Таърихи Исроилро метавон таърихи марҳамат ва хиёнат номид. Худо исроилиёнро аз ғуломии Миср наҷот дод ва ба онҳо замини Қанъонро дод. Аммо мардум ба дарёфти зиндагии серу пурфайзу баракат, оҳиста – оҳиста марҳамати Худовандро фаромӯш карда, ба бутпарастӣ машғул шуданд. Барои ин, агар ба сӯи Худо боз нагарданд, доварии сахти Ӯ онҳоро интизор аст(оят. 1-16).

Хислати Худо:

Оят. 1-3 Худо хабар дод, ки Исроил барои бутпарастии худ нест хоҳад шуд. Мардум марги падарони худро барои дур шуданашон диданд, вале натанҳо аз ин ибрат нагирифтанд, балки боз ҳам бештар гуноҳ кардан гирифтанд. *Биёед фикр кунем, ки агар мо аз хатогиҳои наслҳои гузашта дарси ибрат нагирем, дар оянда моро чӣ интизор аст?*

Дарсҳои Худо:

Оят. 12-16 Барои нофаҳмии худ Исроил тавба накарда бар худ маргро овард. Ӯ сарваташро аз даст дода зери зарбаи душман меафтод. *Оё шумо дар назди Худо ягон гуноҳи иқрорнашуда доред, ки ҳанӯз аз ҳаёти худ дур накардаед? Оё бо вуҷуди ғаму андӯҳ ва мушкилоте, ки дар зиндагиатон аз сар мегузаронед, онҳоро нигоҳ намедоред?*

Дуо: Падари Осмонӣ ташаккур, ки ба мо ҳама чизеро, ки барои ҳаёт ва парҳезгорӣ лозим аст, медиҳӣ. Ба мо ёрӣ расон, ки дар рӯзҳои сулҳу осоиштагӣ ва шукуфоӣ. Туро фаромӯш накунем. Омин.

Ҳушаъ 14:1-10

1 Сомария маҳкум хоҳад шуд, зеро
ки ба муқобили Худои худ қиём
кардааст: онҳо ба дами шамшер
хоҳанд афтод. тифлҳошон ба сахра
зада кушта хоҳанд шуд, ва ҳомила-
доронашон шикамчок хоҳанд гар-
дид. 2 Эй Исроил, сӯи Худованд
Худои худ руҷӯъ намо, зеро ки ба
сабаби гуноҳи худ пешпо хӯрдаӣ. 3
Сухани тавбаро бо худ гирифта, сӯи
Худованд руҷӯъ намоед; ба Ӯ
бигӯед: «Ҳамаи гуноҳҳоро биомурз,
ва он чи некӯст, қабул намо; ва мо,
ба ҷои говҳо, тазарруи лабони худ-
ро қурбонӣ мекунем. 4 Ашшур
моро наҷот нахоҳад дод; бар аспон
савор нахоҳем шуд, ва дигар ба
амали дастҳои худ „худоҳои мо“ на-
хоҳем гуфт, зеро ки ятим фақат дар
Ту марҳамат хоҳад ёфт». 5 Мур-
тадии онҳоро шифо хоҳам дод, аз
рӯи марҳамат онҳоро дӯст хоҳам
дошт, зеро ки ғазаби Ман аз онҳо
дур шудааст. 6 Барои Исроил мисли
шабнам хоҳам буд; вай мисли сав-
сан гул хоҳад кард, ва мисли арзи
Лубнон решаҳои худро хоҳад да-
вонид. 7 Навдаҳояш вусъат ёфта,
зебоии вай мисли дарахти зайтун,
ва накҳати вай мисли ҷангали
Лубнон хоҳад шуд. 8 Онҳое ки зери
сояи вай сокин буданд, баргашта,
гандумзорро аз нав зинда хоҳанд
кард, ва худашон мисли ток гул-гул
хоҳанд шукуфт, ва таърифашон ми-
сли бӯи шароби Лубнон пахн хоҳад
шуд. 9 Эфроим хоҳад гуфт: «Моро
дигар бо бутҳо чӣ кор аст?» — Ман
ӯро иҷобат намуда, ба ӯ назари нек
хоҳам кард; Ман барояш мисли
сарви сабзу хуррам хоҳам буд:
меваи ту аз Ман ёфт хоҳад шуд. 10
Касе ки ҳаким аст, бигзор ин чиз-
ҳоро фаҳм кунад, касе ки оқил аст,
бигзор онҳоро дарк намояд, зеро ки
роҳҳои Худованд дуруст аст, ва
одилон дар онҳо қадамгузор мебо-
шанд, валекин гуноҳкорон дар онҳо
пешпо мехӯранд.

Ба Худованд рӯй оваред!

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Орзуи Худо он буд ки бинад, ки исроилиён тавба мекунанд ва ба сӯи Ӯ бармегарданд. Ва он гоҳ Ӯ на танҳо мебахшад, балки онҳоро дубора барқарор хоҳад кард. Халқи Исроил бори дигар дар Худо реша гирифта, самари хуб хоҳанд дод. Ҳикмати ҳақиқӣ дар шинохтани Худованд ва тарс дар назди Ӯст. Одами хирадманд дар итоаткорӣ ба Каломи Худо зиндагӣ мекунад (оят.1-9).

Хислати Худо:

Оят.5. Худои Таоло мисли духтур касонеро, ки ба Ӯ мурочиат мекунанд, шифо мебахшад. Ӯ онҳоро дӯст дошта, ғазаби Худро аз онҳо дур мекунад. Худованд Исроилро қабул карда, ҳамаи марҳаматеро, ки ба Ҳушаъ фармуд, ки Ҷумарро пешвоз гирад, ба онҳо нишон дод. Тағйироти рӯҳонии ҳақиқии мо танҳо тавассути муҳаббат ва файзи илоҳӣ оғоз шуда метавонад. Муҳаббати Худо аз он иборат аст, ки Ӯ имрӯз моро ҳамон тавре ки ҳастем, қабул мекунад ва ба тағйир додани мо кӯмак мекунад.

Дарсҳои Худо:

Оят.9. Роҳҳои Худо боадолатанд. Одил аз паи онҳо меравад, вале шарир пешпо мехӯрад ва меафтад. Одамоне, ки дар ҳақиқат Худовандро дӯст медоранд ва дар роҳҳои Ӯ қадам задан мехоҳанд, барои фаҳмидани иродаи Худо хирад пайдо мекунанд.

Дуо: Худовандо, ташаккур барои раҳмати Ту, ки ба мо имконият медиҳад, ки ба сӯи Ту баргардем, то ки моро шифо бахшӣ ва баргардонӣ. Омин.

30-октябр, *чор.*

Забур 63

1 Барои сардори муғанниён. Та-
ронаи Довуд. 2 Эй Худо, ово-
замро бишнав, вақте ки зорӣ ме-
кунам; ҷонамро аз бими душман
нигаҳбонӣ намо. 3 Маро аз қасди
бадкешон пинҳон бикун, ва аз
ҳаёҳуи бадкирдорон, 4 Ки за-
бони худро мисли шамшер тез
кардаанд, тирҳои худ — суха-
нони талхро ба зеҳ овардаанд, 5
То ки аз камингоҳи худ ба беай-
бе биандозанд; баногоҳ ба вай
меандозанд ва наметарсанд. 6 Ба
бадкории худ қоиманд; барои
ниҳодани домҳои ниҳонӣ забон
як мекунанд; мегӯянд: «Кист, ки
моро бубинад?» 7 Ноинсофиҳо
меандешанд, ва мегӯянд: «Анде-
шаи хубе кардаем»; ва умқи
ботину дили ҳар яке пур аз макр
аст. 8 Валекин Худо ба онҳо тир
хоҳад андохт: баногоҳ зарбаҳо
хоҳанд хӯрд. 9 Ва бо забонҳои
худ ба худашон шикаст хоҳанд
расонд; ҳар кӣ онҳоро бинад, бо
нафрат калла хоҳад ҷунбонд. 10
Он гоҳ ҳамаи одамон хоҳанд
тарсид, ва корномаи Худоро эъ-
лон хоҳанд намуд, ва аъмоли
Ӯро фаҳм хоҳанд кард. 11 Одил
дар Худованд шодӣ карда, ба Ӯ
паноҳ хоҳад бурд, ва ҳамаи
ростдилон фахр хоҳанд кард.

Худо душманонашро бо тирҳои Худ мезанад

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Душманони Довуд бар зидди ӯ нақшаи бадӣ карданд. Силоҳи ин мардум забон ва калимаҳои дурушт буд, ки бо он мехостанд ӯро зананд. Аммо Довуд боварӣ дорад, ки Худои Таоло ӯро муҳофизат мекунад. Худованд даҳони бадкоронро хомӯш хоҳад кард ва аз даҳони одилон суруди ҳамду сано ба Ӯ ҷорӣ хоҳад шуд (оят.1-10).

Хислати Худо:

Оят. 6-8. Худо ҳама ният ва нақшаҳои бадкоронро медонад. Инсон метавонад фикру кирдори худро аз одамон пинҳон кунад, вале на аз Ӯ. Биёед кӯшиш кунем, ки суханон ва амалҳои мо аз рӯи имон ба Худои зинда ва аз ҷониби Воҷибулвуҷуд гуфта шаванд ва дар хотир дорем, ки Ӯ ҳамеша наздик ҳаст.

Дарсҳои Худо:

Оят.2-5. Бадкорон бар зидди одилон дурӯғ ва суханони талхро ба кор мебаранд. Чунин одамон ба беҷазо мондани худ боварӣ доранд, аммо Худованд вақте ки барои одилон истодагарӣ мекунад, бадкоронро бо силоҳи Худ мағлуб хоҳад кард. Донистани ин, вақте ки бо муносибати ноодилона нисбати худамон рӯ ба рӯ мешавем ё суханони бадеро мешунавем, ноумед нашавем, балки ба Худованде, ки ба мо мададгор аст, умедвор бошем.

Дуо: Худовандо, ба мо ёрӣ деҳ, ки фикрҳо ва суханони нопокро аз худ дур кунем, ҳатто вақте ки мо ба Ту ҷуз шикоят ва суханони ноумедӣ чизе гуфтанӣ надорем. Омин.

Забур 64

1 Барои сардори муғанниён. Таронаи Довуд. Суруд. 2 Туро, эй Худо, дар Сион ҳамду сано мунтазир аст, ва назрҳо ба Ту адо карда хоҳад шуд. 3 Азбаски дуоро мешунавӣ, тамоми навъи башар назди Ту хоҳанд омад. 4 Гуноҳкориҳо бар ман ғолиб омадааст: ҷиноятҳои маро Ту кафорат хоҳӣ кард. 5 Хушо касе ки Ту ӯро баргузидаӣ ва муқарраби Худ гардондаӣ, то ки ба саҳнҳои Ту сокин шавад. Аз неъматҳои хонаи Ту, аз қудсияти қасри Ту сер хоҳем шуд. 6 Бо корномаҳои саҳмгин аз рӯи адолат моро иҷобат хоҳӣ намуд, эй Худои наҷоти мо, ки Ту паноҳи тамоми ақсои замин ва ҷазираҳои дурдасти баҳр ҳастӣ; 7 Кӯҳҳоро бо қуввати Худ барпо кардаӣ; бо қудрат камар бастаӣ; 8 Талотуми баҳрҳоро — талотуми мавҷҳои онҳоро, ва ошӯби қабилаҳоро сокит мекунӣ. 9 Ва сокинони ақсои замин аз аломоти Ту ҳаросонанд; баромадгоҳҳои субҳ ва шомро шод мегардонӣ. 10 Ба замин назар карда, онро сероб намудаӣ, онро бисьёр сарватдор кардаӣ; ҷӯйбори Худо пур аз об аст; ғаллаи онҳоро муҳайё менамой, зеро ки онро чунин тайёр кардаӣ. 11 Чӯякҳои онро обшор, дӯнгиҳои онро ҳамвор мекунӣ, бо боронҳо онро нарм месозӣ, набототи онро баракат медиҳӣ. 12 Бо файзи Худ солро тоҷ мебахшӣ, ва аз қадамгоҳи Ту равған мечакад; 13 Аз чарогоҳҳо низ равған мечакад, ва талҳо ба шодмонӣ камар мебандад. 14 Марғзорҳо бо рама ва водиҳо бо ғалла пӯшида шудаанд; бонги шодӣ мезананд ва суруд мехонанд.

Худовандро ҷалол хонед!

Мулоҳизаҳо ва хулосаҳо:

Довуд марҳамати Худоро пурра ҳис карда, ба Ӯ шукр мегӯяд ва барои ҳар коре, ки барои ӯ кардааст, Ӯро ҷалол медиҳад. Забурнавис мефаҳмонад, ки чаро мо бояд Худовандро ҳамду сано гӯем. Аввалан, Худо дуоҳои моро мешунавад. Дуюман, Ӯ гуноҳҳои моро бахшид ва ба мо иҷозат дод, ки дар ҳавлии Худ зиндагӣ кунем. Сеюман, мо метавонем аз баракатҳо ва ҳукмронии одилонаи Ӯ баҳра барем. Довуд боварӣ дорад, ки тамоми олам – аз сабабҳое пур аст, ки чаро мо бояд Офаридгорро ҳамду сано хонем. Худо аз ситоиши самимӣ, ки аз умқи дилҳои мо меояд, хушнуд мешавад (оят.1-14).

Хислати Худо:

Оят.2,3. Худо сазовори ситоиш аст. Ӯ гуноҳҳои моро бахшид ва моро фарзандони Худ гардонд.
Оят.4-6. Худо ба мо иҷозат додааст, ки аз муоширот бо Ӯ баҳра барем. Баракати ҳақиқӣ барои инсон имконияти муносибати наздик бо Офаридгор, ҳуқуқи омадан ба хонаи Ӯст. Аммо, ҳамаи ин танҳо дар сурати бахшида шудани гуноҳҳои мо имконпазир аст. Оё шумо бо гуноҳе, ки кардаед, душворӣ мекашед? Ба назди Худованд, ки моро аз қудрати гуноҳ раҳо кард, биёед ва Ӯ ба шумо кӯмак хоҳад кард!
Оят.7,8. Худои Таоло ба тамоми махлуқот мувофиқи хост ва адолати Худ ҳукмфармост. Ҳар он чизе, ки дар табиат рух медиҳад, – натиҷаи соҳибихтиёрӣ ва назорати Ӯст. Ва ҳатто оғози рӯзи нав!

Дуо: О Худовандо, ба Ту ташаккур мегӯям, ки ба ман бо ҳикмати Худ барои паси сар кардани мушкилотам кӯмак мекунӣ. Омин.